X. évfolyam 8. sz.
1954. február 18

Ára: 70 fillér

Ludas Matyi

Váratlan vendég egy lemaradt gépállomáson

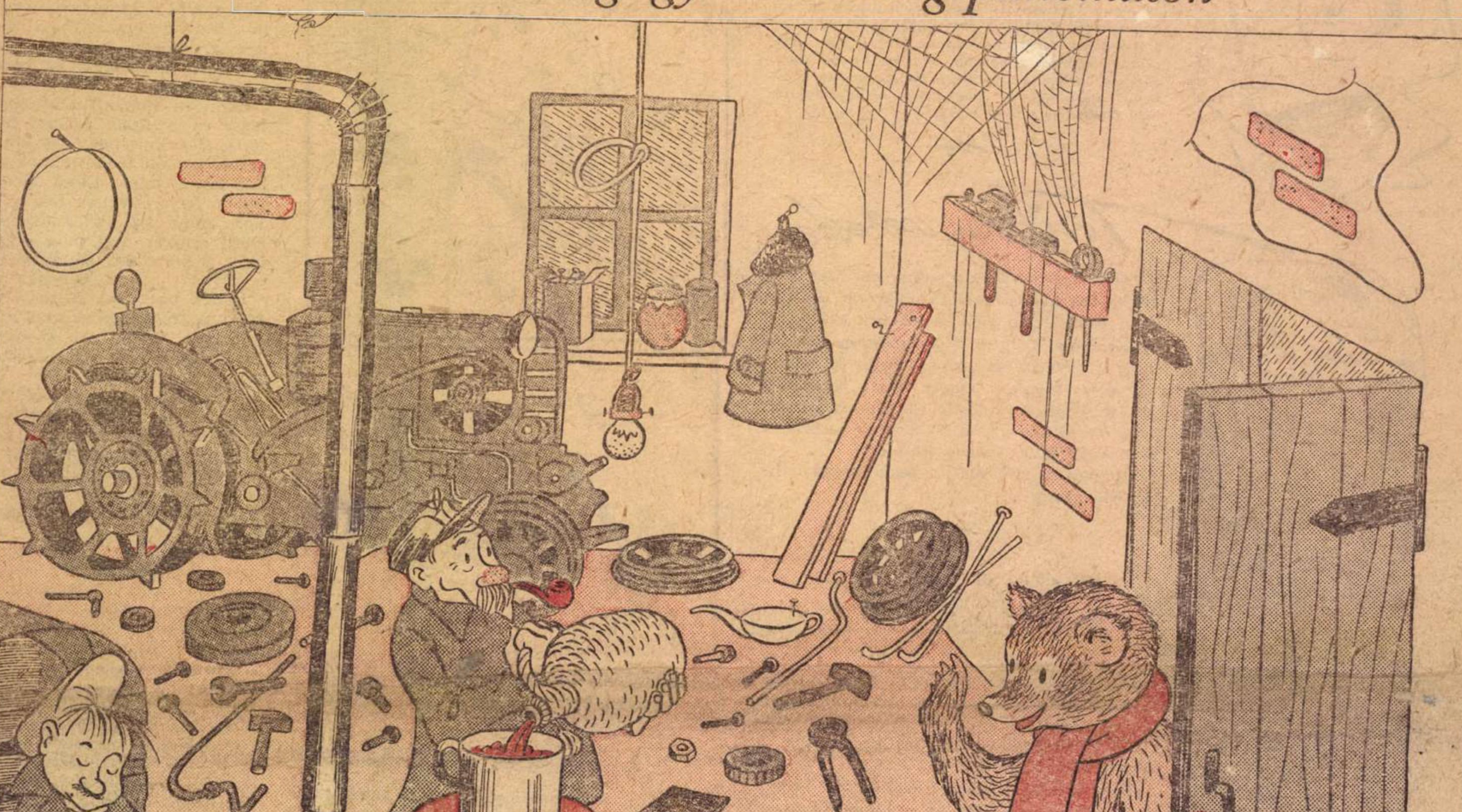

A medve: Ezer bocs, hogy zavarok, de közeleg a tavasz... Én már nem alszom, ébredjetek fel ti is!

RAJZOS KÜLPOLITIKAI NEGYEDÓRA

Scelba

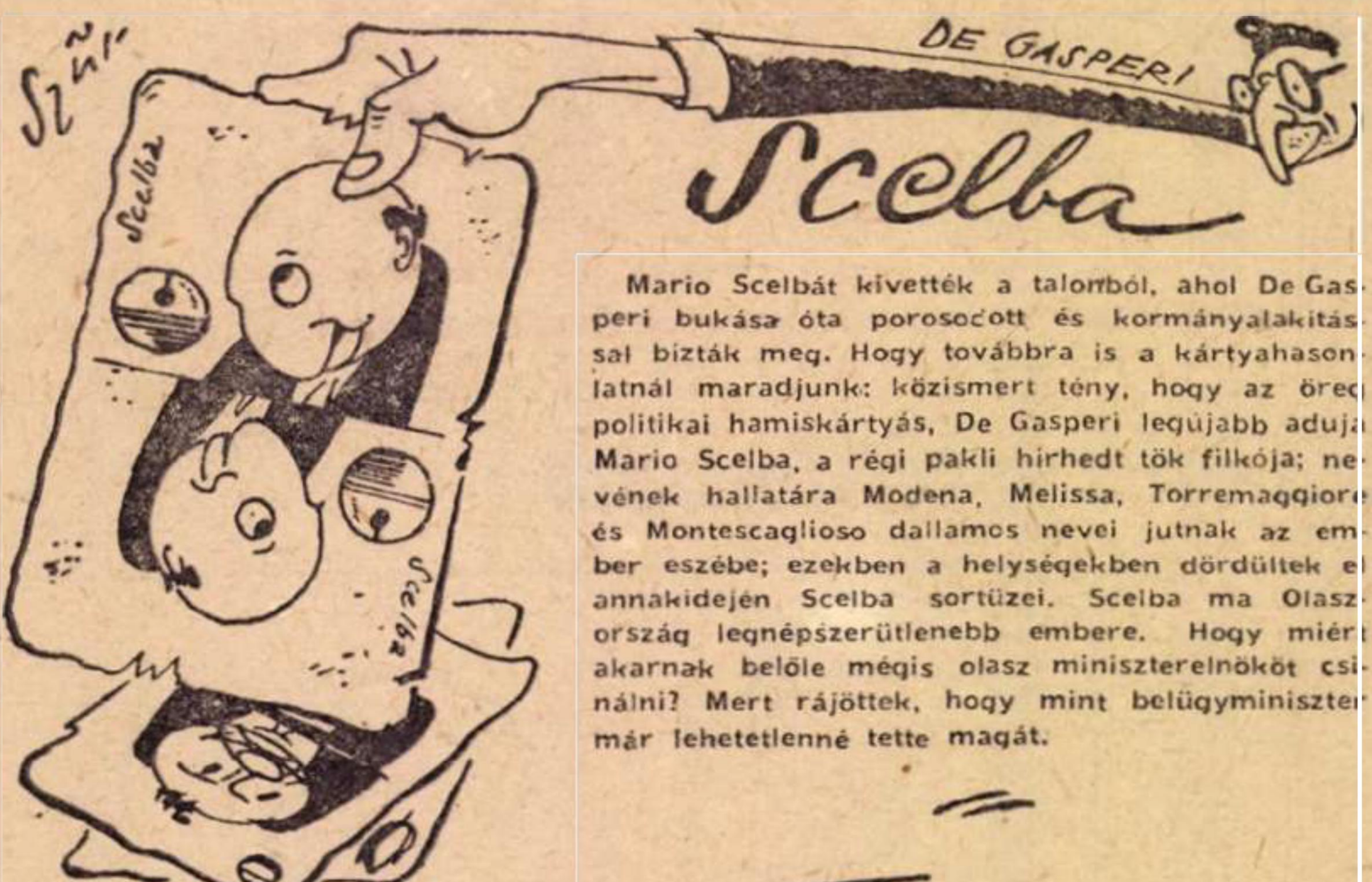

Mario Scelbát kivették a talonból, ahol De Gasperi bukása óta porosodott és kormányalakítással bízták meg. Hogy továbbra is a kártyahasonlatnál maradjunk: közismert tény, hogy az öreg politikai hamiskártyás, De Gasperi legújabb aduja Mario Scelba, a régi pakli hirhedt tök filkója; nevének hallatára Modena, Melissa, Torremaggiore és Montescaglioso dallamos nevei jutnak az ember eszébe; ezekben a helységekben dördültek el annakidején Scelba sortüzei. Scelba ma Olaszország legnépszerűtlenebb embere. Hogy miért akarnak belőle mégis olasz miniszterelnököt csinálni? Mert rájöttek, hogy mint belügyminiszter már lehetetlenné tette magát.

Teitgen veresége

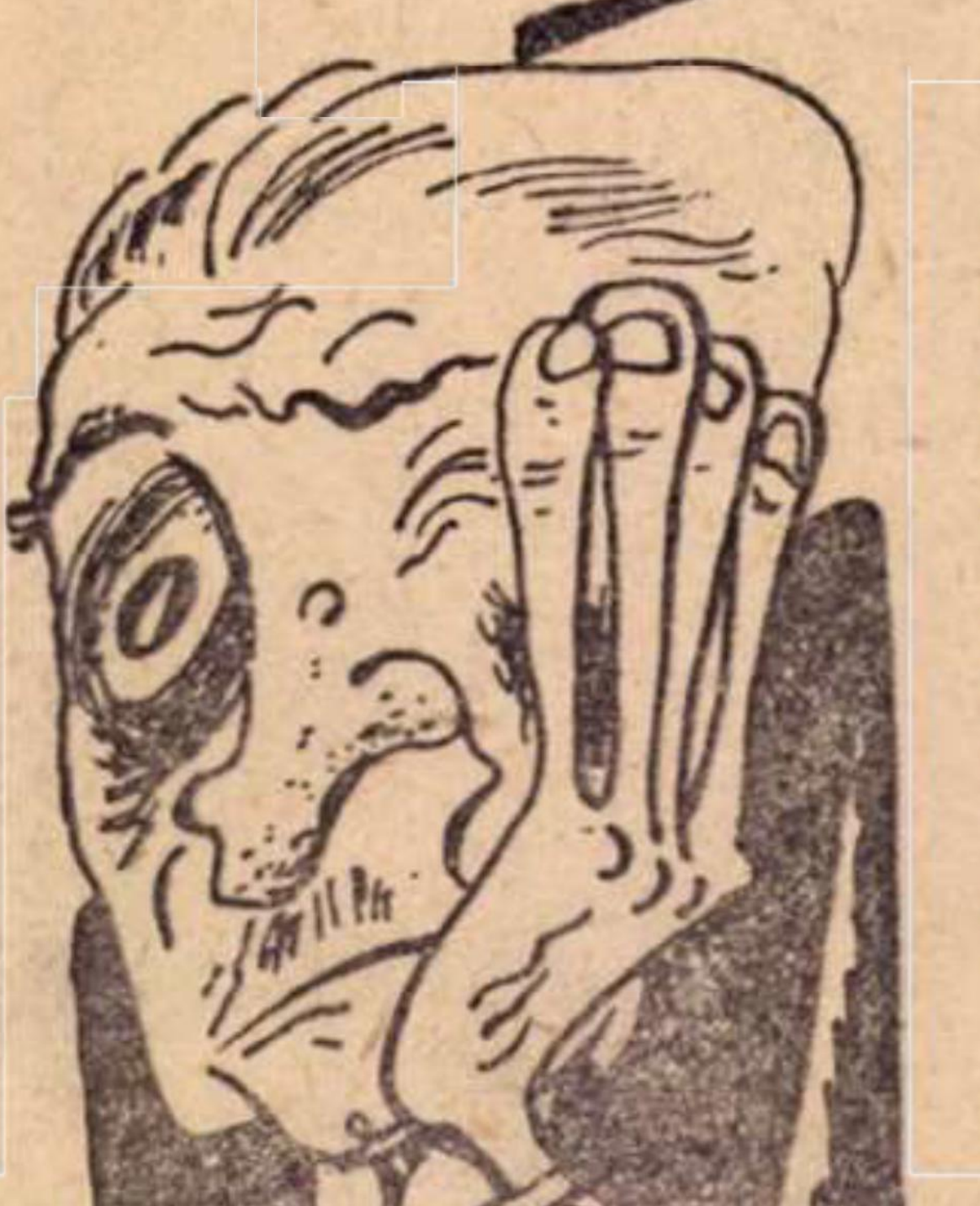

Laniel miniszterelnök a párizsi szerződés ratifikálásának előkészítésével foglalkozik és igen nagy gondot okoz neki a kudarc lehetősége. A helyettese, Teitgen, a parlamentben éles kirohanást intézett az „európai hadsereg" ellenzői ellen. Monsieur Teitgen egyre gorombább lett és végül olyan erős felháborodás támadt, hogy Teitgent, mint a Le Monde parlamenti szemleírója közli, számos ütleg érte.

Hát még ha nem volna a hagyományos francia udvariasság...

Kiképzés

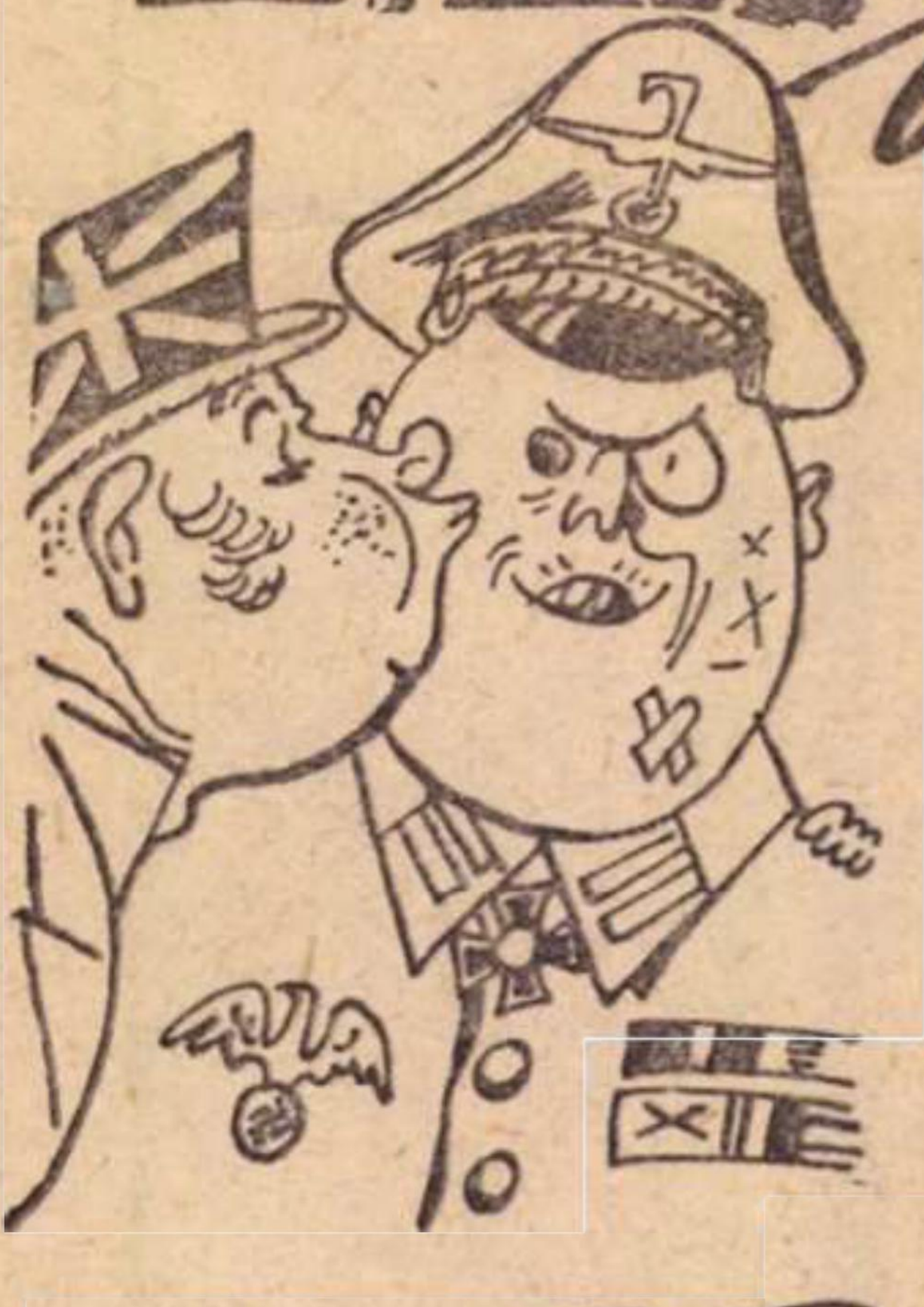

Az angol alsóházban tiltakoztak a volt német hadirepülők angliai kiképzése ellen. Dodds-Parker, a külügyminiszter parlamenti helyettese mosta a kezét.

Ha Dodds-Parker őszintébb ember volna, a vita valahogy így folyt volna le:

Dodds-Parker: Valóban kiképzünk volt német hadirepülőket Angliában, ez a kiképzés azonban csupán elméleti.

Egy képviselő: És mi van a gyakorlattal?

Dodds-Parker: Azt már megszerezték 1940-ben London fölött...

Megoldás

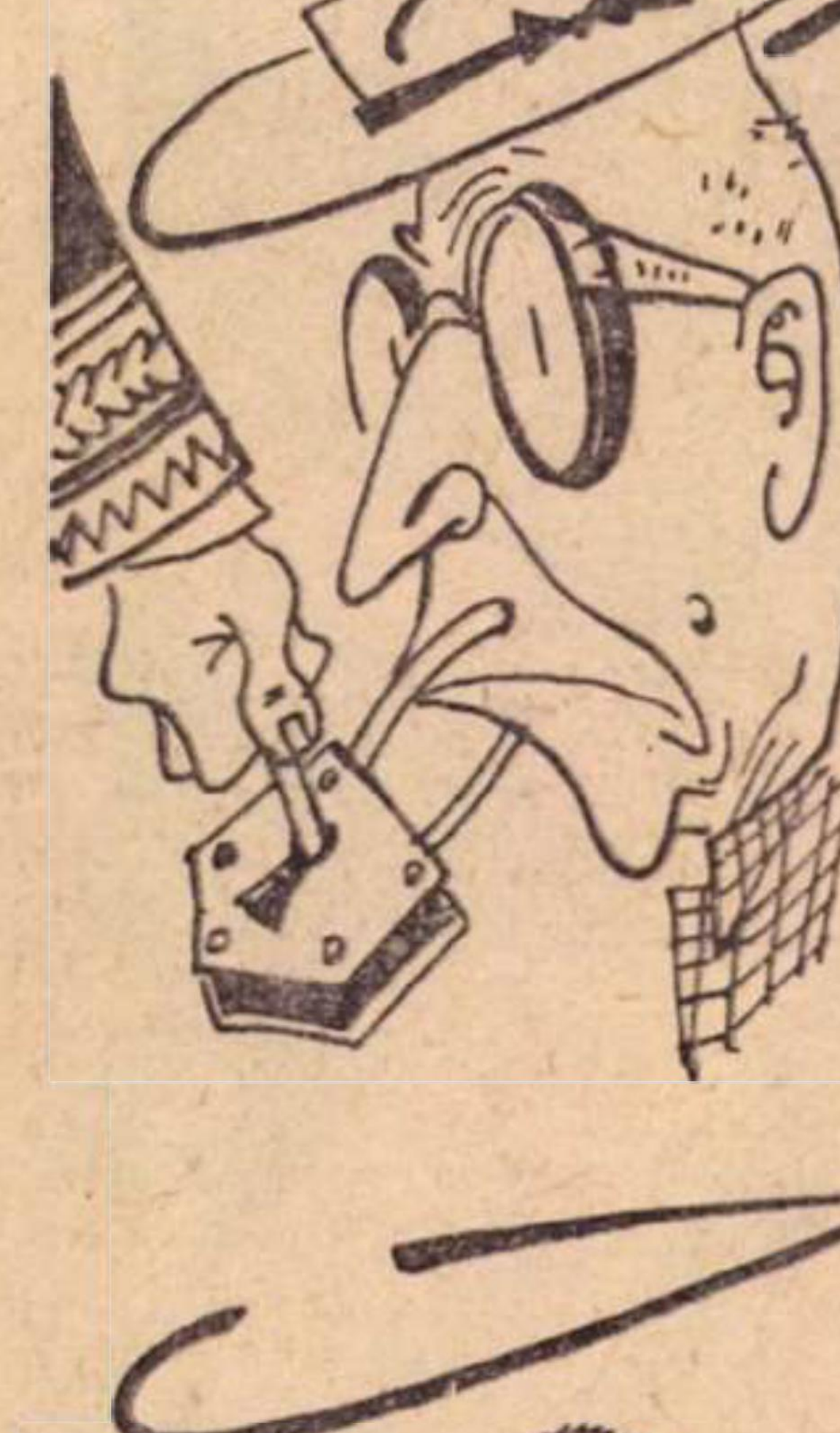

A patet-laói néphadsereg gyors ütemben nyomul előre Luang Prabang főváros felé. Az utolsó hivatalos jelentés közli, hogy „a fővárost védelmező francia csapatok tervszerűen visszavonulnak."

Vizsga a franciaországi saint-cyri katonai akadémián:

— Mit csinál ön, jelölt úr, ha az ellenfél hadserege döntő csapást mér önre és gyors ütemben nyomul előre az ön által védett főváros felé?

A jelölt töprengve ráncolja össze a homlokát, majd hirtelen felderül az arca:

— Hírzárlatot rendelek el!

— Hülye fráter! Hol tanulta ezt?

— A legjobb helyről kérem. Indokínai hadseregünk főparancsnokságától...

Az Isar partján

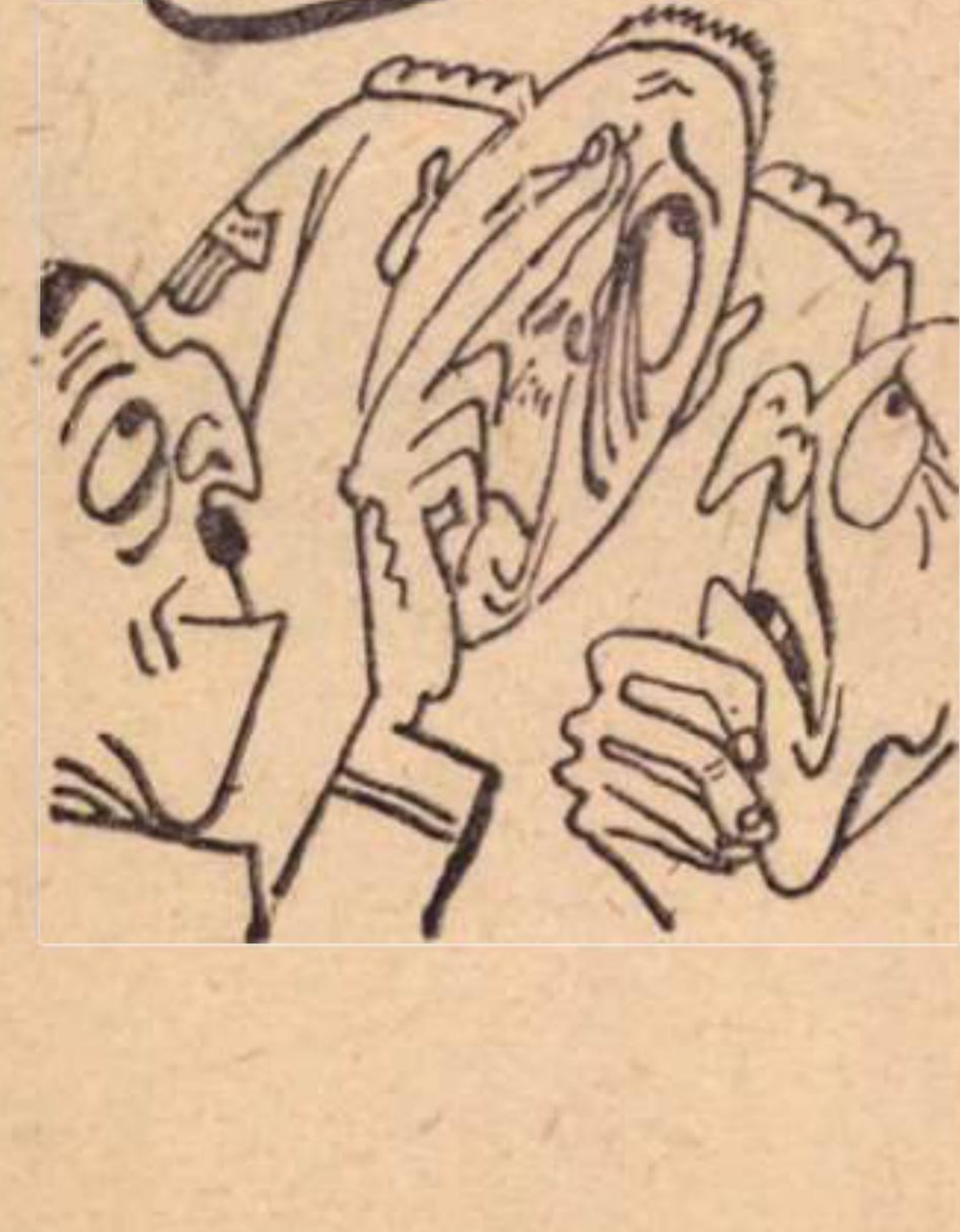

Münchenben, az Isar partján végezte annakidején Hitler Adolf első szárnypróbálgatásait. Azóta persze változtak az idők. Ma már — természetesen — nem Hitler Adolf tart titkos összejöveteleket a müncheni Bierkellerekben, hanem — ötvenkét volt náci tábornok a müncheni palotákban. A titkos értekezleten, miként az ADN jelenti, megvitatták a „Blank-hivatal" elgondolásait az „európai hadseregen" belül felállítandó nyugatnémet kontingensekkel kapcsolatban. Így változtak meg az idők az Isar partján. Egykor Hitler és tíz bizalmasa egy sörpince titkos mélyén, ma ötvenkét náci tábornok egy palota legszebb termében. És az elnöklő tábornok valószínűleg így nyitotta meg az ülést:

— Hol is hagytuk abba negyvenötben, uraim?

Aki maga alatt vágja a lakását

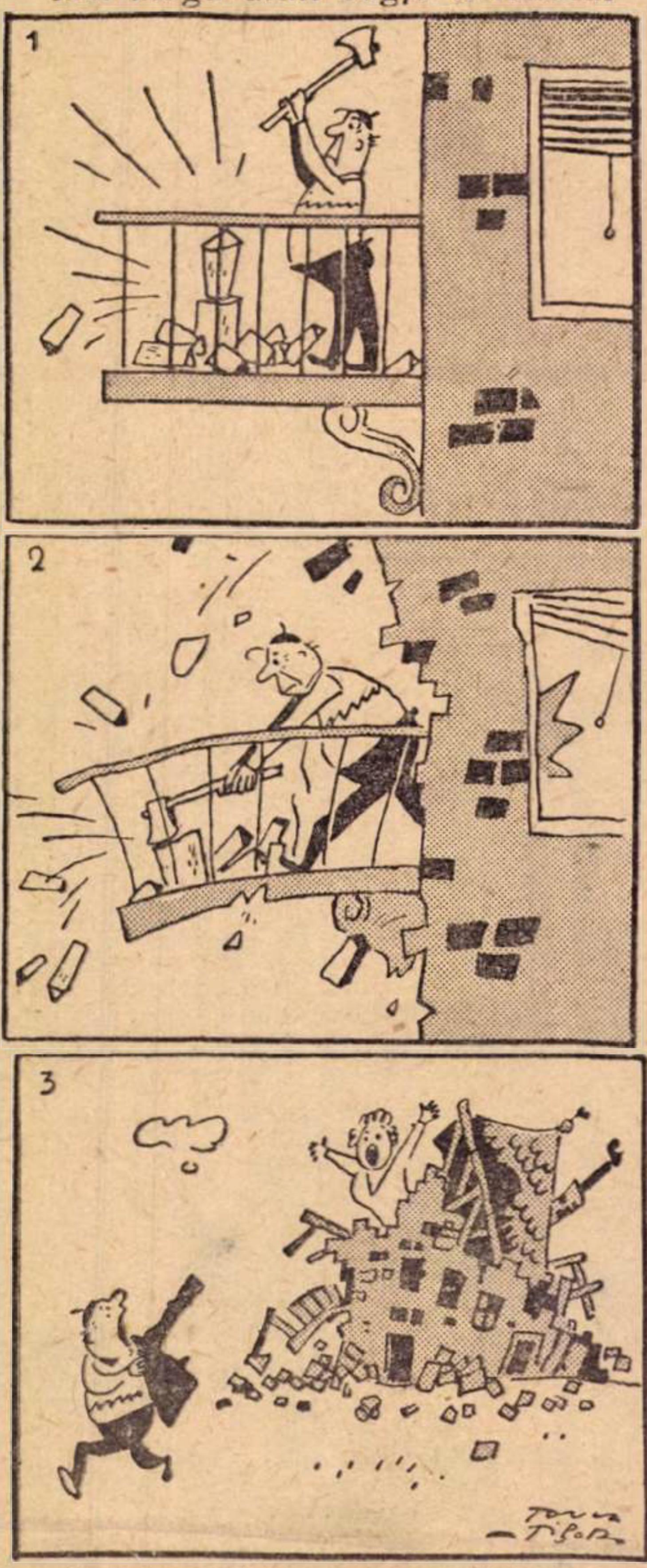

— Megyek a **FIK**-hez anyukám, új lakást igényelni!...

Árukapcsolás Marcaliban

A Földművesszövetkezet 4. számú fiókjában csak akkor adnak félliternél több petróleumot, ha a vevő könyvet is vásárol.

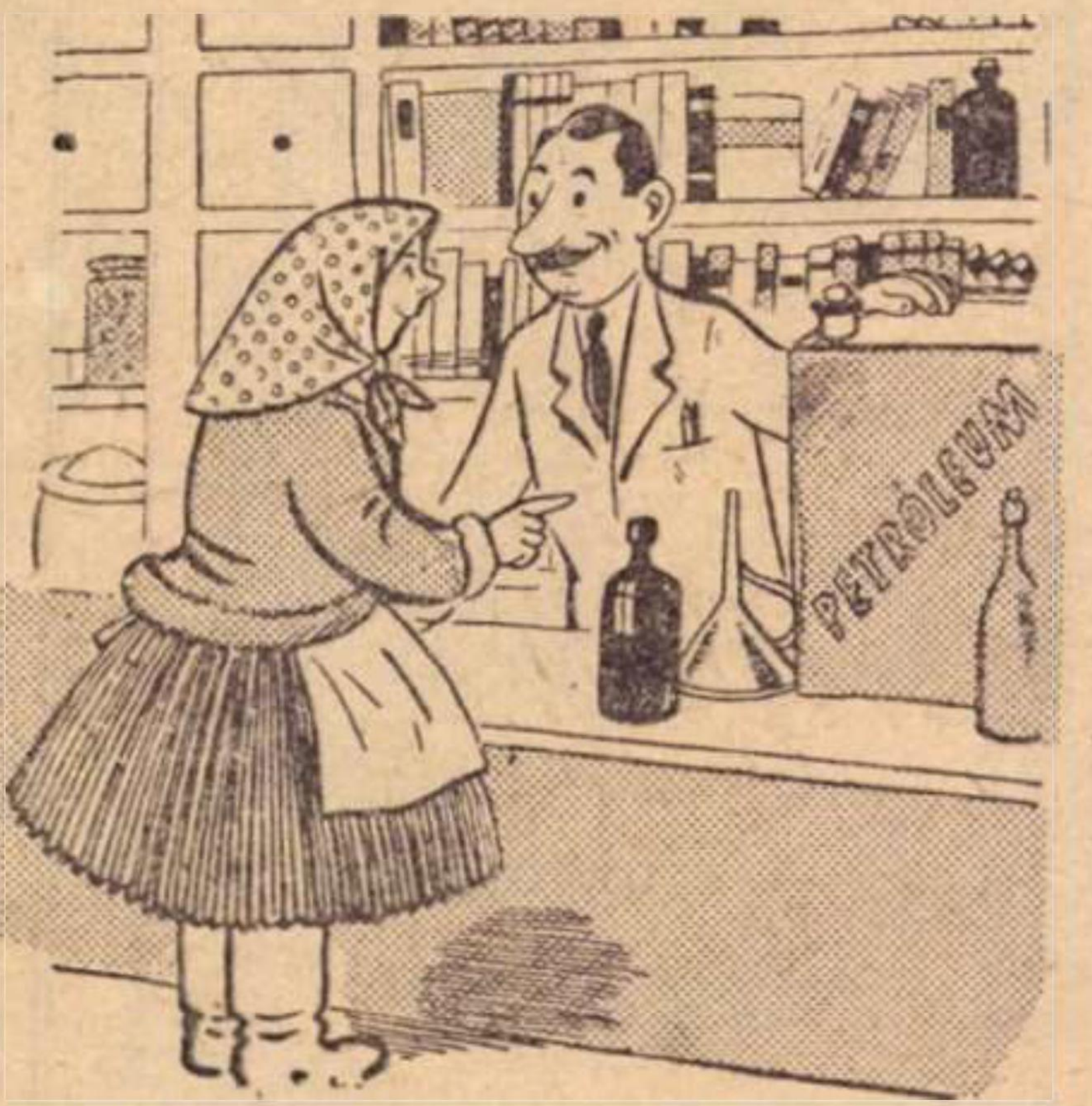

— És tessék mondani, könyvet kapok petróleum nélkül?

Az utolsó BÖLÉNY

A régi idők közismert és közutált arcképcsarnokához tartozik a házsártos házmester figurája. Sokszor megénekelték karcolatban, kupléban, sokszor szinpadra vitték kabarétréfában. Rendszerint Kucsmareknek, Klaxhubernek, vagy pláne Naspolyának nevezték a derűs krónikások ezt az alakot, abban a feltevésben, hogy a nyájas olvasó már a neve hallatára derűre fakad. A derék Kucsmarek, — vagy Naspolya, — nemcsak felügyelője volt a háznak, hanem kényura, parancsolója, zsarnoka, — réme a gyerekeknek, kutyáknak és poroló asszonyoknak.

Szemben azokkal, akik állítják hogy ez a típus örökre kiveszett, eláruljuk, hogy egy körúti bérházban ott trónol Mihók bácsi, úgyis, mint utolsó bölény. Éppen úgy rettegnek tőle a lakók, mint tíz esztendővel ezelőtt, amikor még nem ragyogott a bérpalota bejáratán az a mondat, hogy „Békeház".

Mihók bácsi azt hiszi magáról, hogy igazi demokrata: mindenkivel egyformán goromba. És minden panaszt egyetlen mondattal dorongol le:

— Bezzeg az ostrom alatt...

Amikor a lakók siránkoznak, hogy hetek óta nem javíttatja meg a liftet, gúnyosan fakad ki:

— Bezzeg az ostrom alatt örültek volna, ha nyugodtan felsétálhatnak a hatodik emeletre.

A második emelet 12-es számú lakás bérlője, aki civilben vendéglátóipari alkalmazott, éjjel jár haza. Hiába csenget be, Mihók bácsi jó alvó és csak félórai dörömbölés után engedi be. A zokszóra ez a válasza:

— Bezzeg az ostrom alatt örült volna, ha a kivilágított utcán várakozhatott volna...

Mihók bácsi szigorúan megköveteli a csendrendelet betartását, de őmaga szenvedélyes zenekedvelő és késő éjszaka is bömbölteti a rádióját. Ha panaszkodik valaki, bőszen ráripakodik:

— Bezzeg örült volna, ha az ostrom alatt szólt volna a rádió!

A napokban aztán Mihók bácsi is megjárta. Pistike, a ház legkedvesebb úttörője, jókora kosár burgonyát cipelt a folyosón. Megbillent a kosár és egy hatalmas szem burgonya egyenesen az udvaron trécselő Mihók bácsi fejére pottyant. No hiszen repültek a gorombaságok Pistike buksi feje felé! A gyerek azonban nem ijedt meg az éles hangtól és fölényesen kiáltotta vissza:

— Bezzeg az ostrom alatt örült volna Mihók bácsi, ha fejbevágják egy ekkora rózsakrumplival!

(stella)

Gyermekszobában

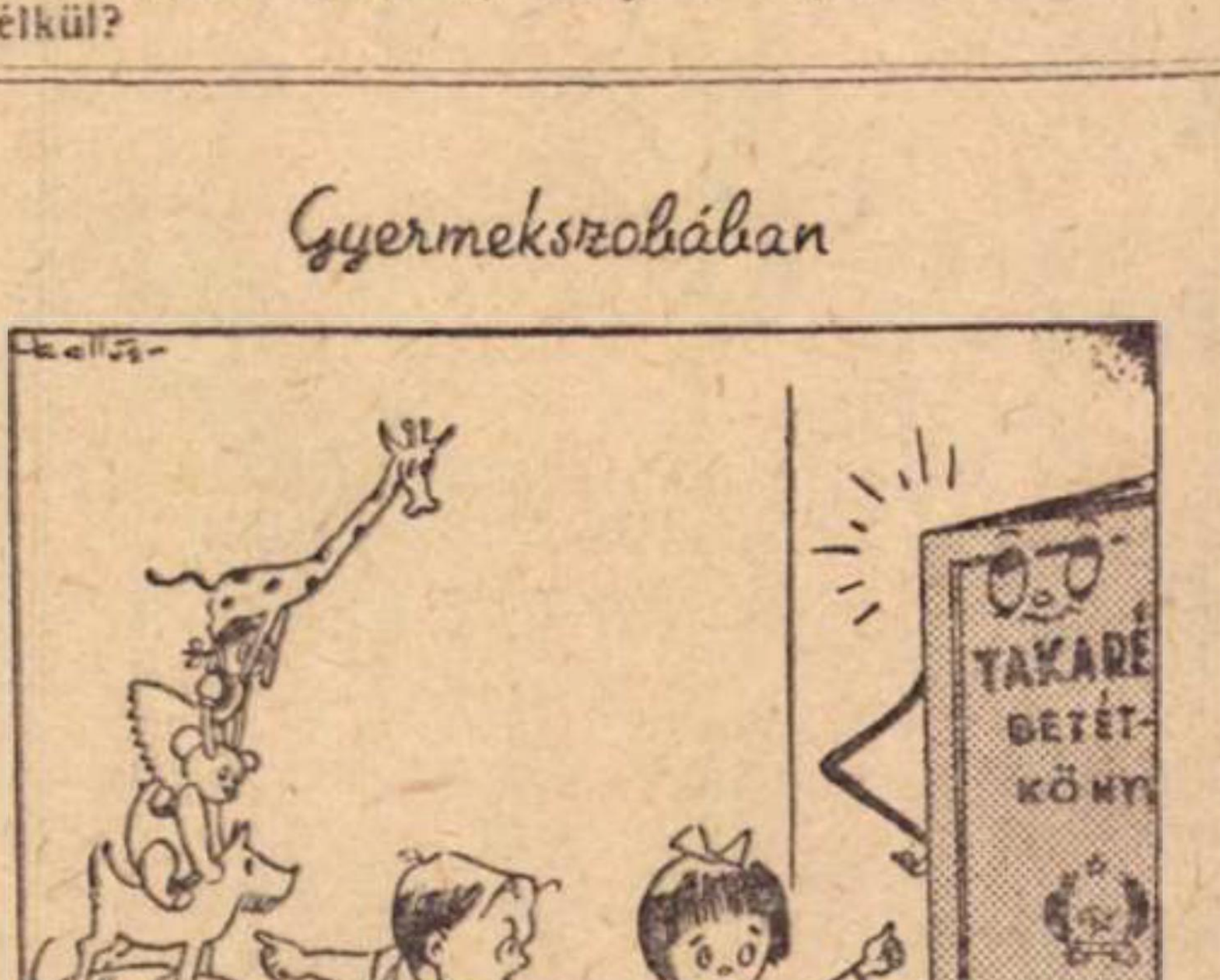

— Ezt mind a mamidtól kaptad?

— Nem! Tőle!

Havonta 2-szer
25
10
3
OLCSÓ KÖNYVTÁR
A dolgozók népszerű könyvsorozata!

A gyorsaság nem boszorkányság!

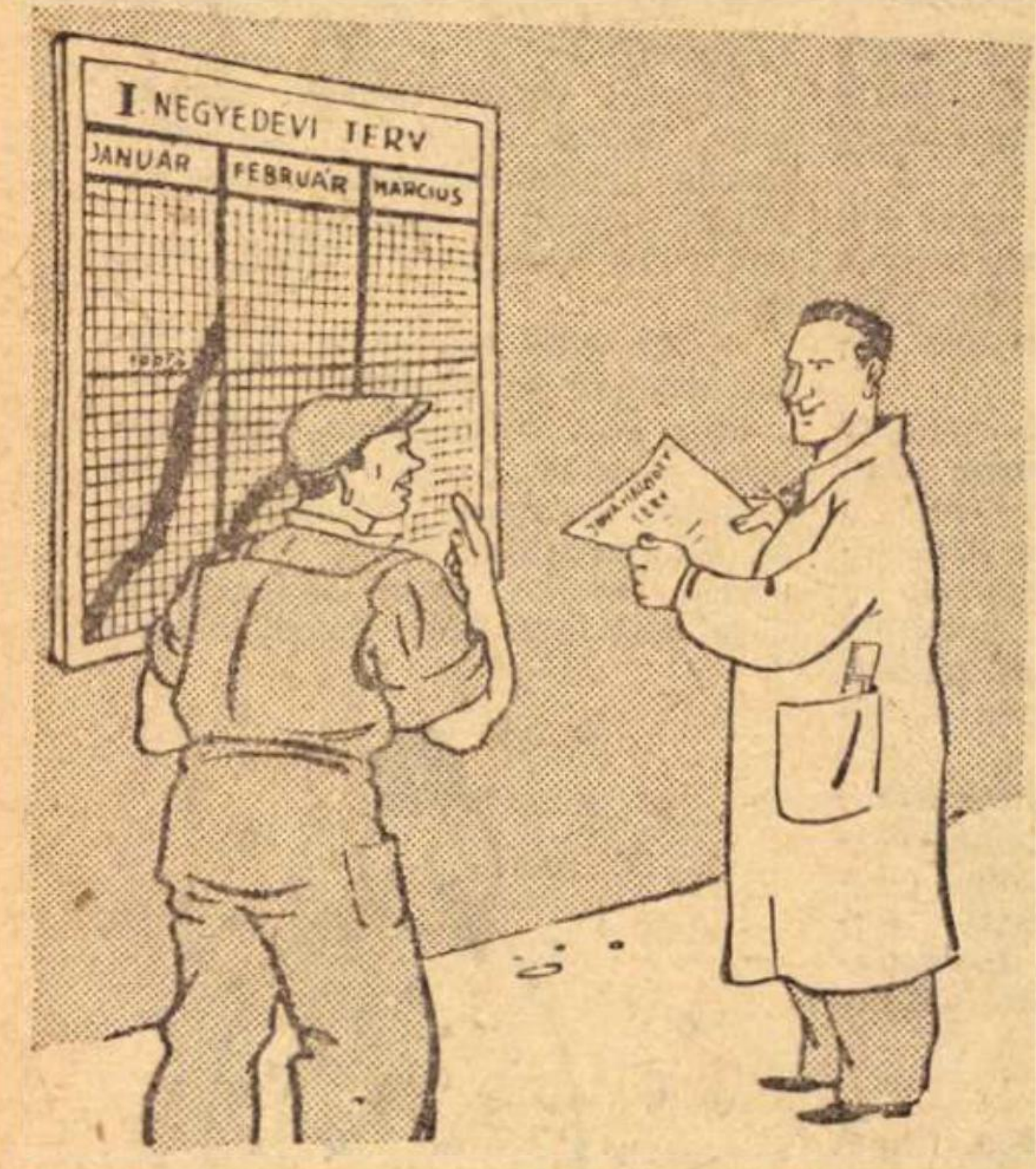

— Elhoztam a jóváhagyott januári tervet...
— Köszönöm, már teljesítettük.

Egyes üzemek figyelmébe!

Az apró közszükségleti cikkek gyártásához túlköltséges gépet használnak.

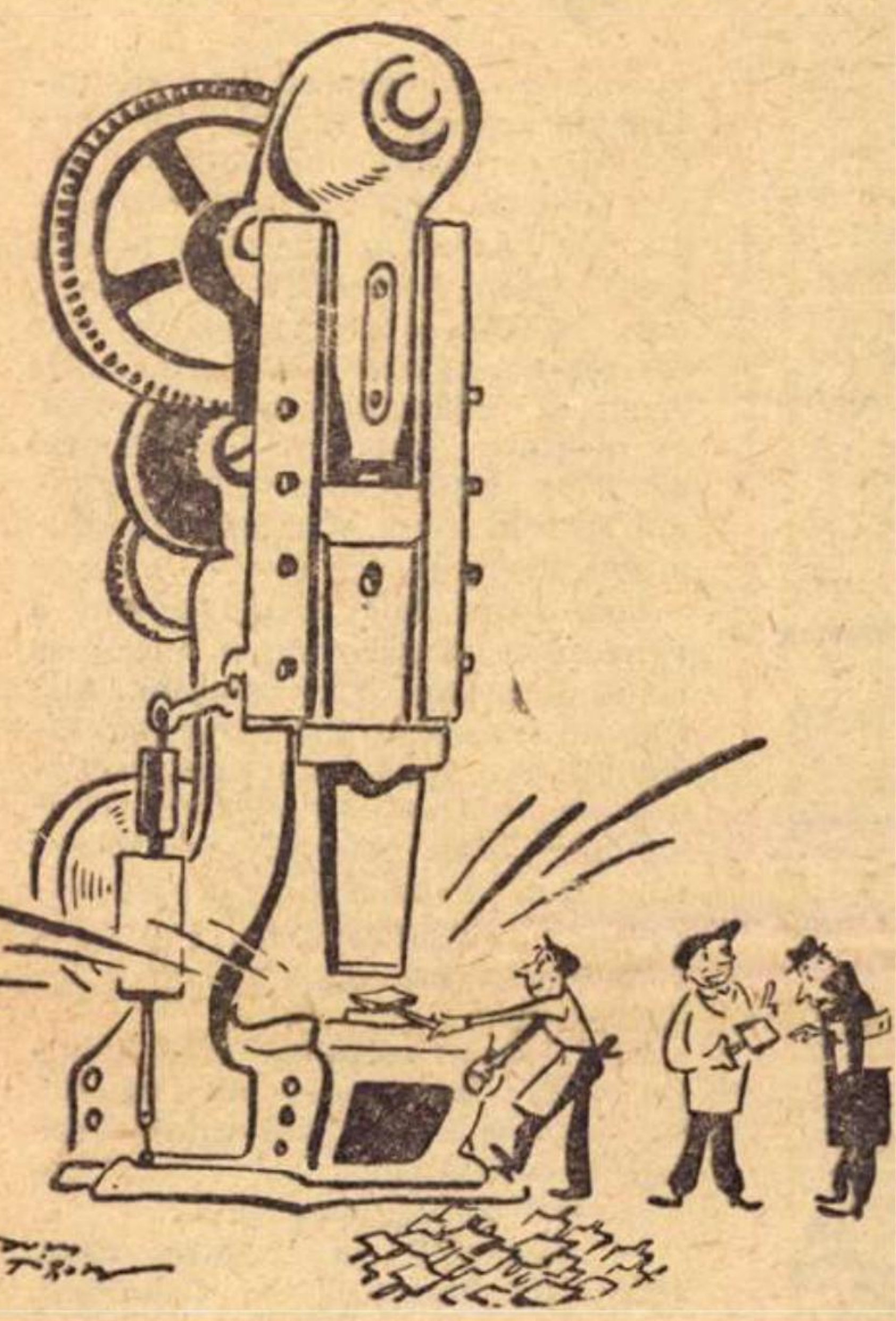

— Tudja maga, hogy szedi ez a lapát a szemetet? Száz lóerő van benne!

Pesti pillanatfelvétel

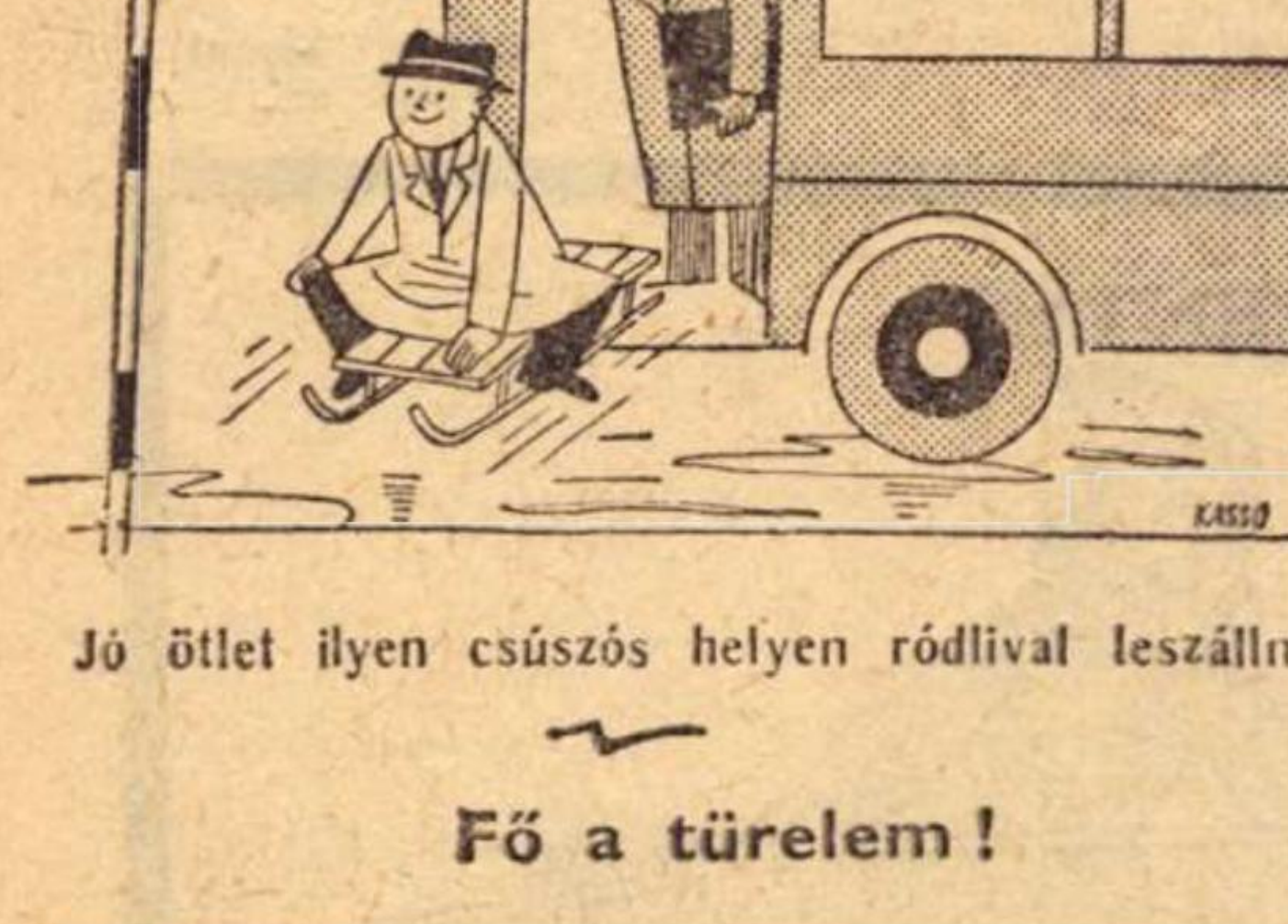

Jó ötlet ilyen csúszós helyen ródlival leszállni...

Fő a türelem!

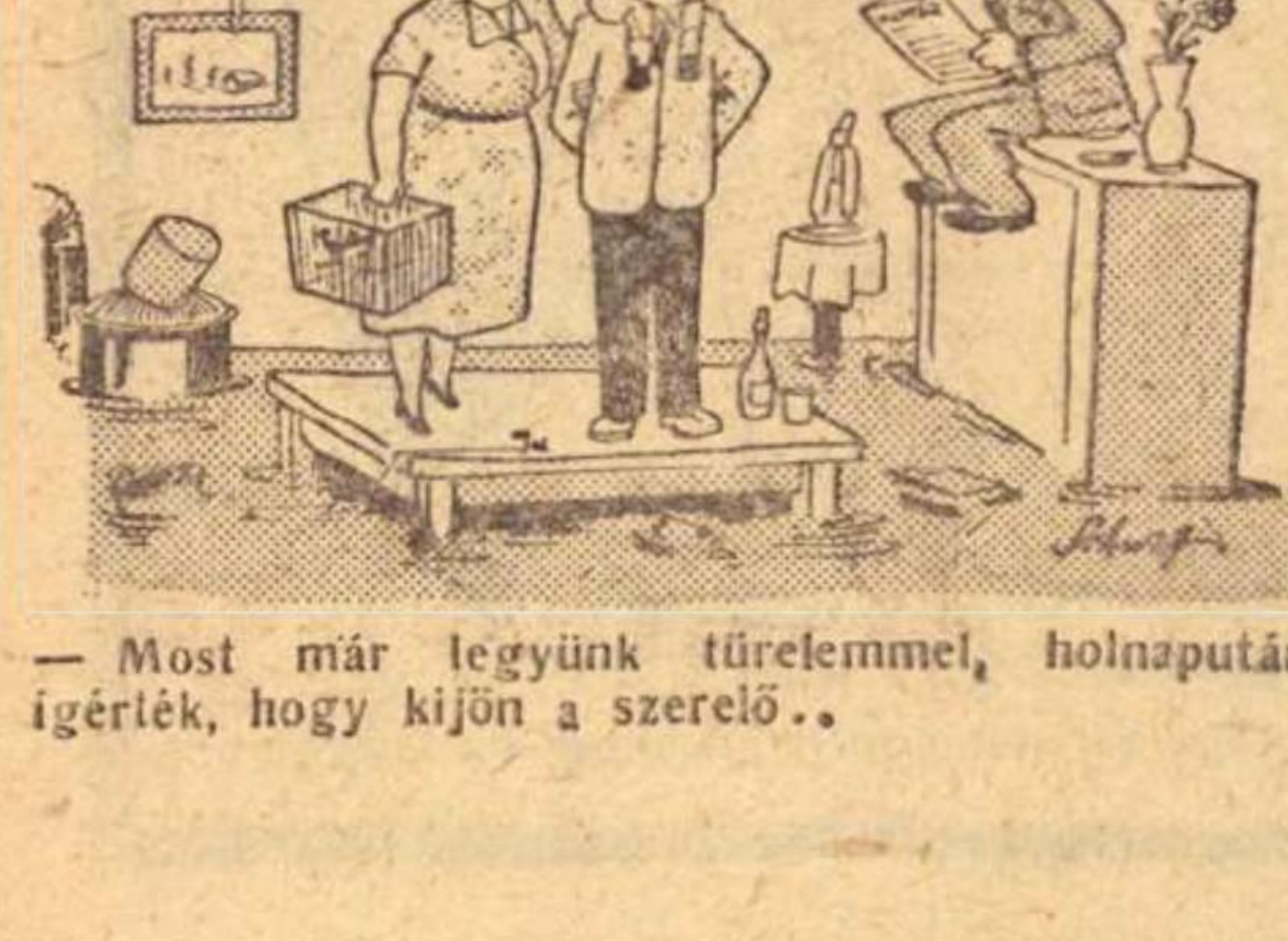

— Most már legyünk türelemmel, holnaputánra ígérték, hogy kijön a szerelő..

DISZNÓ-SZERENCSE

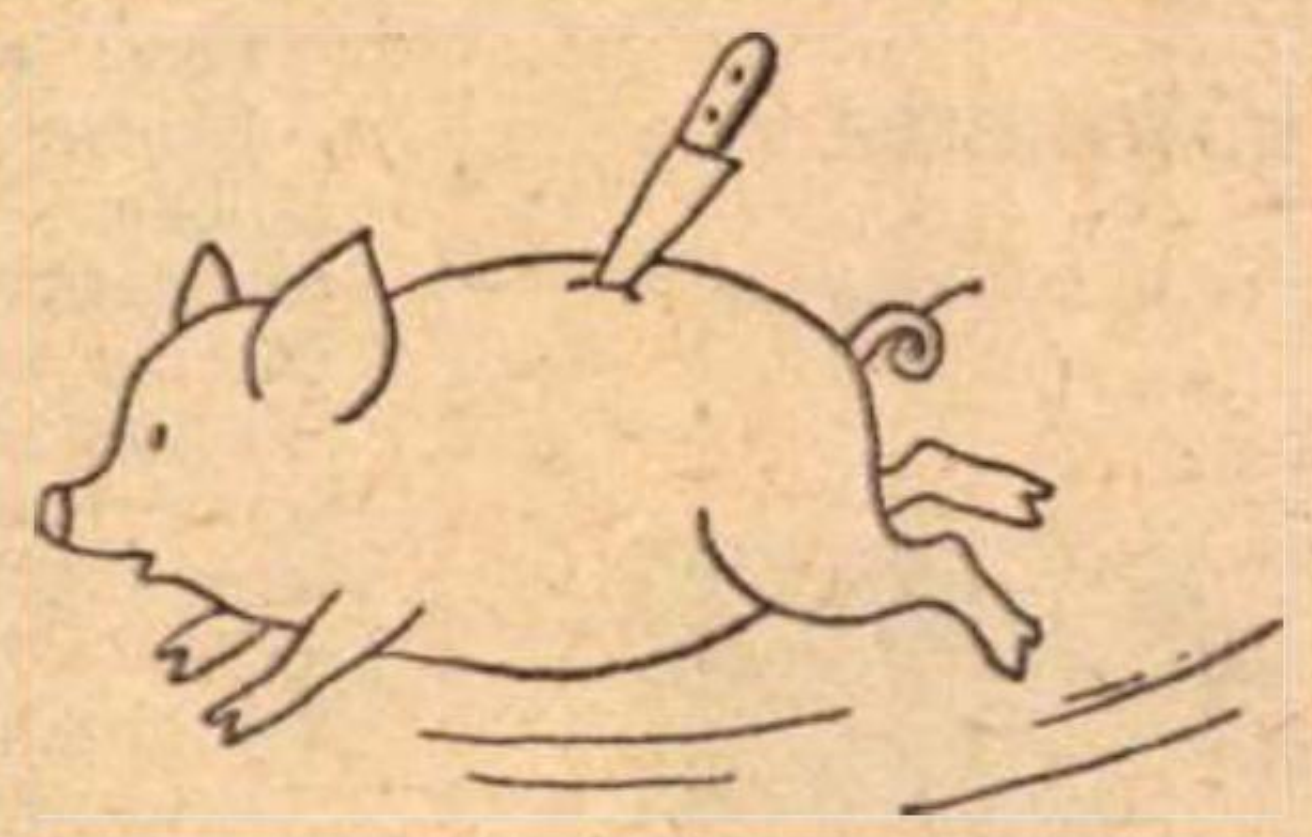

Horton hallottam ezt a történetet. Elmondom. Csak éppen a neveken változtatok, mert az eredeti szereplők ma már nagyapák és miért hánytorgassuk fel tisztes öregségükben is sok év előtti botlásukat.

*

Úgy történt, hogy Bivalyos András házánál az asszonyok már mindent előkészítettek a másnapi disznóöléshez. András gazda pedig — aki sóhajvékony férfiú volt — elment Kuzselhoz, a borbélyhoz. Mert Kuzsel böllérkedett Horton a legszorgalmasabban.

Megkérte Bivalyos András a frizurák szarkaüstökű rendbentartóját, vezérkedjék a másnapi disznóölésnél. A borbély, mivel máshová is hívták, nehezen állt a dologra. Végül is, amikor András gazda még egy kiló kolbászt is igért a rendes böllérdíjon felül, beleeegyezően bólintott.

Bivalyos pedig, hogy növelje a borbély kedvét, kihívta a présházba. Kóstolják meg, nem romlott-e meg mult szombat óta a bor. Útközben csatlakozott hozzájuk a nagytorkú Planéta György is. Hármasban kezdtek odakint a vizsgálathoz.

Új rizlinggel kezdték. Megrázkódtak tőle a nagy hidegben. Volt Bivalyosnak egy hordó eladatlan óbora is, azzal próbálták hát a lelküket melengetni. Sikerült, mert a tizedik pohár után Planéta elragadtatott arccal felkiáltott:

— Csalogányvér ez komám... ettől énekelni kell.

És ha nem is csalogányhangon, de danolni kezdte:

„Csillag ragyog, holdvilág van,
Ne várj engem a kapuban."

Pedig már valóban csillag ragyogott, holdvilág volt és mindhármójukat várták a kapuban.

Kuzsel komor böllértekintettel ragadta meg a lopót, mintha csak a maga pincéjében lenne és újra töltött.

— Igyatok, egyszer élünk.

Ittak.

Bivalyosnak olyan jókedve kerekedett, hogy a Göncölszekérre is felült volna.

— Ebből ihattok... ez nem kénezett vacak. — dőlt belőle a borszag és a szakértelem.

Hát ittak. Mire hajnalodott, Planéta úgy csuklott, mint akinek kecskebőrdobot püffölnek a hasában. Így indultak ama szegény, szőke mangalica végzetét beteljesíteni.

Bivalyosék kapujában megpróbálták daliásra igazgatni tartásukat és egyszerre hárman is hozzákezdtek a nagyhangú rendelkezéshez. Csörrent a lábasban a kukorica, szegény disznó vesztére nekiindult az ólból, Kuzsel pedig félelmetes nagykésével rárontott.

Egy kicsit tévedett ugyan a földrajzban, mert az udvar közepére készítették a szalmát, ott kellett volna leszúrnia a hízót, de sebaj! Talicskára rakták a mangalica földi maradványait és nagy üggyel-bajjal, egyesült erővel odafuvarozták a szalmához. Kezdődhet a pörzsölés!

Ma már nem tudni, kinek a kezében sercent a gyujtó, de a szalma lángrakapott egy-kettőre. A virágos bódulatban azzal sem törődtek, hogy ottmarad a talicska. Mentek befelé a házba, András gazda vezérletével, hogy a hőstett után felhajtsanak egy pohár bort.

Bevedeltek megint vagy három litert... Éppen rendberakták csapzott bajszukat, amikor kilépett Kuzsel és látta ám, hogy furcsán lángol a szalma.

— Ne törődj sehová komám — csitította a házigazda böllérünk ügybuzgalmát.

Az meg tűrte, hogy lebeszéljék.

Jó félóra mulva mégis csak kinéztek. Nem maguktól, az asszonyok noszogatására. Istentelen füst fogadta őket és egy félig megszenesedett talicska.

Planéta már századszor kezdte rá:

— Csillag ragyog...

Bivalyos mogorván lehűtötte a jókedvét.

— Nem látod? A nagy ragyogásban ellopták a disznót!

Lett rémület... Még szerencse, hogy egy tízéves formájú kisfiú kikottyantotta: alighogy bement a három férfi a házba, a disznó felugrott és meg sem állt a kert végéig. Mivel hogy Kuzsel a nagy sietségben rossz helyre szúrta a böllérbicskát. És a disznó sem igen szereti, ha elevenen pörzsölik.

Közben havazni kezdett. Talán a hópelyhek, talán a pákosztos gyerekek, talán maguk a falubeliek vitték szet a különös disznóvágás hírét. Megtudta az egész környék.

Mégis azt tanácsolom az olvasónak, Hort fele jártában nehogy kicsússzék száján a szólásmondás: „Értenek a dologhoz, mint Horton a disznóöléshez." Mert legalább is Horton, ha elhangzik ez a mondás, könnyen dolga akad a vasvillának, járomszegnek, vagy más ütőalkalmatosságnak. És miért tegye ki magát az ember nyomatékos szemrehányásnak?

Bajor Nagy Ernő

A gyerek érdeklődik..

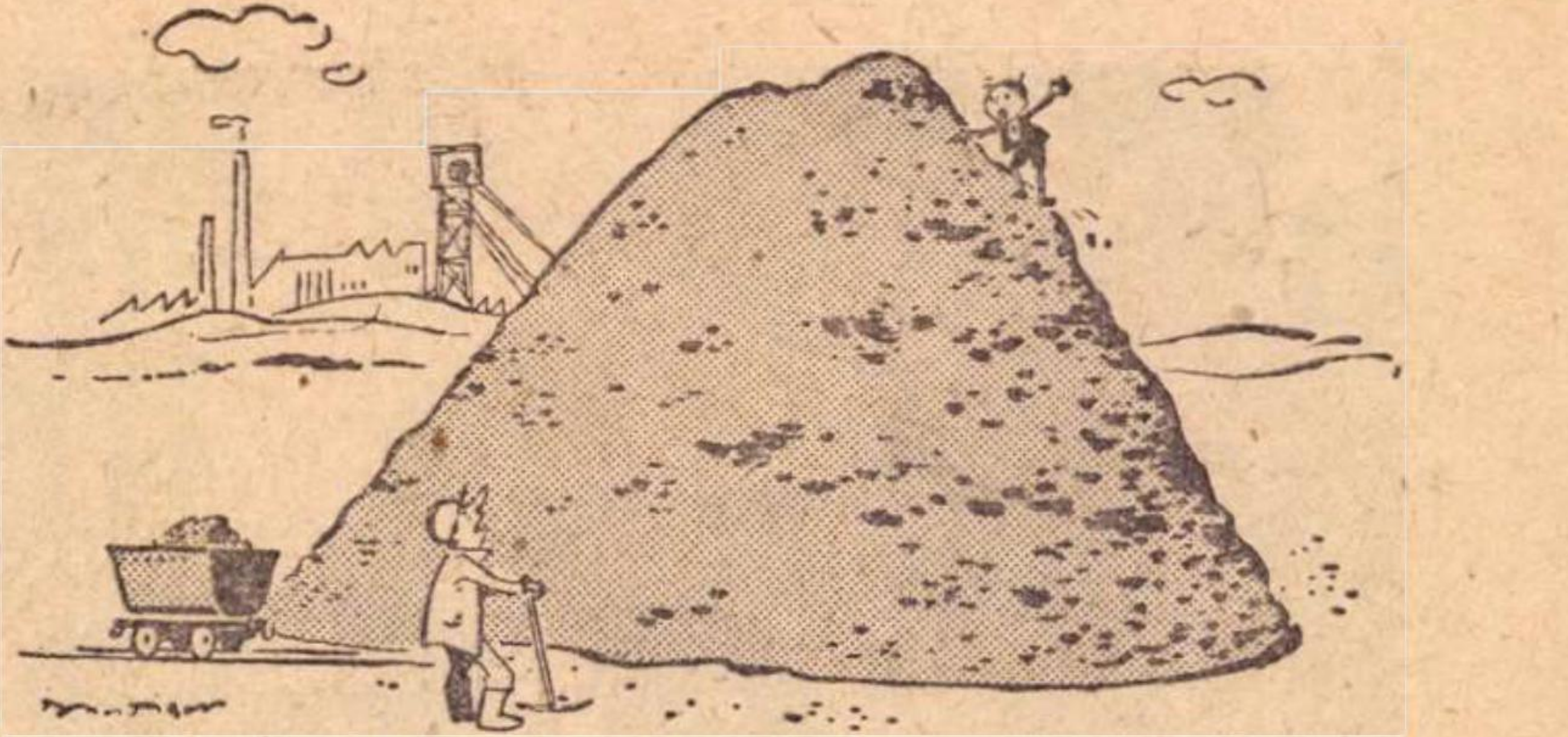

— Bányász bácsi, hiszen ebben rengeteg a pala, miért hagyta a szén között?
— Annak is van súlya fiacskám...

Számos szövetkezeti boltban nem kapható patkósarok

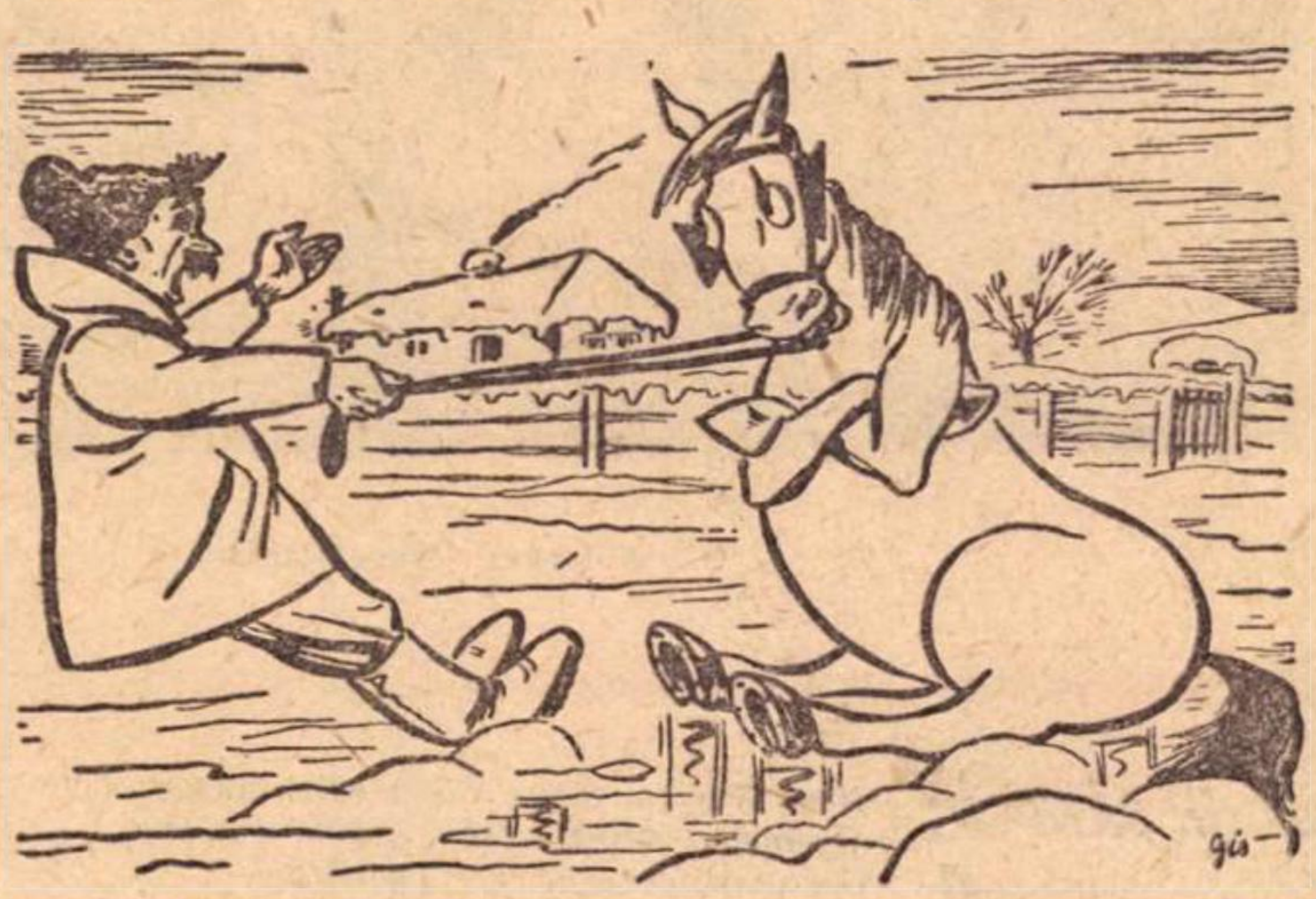

— Kelj fel Ráró!
— Majd bolond leszek, hogy újra elessek!

Időszerű teendők a borospincében

Ahol elmulasztották az első fejtést, pótolni kell.

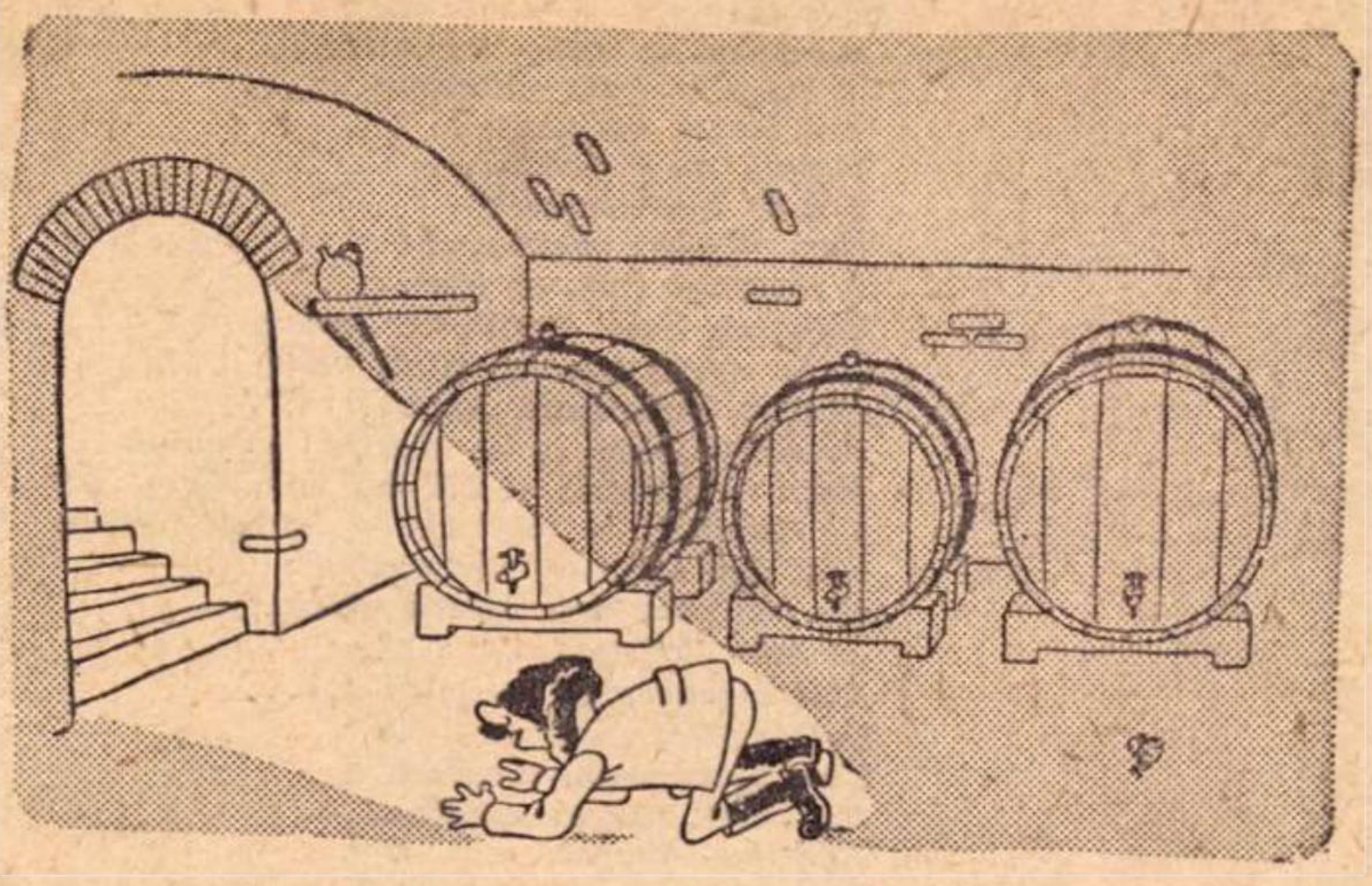

— Na, én kész vagyok!

Az UJÍTÓ fia

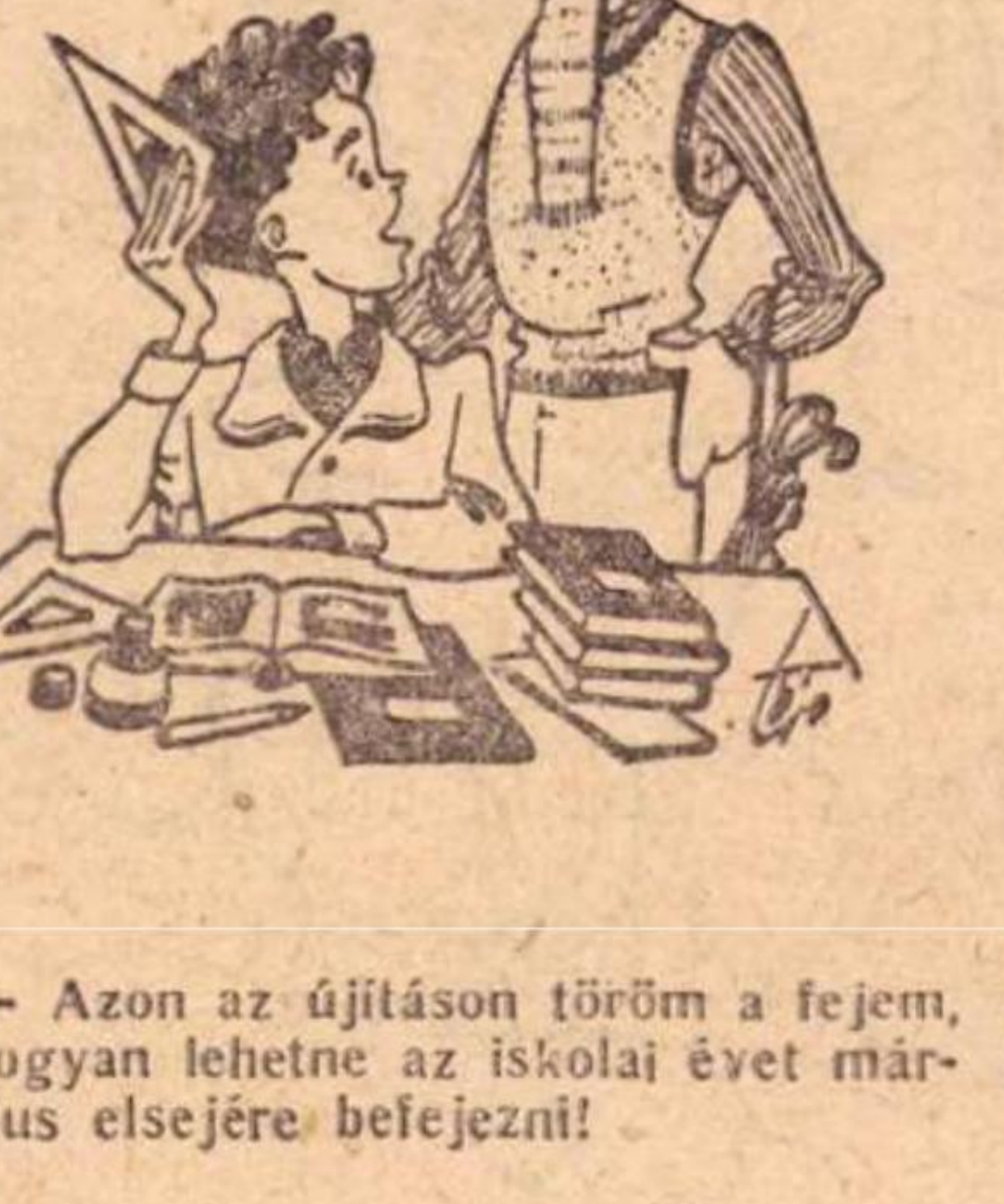

— Azon az újításon töröm a fejem, hogyan lehetne az iskolai évet március elsejére befejezni!

Tilos a tökmag-árusítás

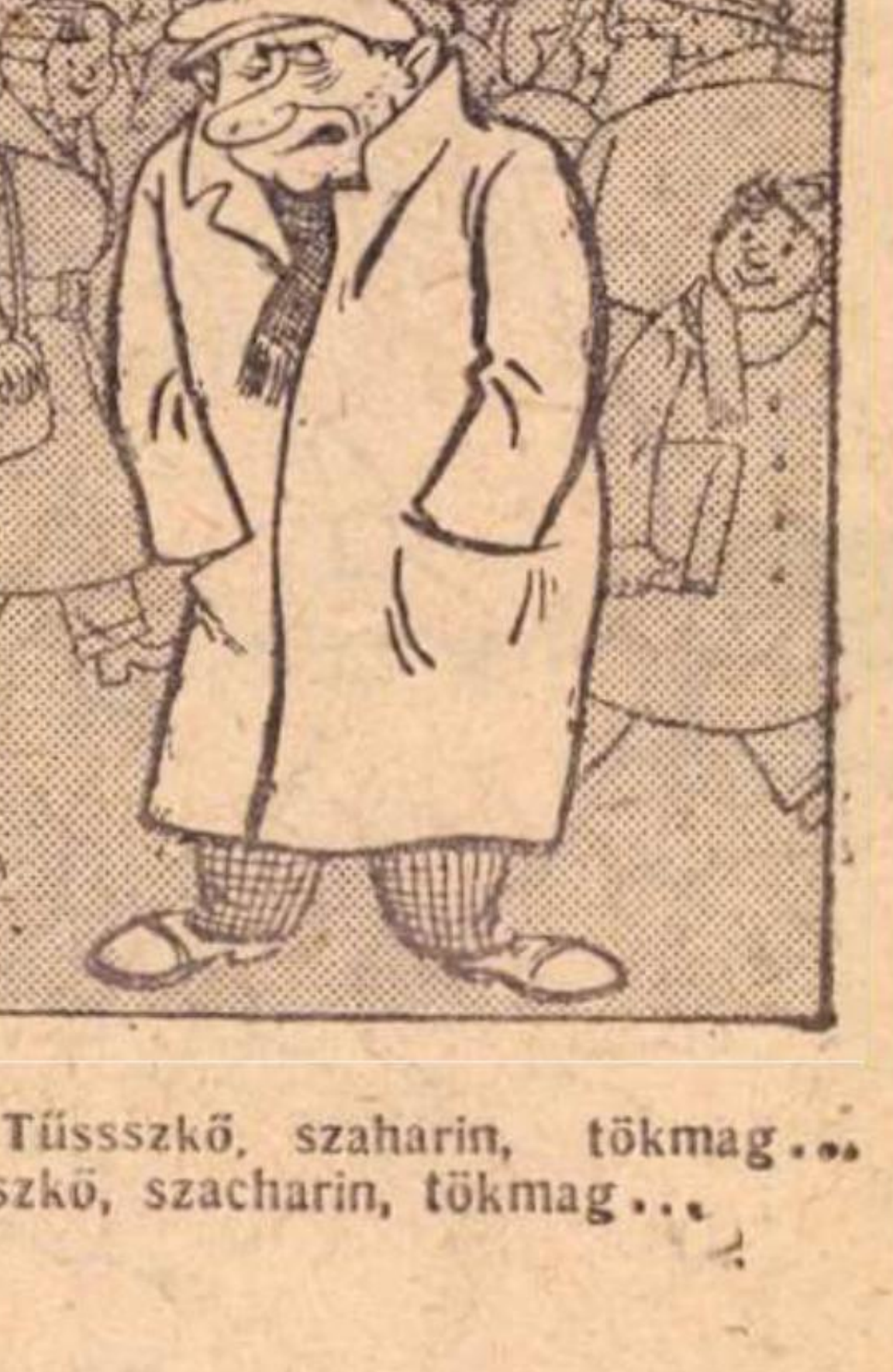

— Tűssszkő, szaharin, tökmag... tüsszkő, szacharin, tökmag...

A Piroska és a farkas meséjének amerikai változata

Indiana államban a mccarthysta iskolabizottság azt követelte, tiltsák be a „Piroska és a farkas" mesét, mert „veszélyezteti" az Egyesült Államok közbiztonságát.

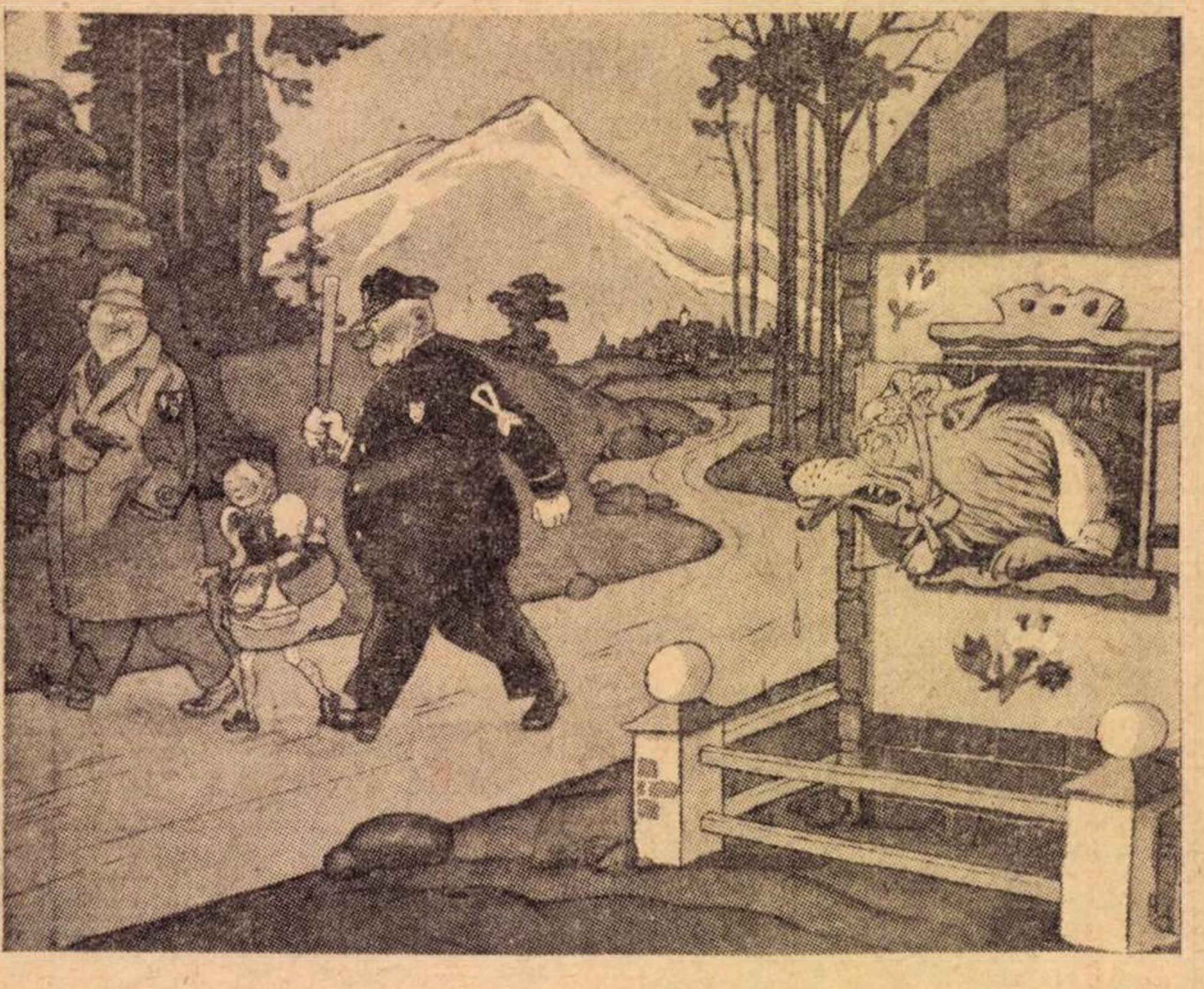

A farkas: Megelőztek!

(Goni rajza a Krokodilból)

Vártam a Klauzál-téren...

Esett a hó.

Ebben azonban nem volt semmi különös. Minden zokszó nélkül csendesen, lágyan esett úgy, ahogy ez már télen szokás.

Olvastam, de ebben sem volt semmi különös. Minden zaj nélkül, félrehúzódva a kályha mellé, csendesen olvastam, ahogy ez már télen szokás.

Feleségem egyszercsak felkapta a fejét és parancsoló hangon rámszólt, ahogy ez nálunk szokás:

— Ötkor várj meg a Klauzál-téren, mert vásárolni megyünk.

Nem mondtam ellent, mert viszont ez már nem szokás nálunk. Csak hallgattam és néztem a hóesést.

Délután ötkor ott álltam a Klauzál-tér sarkán, hogy azonnal észrevegyem, ha jön az asszony. Egyre sűrűbb pelyhekben esett. Komoran sétáltam le-föl, zsebredugott kézzel, fejembehúzott svájcisapkával.

Nem jött.

Elfáradtam a járkálásban. Ismét odaálltam a sarokra és mozdulatlanságba dermedve vártam. Közben játékos szellő kerekedett, mely az apró hópelyheket vad táncra kényszerítette. Vállamon, fejemen már vastagon ült a hó és most meg az oldalamat is befújta. De nem mozdultam. Néha körbeforgattam szemeimet, hátha észreveszem a drága lény közeledtét. Ő azonban nem jött. Ahogy ez már általában szokás.

Eltelhetett vagy másfél óra. Már olyan sűrűn esett, hogy a szemközti házakat sem lehetett látni. Az úttest közepén két vidám asszonyság birkózott a hóval. Mindkettő karján kosár. Biztosan vásárolni voltak. Az egyik felpillantott és kacagva megállt.

— Nézze már szomszédasszony! Hóember!

Előttem toporogtak és hunyorgatva néztek. Aztán a szomszédasszony rövid keresgélés után kihúzott valamit a kosárból, hozzám lépett és bedugta a számba. Répa volt.

— Így most tökéletes! — mondták nevetve és elmentek.

Meg sem mozdultam. Szopogattam a répát és vártam. Később azonban kezdtem türelmetlen lenni. Elhatároztam, hogy még tíz percig várok, aztán hazamegyek. Lesz ami lesz. Már éppen megfogalmaztam magamban a méltatlankodó szöveget, amikor újabb érdeklődő érkezett. Közvetlen előttem megállt egy kutya. Közönséges kis házikutya. Mereven nézett, majd ugatni kezdett. Nem mozdultam. Abbahagyta az ugatást és kétszer-háromszor körülszaglászott. Végül az oldalamnál megállapodott és megtette azt, ami oly jellemző az ilyen kiskutyákra. Mozdulatlanul tűrtem. Nem akartam kiábrándítani szegényt.

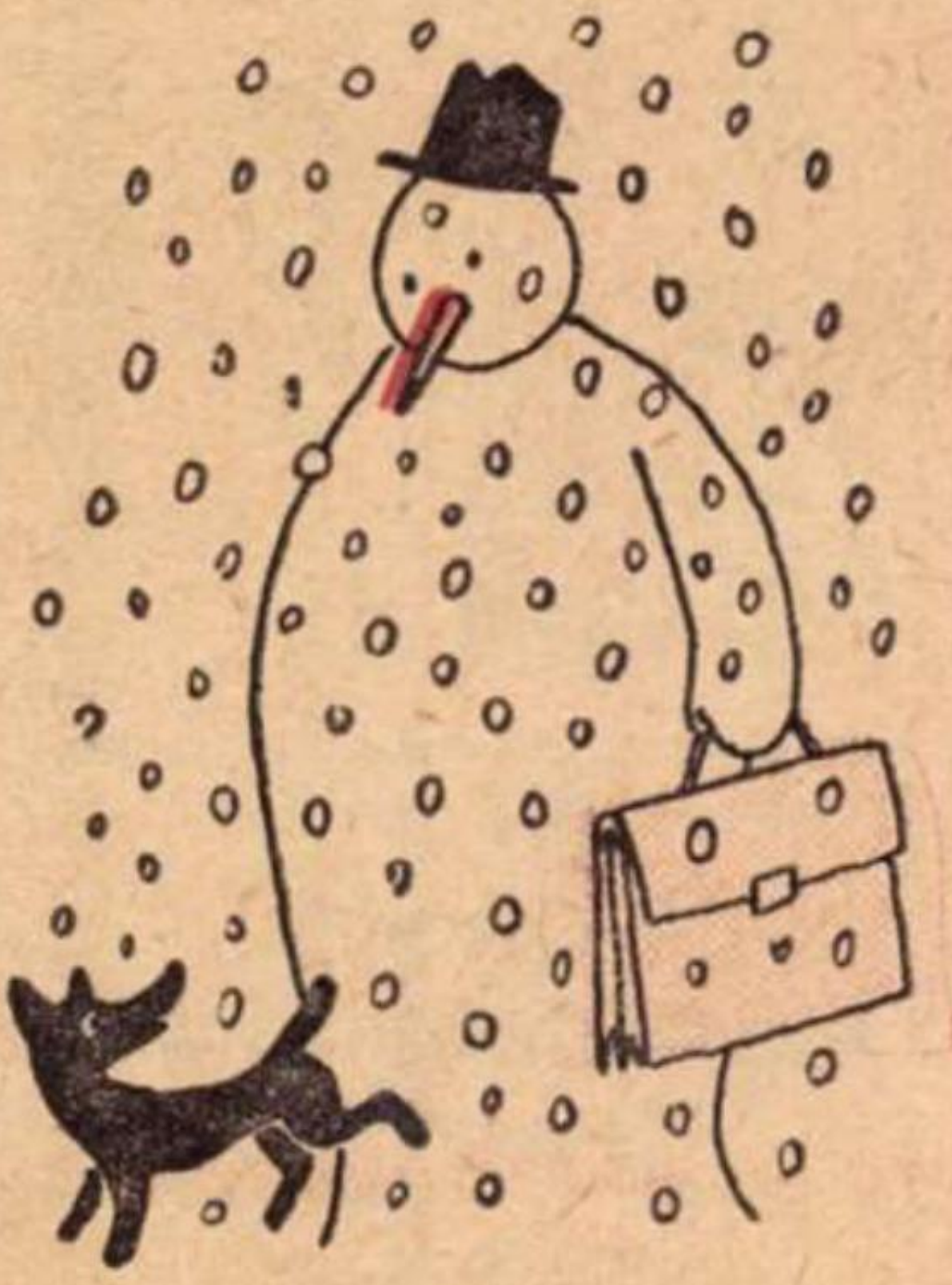

Este kilenckor megelégeltem a várakozást. Kimásztam a hóból és nehéz léptekkel hazaindultam. Alig tudtam mozgatni elgémberedett lábaimat. Az egyik útkereszteződésnél megbotlottam és elestem. Hajszálon múlott, hogy el nem gázolt egy autó. Rettenetes haragra fakadtam. Ha soha nem, de most alaposan megmondom otthon a véleményem!

Erőteljesen becsöngettem. Azonnal kinyílt az ajtó és még mielőtt egy szót is szólhattam volna, feleségem rámtámadt:

— Hol kószáltál megint?!

— Vártalak a Klauzál-téren, ahogy megbeszéltük — dadogtam, meglepve a váratlan támadástól.

— A Klauzál-téren holnap van találkánk — szólt szigorú hangon. — Hol voltál? Három órája várunk rád!

— Elütött egy autó a Wesselényi-utcában — igyekeztem megvigasztalni.

— Az nem tart három óra hosszat! — folytatta a jogos felháborodás hangján és dühösen otthagyott az előszobában — olvadni.

Halasi Árpád

BALOGH SÁNDOR:

Egy – a sok közül...

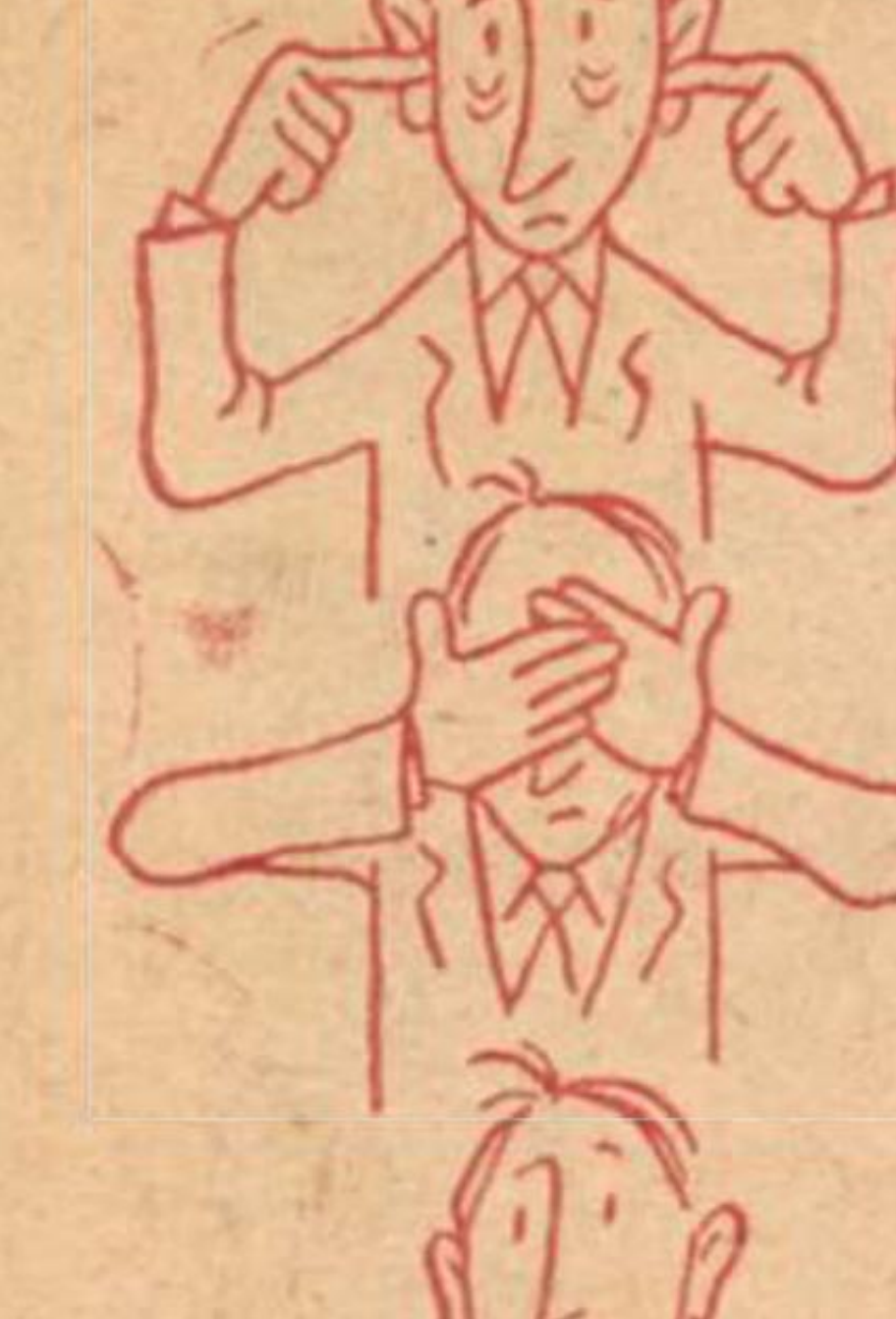

Nem öregem, nincs külön-véleményem;
Gyenge a szívem, csak semmi izgalom!
Orvosom mondta: Ily nyugodtan
Még ötven évig elhúzhatom.
Egyébként napjaim száma csekély...,
Képzeld, mit ártana nekem
Egyetlen vitatható vélemény...!

Nem mondom...
Szűk baráti körben néha beszélek
Nem... akkor sem politikát...!
Megbeszéljük mi rossz, mi jó,
Mit mond az újság, mit a rádió,
Ez ugyebár kizár minden vitát...,
Hisz látjuk mi van...,
Tudjuk mi kellene...,
S a jó indítványnak
Nem vagyok ellene...!
A rossznak sem, az igaz...
Hogyisne, hogy gondolják: Pimasz
Hogy merészelsz ellenünk szólni...?
Később kezdenének félretolni
És akkor vége... — elsápad emberem
Majd hozzáteszi: — hát kell ez nekem...?
Ne haragudj — folytatja — hosszú voltam
Mint egy Leopardi költemény,
De remélem úgy veszed tőlem,
Ez sem volt vélemény...?!
Kérlek szavaimat ne publikáld...,
Ne legyél hozzám mostoha
Gondolják rólam továbbra is:
Ez süket, vak és ostoba...
Kellemes állapot; már csak
Legyintenek ha rámnéznek — látom
— Hát ezt akartam elmondani
szervusz... úgye megértesz barátom...?

Aminek nem szabadna lennie

Egyes instruktorok csak villámlátogatásokat tesznek a falvakban.

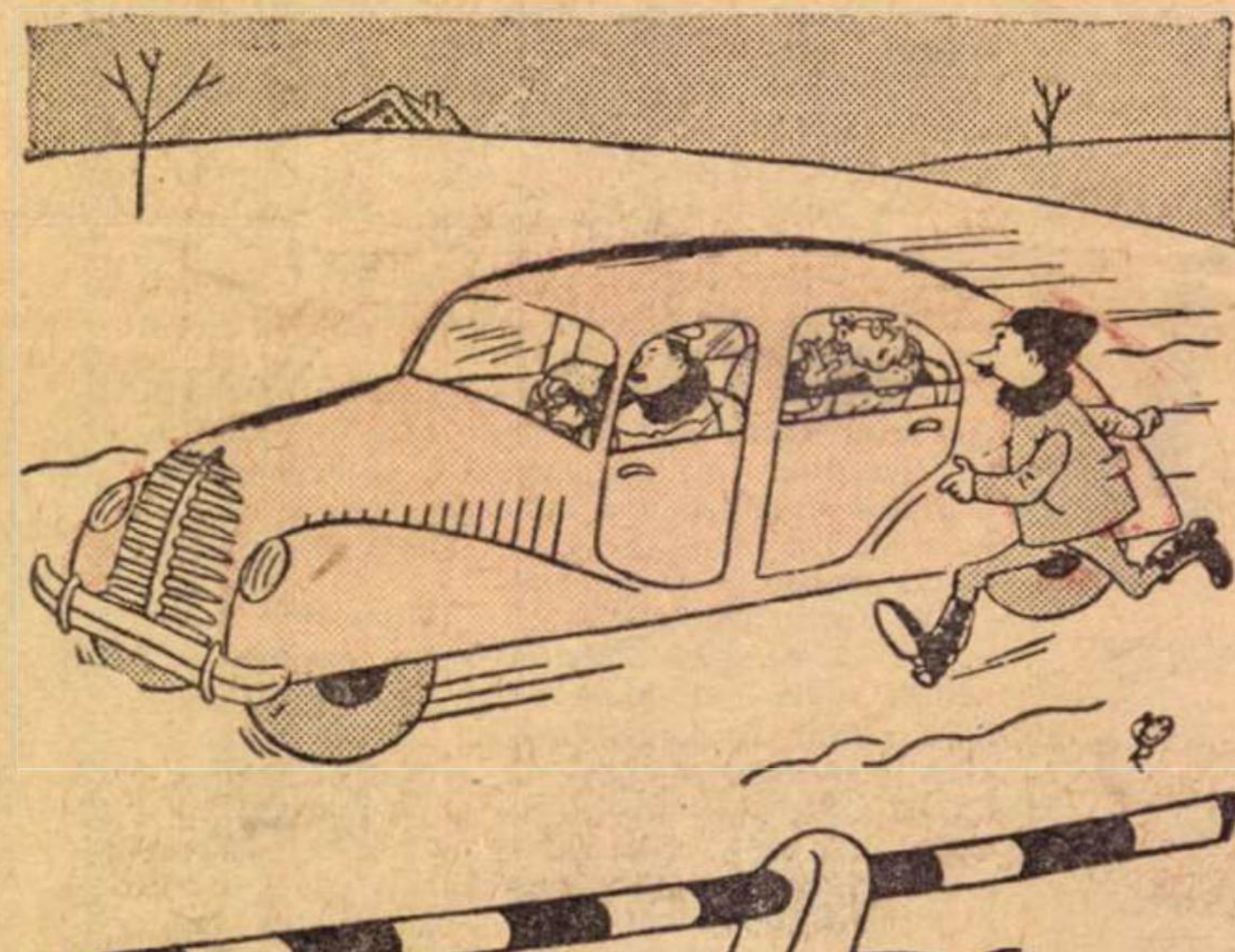

Instruktor: Na elnök kartárs, most alaposan kitárgyalhatjuk a dolgokat...

Télen is jártassuk a jószágot

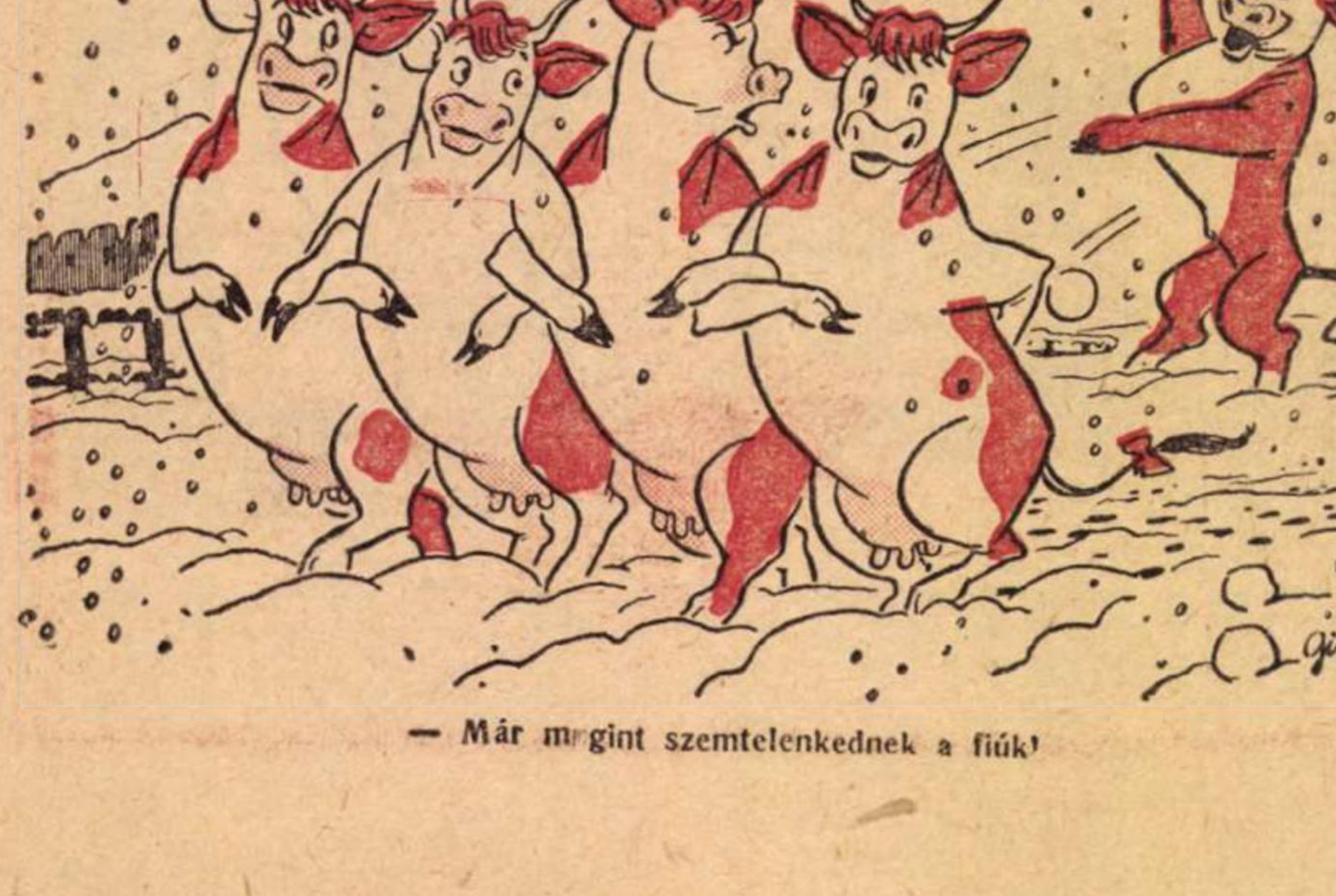

— Már megint szemtelenkednek a fiúk!

ÉLETMENTÉS

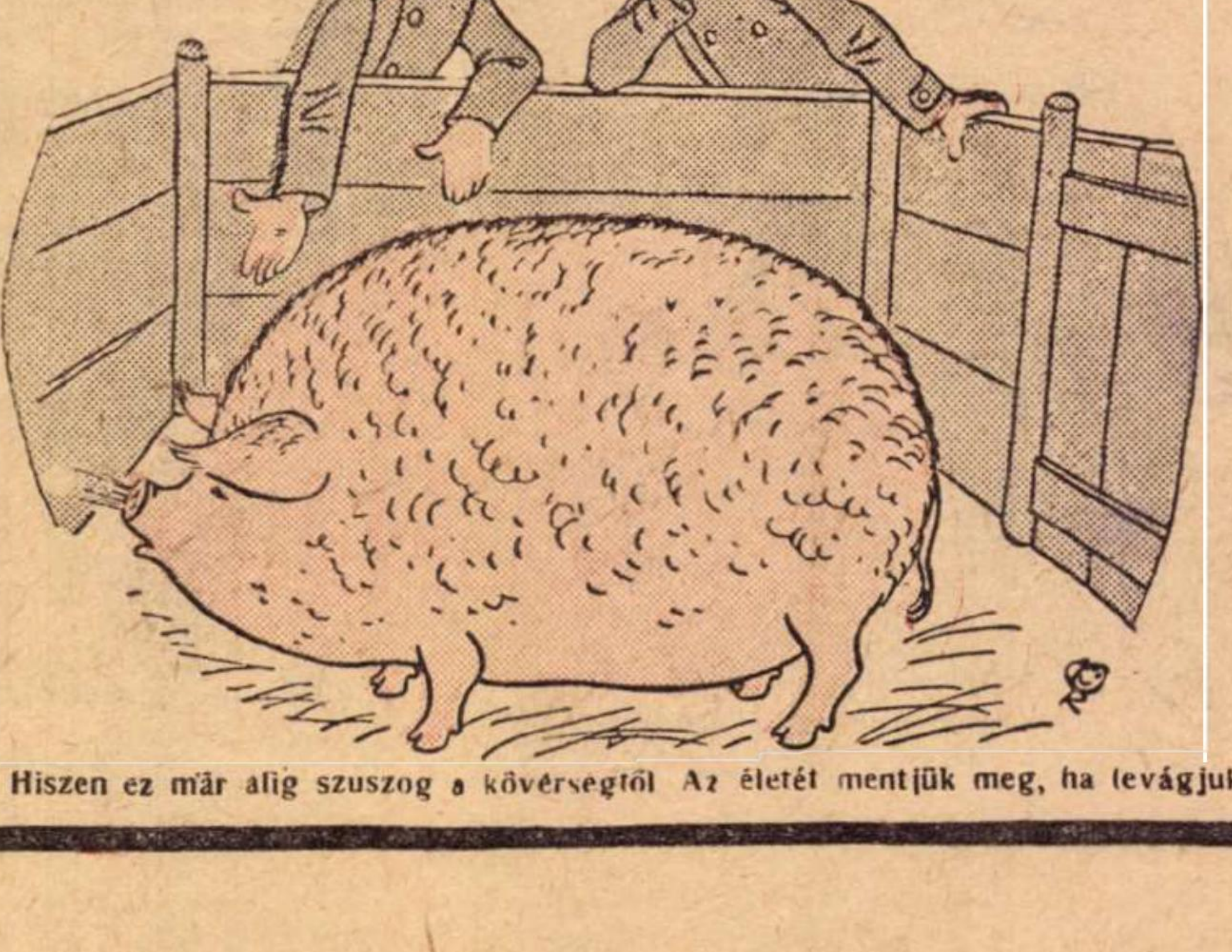

— Hiszen ez már alig szuszog a kövérségtől. Az életét mentjük meg, ha levágjuk...

Elbadta pajkoskodik

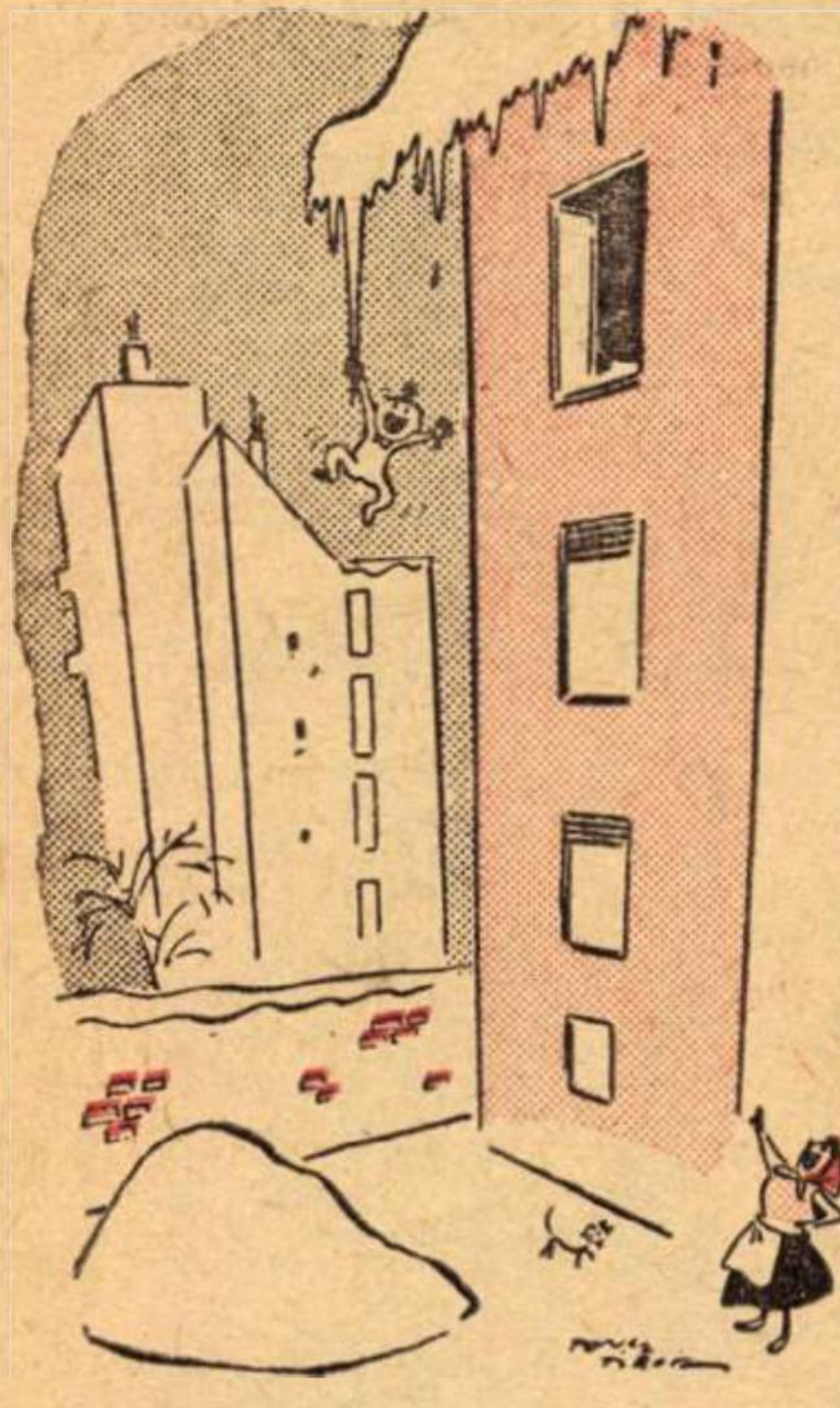

— Játsszál szépen fiacskám, de le ne törd!

Soha ilyen telet!

Újságcikket nem szoktak így kezdeni: „Remélem, mire e soraim napvilágot látnak, aktualitásukat vesztik...” Kivétel, ha a cikk a hidegről szól.

A hidegről, amely a fizikusok megállapitása szerint nem is létezik, mert amit mi hidegnek nevezünk, az csak a meleg hiánya; az orrunk és a fülünk megállapitása szerint azonban létezik; és az ember inkább hisz a saját fülének, mint a fizikusoknak. Az ember reggel felébred, egy pillantást vet a hömérőre és konstatálja, hogy az este 22 fokos szoba hőmérséklete reggelre hat fokra süllyedt le; és nincs kedve kimászni a dunna alól, mert ott négy fokkal több van. Az ember végül összeszedi minden lelkierejét és kimegy az utcára, a lépcsőn még megdöbbenve konstatálja, hogy Letenyei és Csugari, akik már három éve nem beszélnek egymással, együtt szidják a hideget; íme a hideg kibékiti a halálos ellenségeket. Viszont Gébics és Csetneki, a legjobb barátok, a kapu alatt pofczkodnak, hogy egy kicsit felmelegedjenek. Mert a hideg idegessé és türelmetlenné teszi az embereket. Nagy előnye a hidegnek: a villamos lépcsőjéről nem lehet leesni, mert odafagy az ember talpa a vashoz. „Hogy van?” — kérdezik az embertől viccesen. „Köszönöm, csak megfagyok valahogy” — feleli az ember fagyosan. „Régi vicc” — mondják erre még fagyosabban. És este hazamegy az ember és lefekszik a dermesztő ágyba és azt álmodja, hogy 40 fokos kánikula van és az udvarról egy édes hang kiabál: „Jeges! Jeges!” És erre felébred az ember és hallja, amint a felesége befejezi a mondatot: „Jeges! Jeges! Már megint jeges az ablak ..” És csak kevesen jönnek rá, hogy bizonyos körülmények között lehet ezt a hideget is méltányolni.

Például a nyári kánikulában.

(—)

Aktszobor a kiállításon

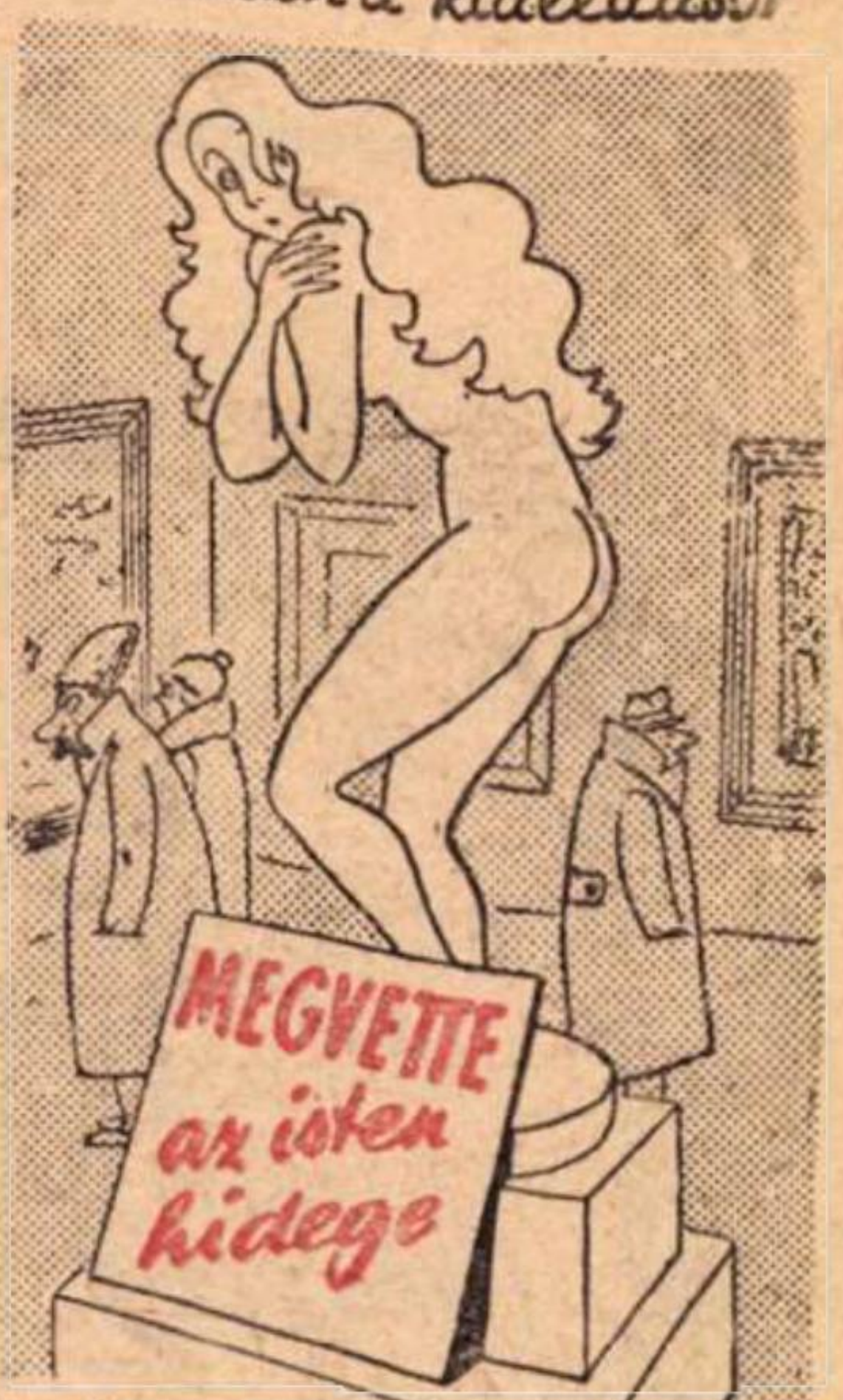

Könnyen előfordulhat

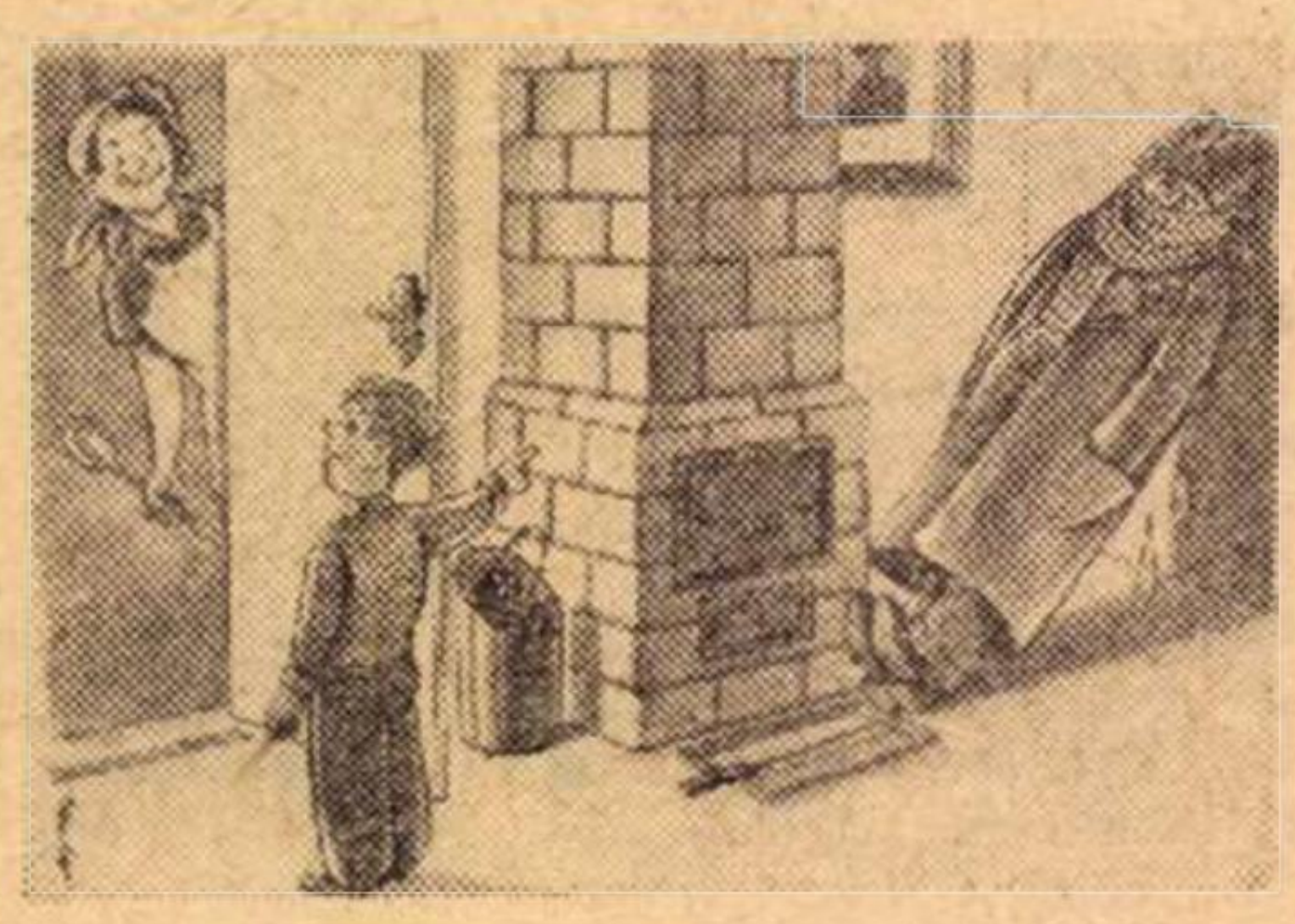

— Papa hazajött már?
— Igen. Odaállítottuk a kályha mellé a sarokba, míg felenged.

Emlékezés a nyári szép napokra

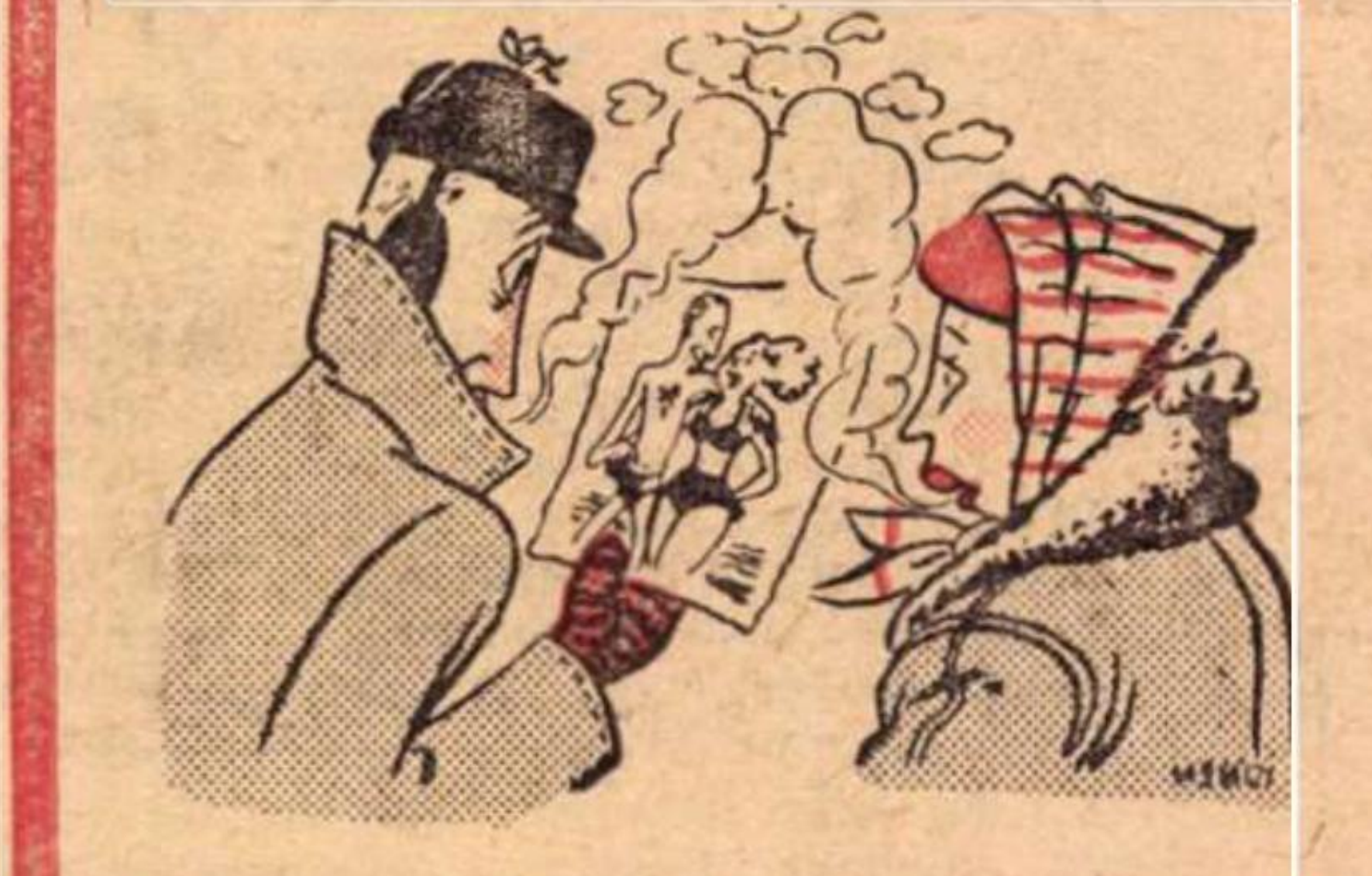

Amilyen a kérdés...

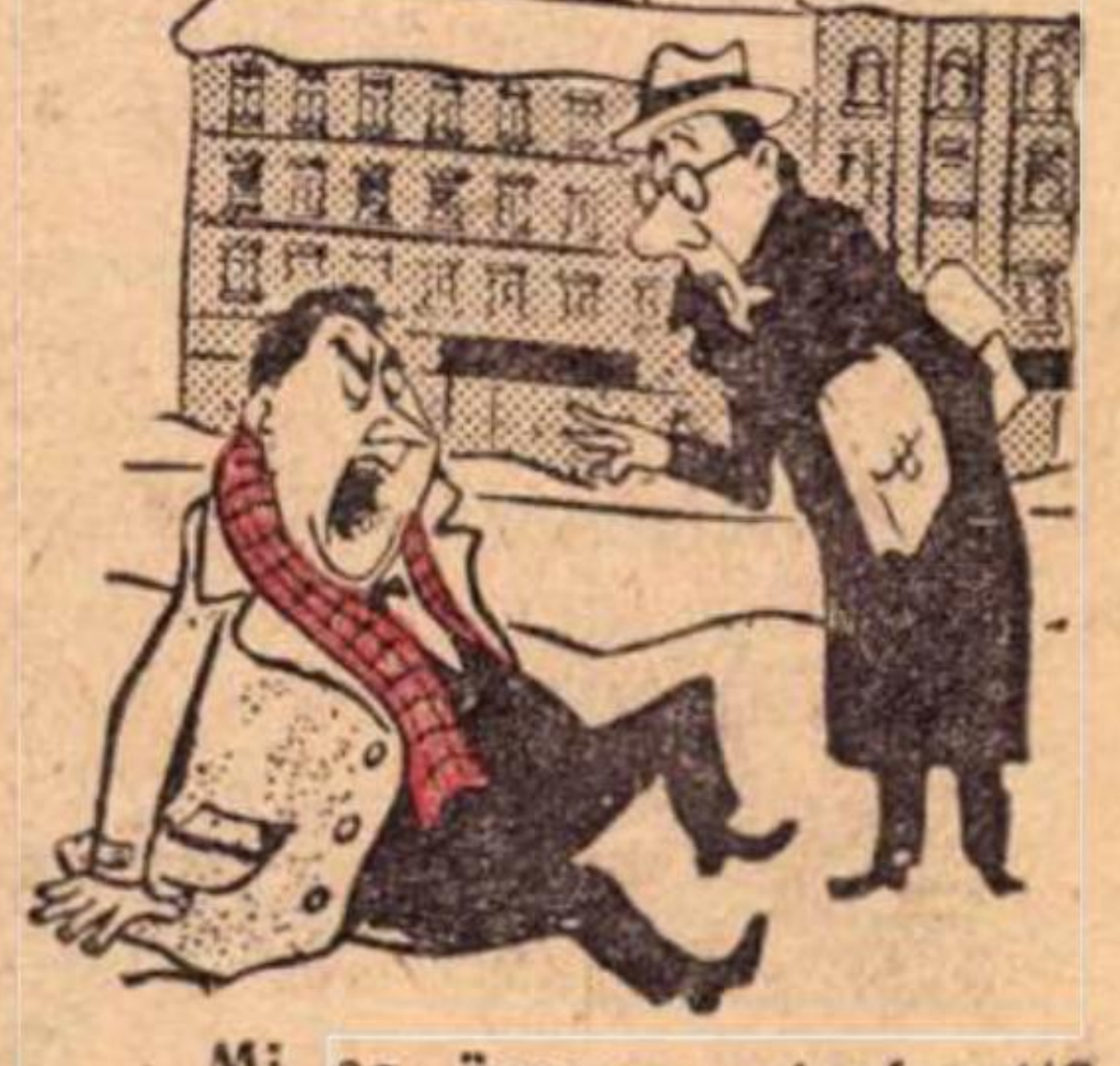

— Mi az öregem, elcsúszott?
— Nem, csak leültem pihenni, mert elbágyasztott a hőség.

Reggeli mosakodás

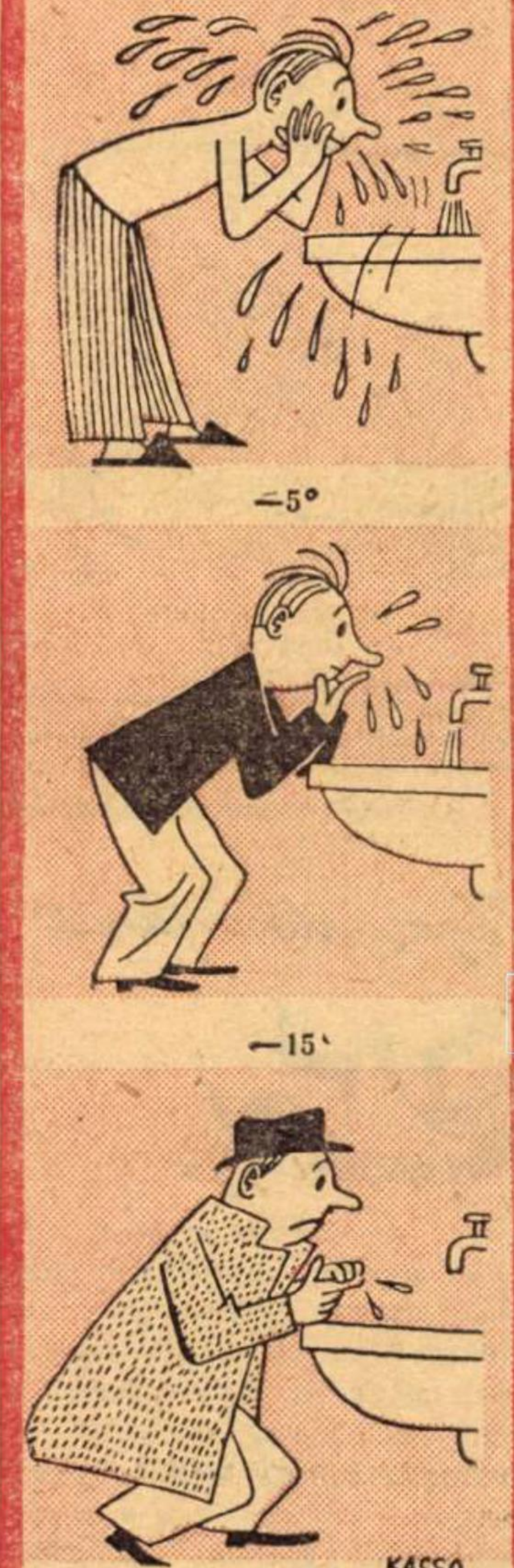

Mínusz 20 fok

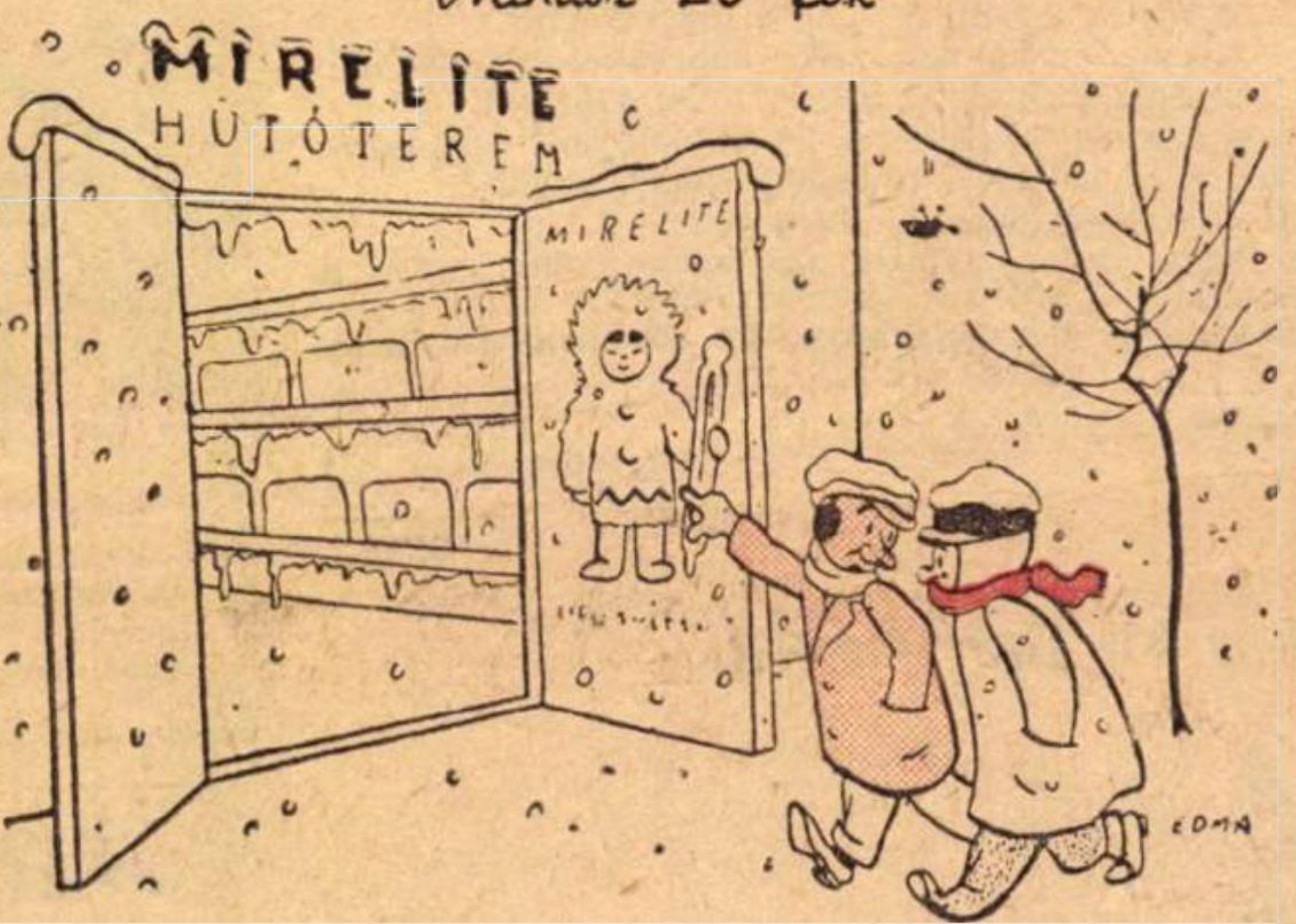

— Végre ideértünk, legalább egy kicsit megmelegedhetünk.

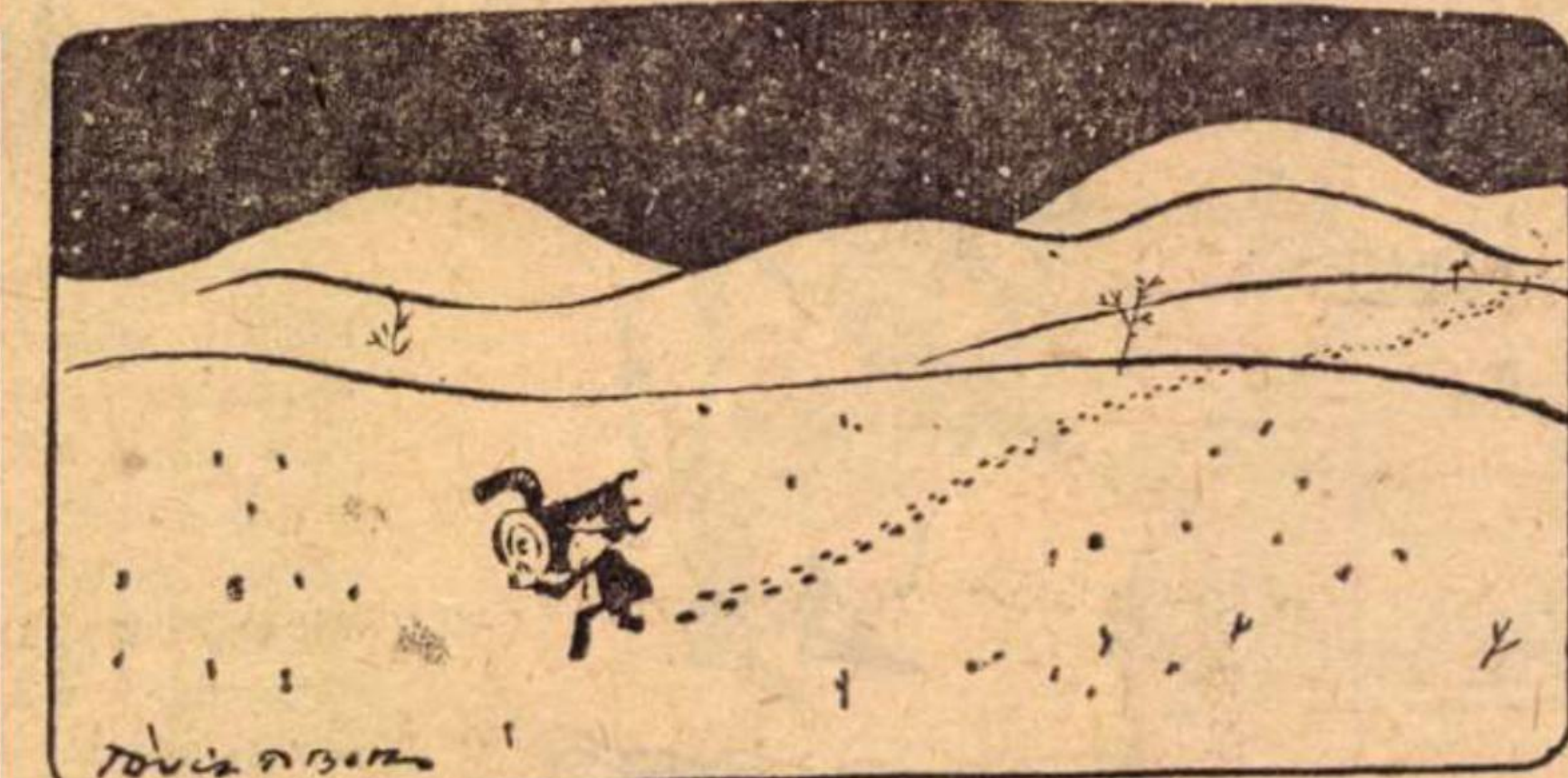

— Jó kis kályha! Máris melegem van tőle.

A legifjabbak téli sétája

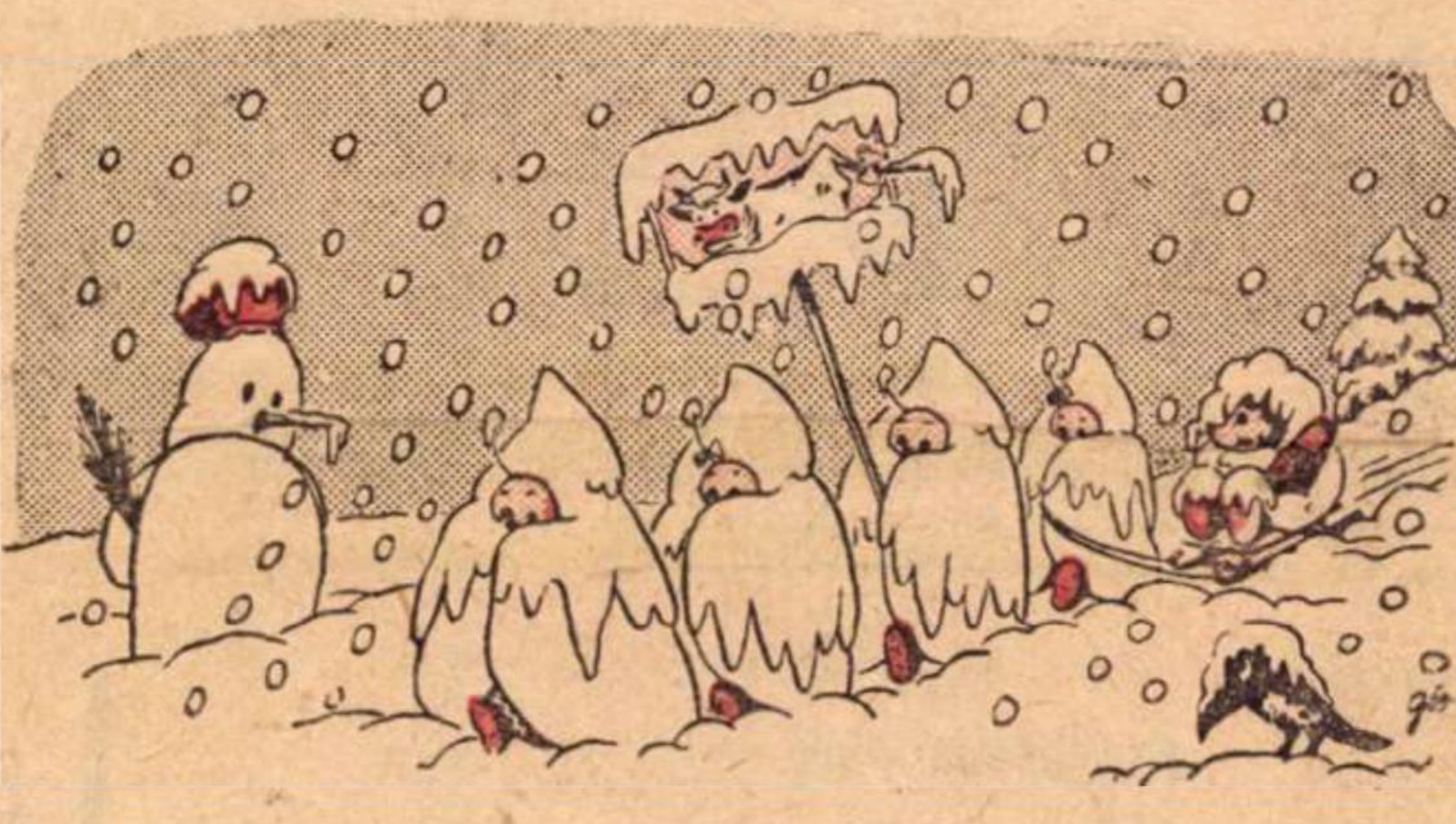

Ha rossz helyen áll meg a busz

avagy
dráma két felvonásban.

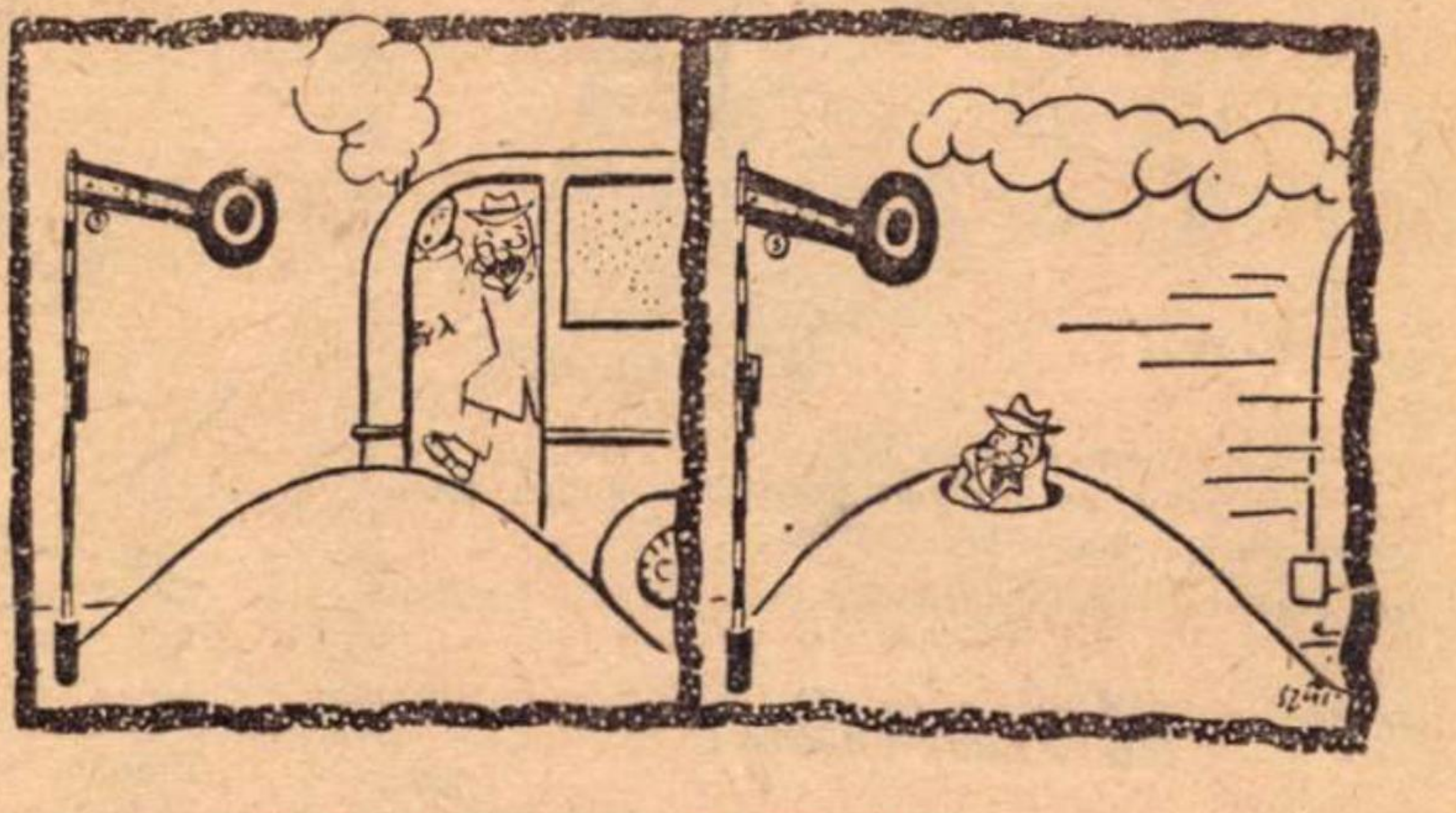

Példa arra, hogy

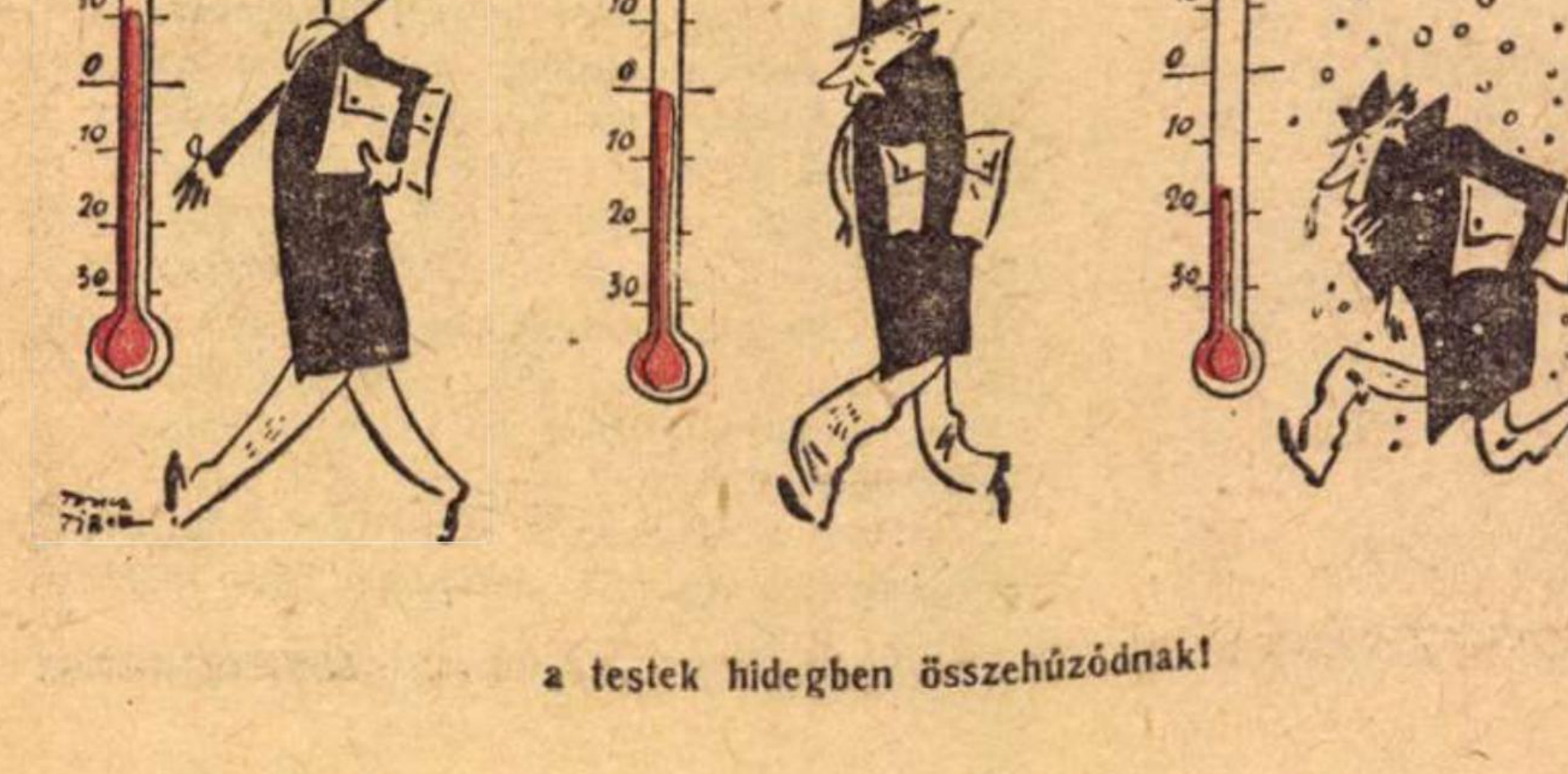

a testek hidegben összehúzódnak!

Interieur 25 fokos hidegben

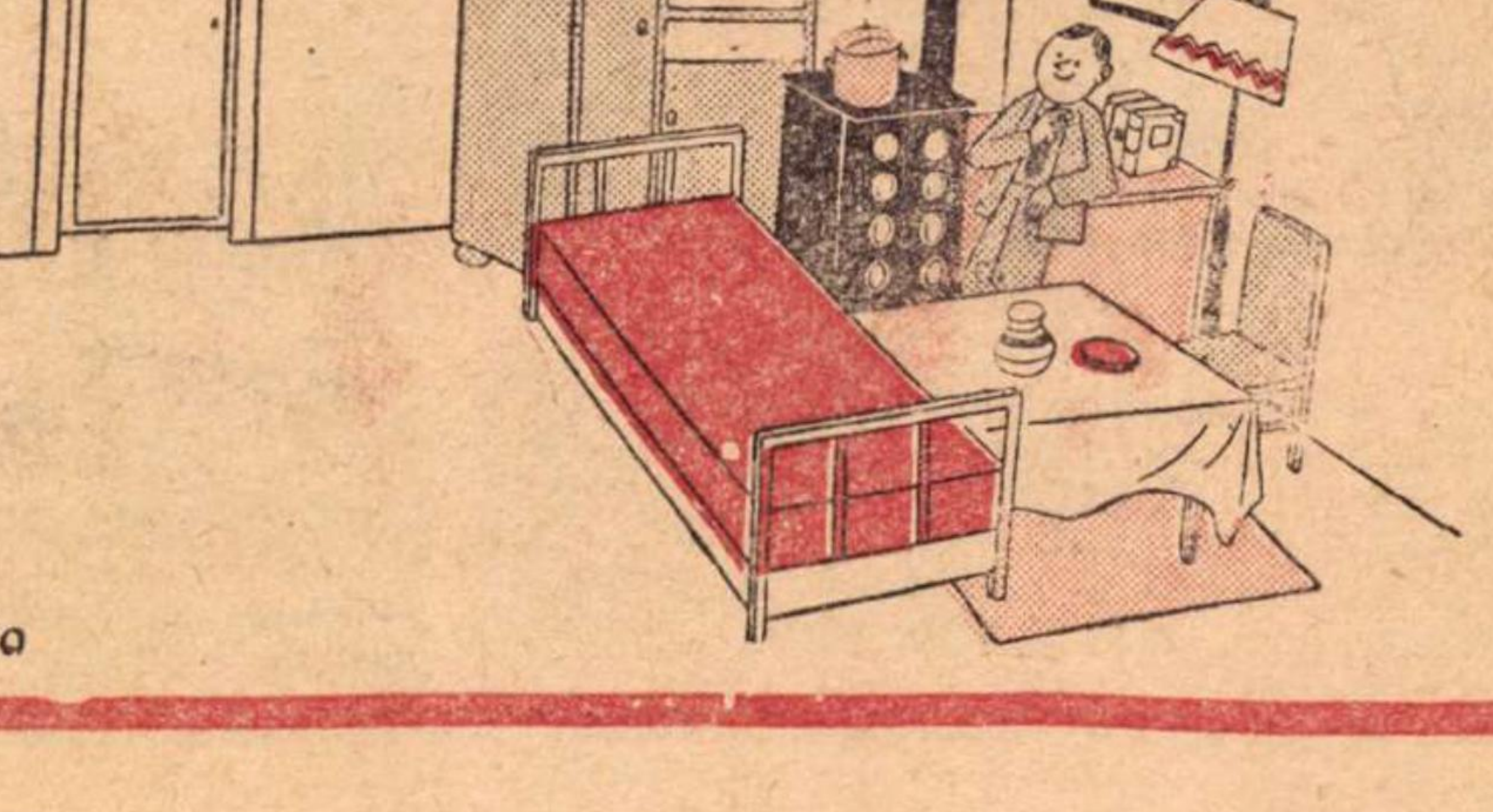

Exportláda-vizsga

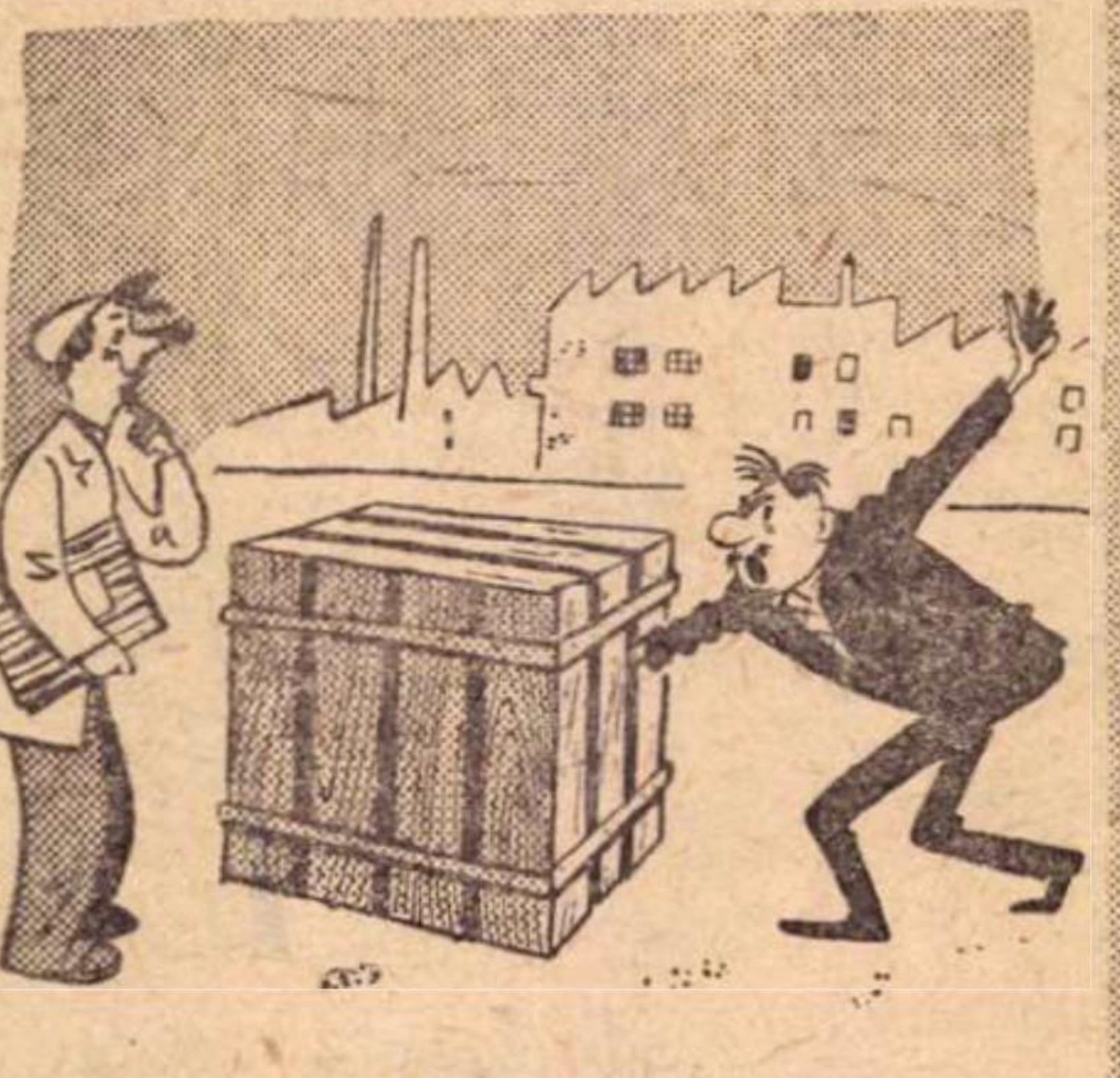

— Nem veszem át! Olyan hézagokat hagytak rajta, hogy ökölbe szorul az ember keze!
— Nana! Ha ökölbe szorítja a kezét, hogy húzza ki?

Önérzetes igazgató

Az alapi gépállomás igazgatója, a vasútállomáson hagyja heverni a tüzelőt.

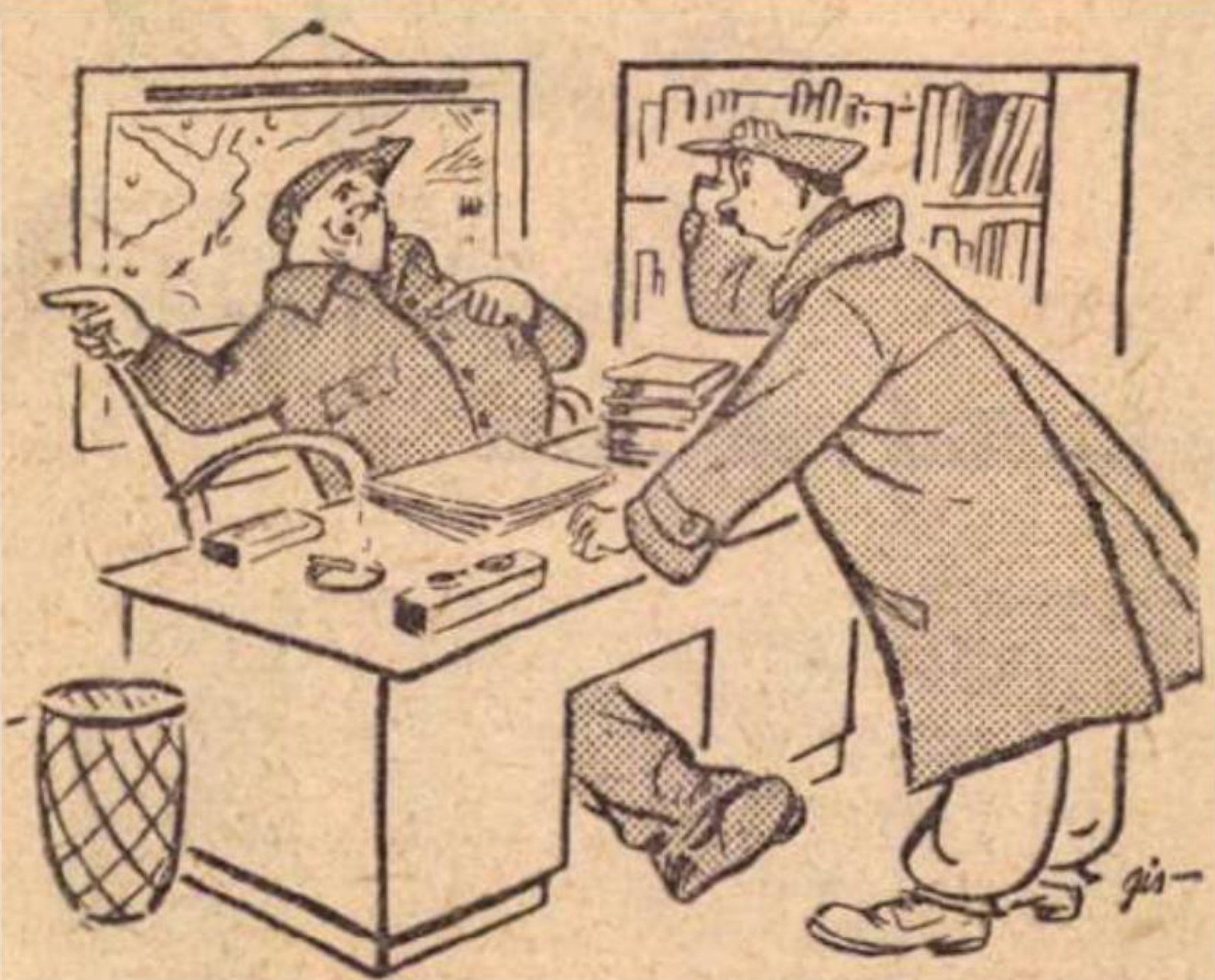

— De hideg van itt! Mi az, nincs tüzelőjük?
— Még hogy nekünk nincs?! Három hónapja fizetjük érte a fekbért a vasútállomáson!

Rejtélyes eset

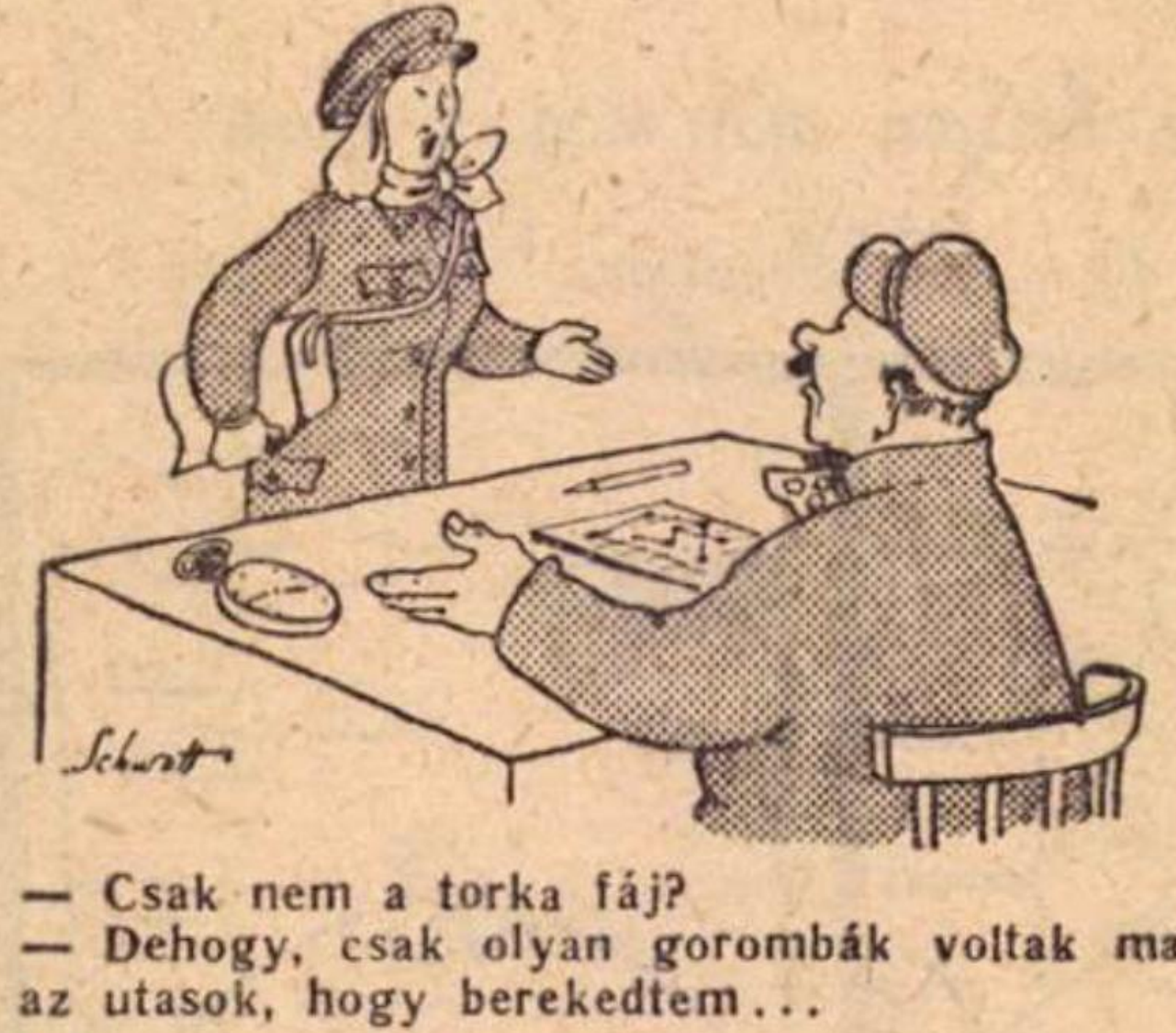

— Csak nem a torka fáj?
— Dehogy, csak olyan gorombák voltak ma az utasok, hogy berekedtem...

J. Pick:

A harcsafi

A halastónak mély vizébe'
Egy harcsa élt és csemetéje.
Az öreg vad volt és merész,
A fia suta, csenevész.
Az öreg hogyha megjelent,
A halastavi lakosok,
A kecsegék és fogasok
Tudták, ez szörnyű bajt jelent.
Az ifjú elől — bár nem féltek,
A forma kedvéért kitértek.
Elhalmozták őt tisztelettel,
Apjára való tekintettel.
Bár kártékony volt módfelett,
A tavi tanács tagja lett.

*

Ily satnya ivadék még sok van,
Úszkálnak a zűrzavarosban
S ha valaki megjegyzi néha:
— E hüllő kártékony és léha,
— Pszt — mondják — jobb ha száját tartja,
Vigyázzon, mert az apja — Harcsa.

(Németből fordította: Gerényi Tibor)

Családi PANASZKÖNYV

— Fiacskám — mondtam a feleségemnek egyik este vacsora közben — jó ez a bableves, de egy kicsit sós...

Építő kritikám szelid volt, mégis rossz hatást váltott ki. Nőm tudniillik így felelt:

— Igen? Egy kicsit sós? Kérd a panaszkönyvet.

Válaszából éppúgy kiéreztem a gúnyt, mint a sót a bablevesből. Nem feleltem semmit, kikanaláztam a levest és megtöröltem a szájam. Másnap azonban visszatértem az áldatlan ügyre.

— Idefigyelj fiacskám — szóltam és három füzetet helyeztem el az asztalon — itt vannak a panaszkönyvek. Egy a tiéd, egy a gyereké, s egy persze az enyém, arra a nemvárt esetre, ha ellenem is felmerülne valami panasz. Már hetek óta élünk nyugalmas boldogságban, nem szabad tűrnünk, hogy ezt bármi megzavarja. Tegnap este voltál szíves azt ajánlani, hogy kérjem a panaszkönyvet. Igazad volt. Minek civakodjunk, ha panaszkönyv is van a világon? A jövőben minden megjegyzésünket a panaszkönyvbe fogjuk beírni s becsületbeli kötelességünk lesz, hogy a beírt panaszokra feleljünk, persze írásban. Otthonunkat ezután a békesség bársonyos nyugalma fogja belengeni. Íme, ez a könyvecske a tiéd, s tegnapi dátummal már be is írtam a bableves-ügyet. Olvasd csak: „Folyó hó 16-án a bableves el volt sózva. A dolgozó ezt joggal kifogásolja." Tessék, tedd el, és írd majd be a választ. Ez pedig itt — fordultam hétéves figyermekemhez — a tiéd. És átnyujtottam Jancsinak.

— Apu — mondta a gyerek, miközben átvette a füzetet — ez egy nagy marhaság.

Már éppen meg akartam pofozni, amikor eszembe jutott, hogy panaszkönyv is van a világon. Visszavettem tehát a füzetét és beírtam: „Apuka sohasem csinál marhaságot. A dolgozó más elbánást vár a fiától. Gyakorolj önkritikát. Szerető apád."

Másnap este beszedtem a könyvecskéket, hogy a válaszokat ellenőrizzem. Feleségem ezt felelte: „A só néha sós, néha kevésbbé az. A jogos panaszt átmásoltam a Közért panaszkönyvbe. Feleséged, Irma." A gyerek panaszkönyvében ez állt: „Bocsánatot kérek apukám, neveletlen voltam. De anyu még mindig azt mondja, hogy marhaság. Jancsi.",

A kezdetet biztatónak találtam. S nem csalódtam. Ama hangos viták, amelyek egy kis család életét oly sokszor megzavarják, teljesen megszüntek. Otthonunk a csend kis birodalma lett, esténként csak a toll percegése ütött némi zajt, amikor elmélyülten irkáltunk egymás panaszkönyvébe, vagy fogalmaztuk a válaszokat, amelyekből egyre többször csendült ki az őszinte megbánás férfias, vagy a töredelmes önkritika bátor hangja. Fájdalom, az én könyvem telt be a leghamarabb. Az enyémbe ugyanis ketten írtak. Anyja és fia hallgatólagosan megnemtámadási szerződést kötöttek, sőt, errevonatkozó gúnyos megjegyzésemet, amelyet könyvükbe írtam, egyszerűen figyelmen kívül hagyták. Csakhamar nyilvánvaló lett előttem, hogy egy sötét maffia hálójába kerültem. Meg akarják utáltatni velem a saját elképzelésemet.

Egy este, amikor teljesen önhibámon kívül negyedhét helyett félegykor értem haza, a feleségem tintába mártott tollal fogadott.

— Add ide a panaszkönyvet — mondta, de a hangjából úgy éreztem, hogy nem írni akar bele, hanem a fejemhez akarja vágni.

— Megszűnt! — feleltem keményen. — Elég volt!

És megcsókoltam, hogy lássa: eltökélt szándékom véget vetni a bürokráciának s visszatérünk a való élet önfeledt vitáihoz.

Pár perccel később, amikor a rakottkáposztára azt mondtam, hogy hideg, így szólt:

— Hideg? Igen? Kérd a panaszkönyvet.

Nem kértem. Inkább jóízűen elveszekedtünk egy óra után tíz percig.

O. L.

Egy kis figyelmesség

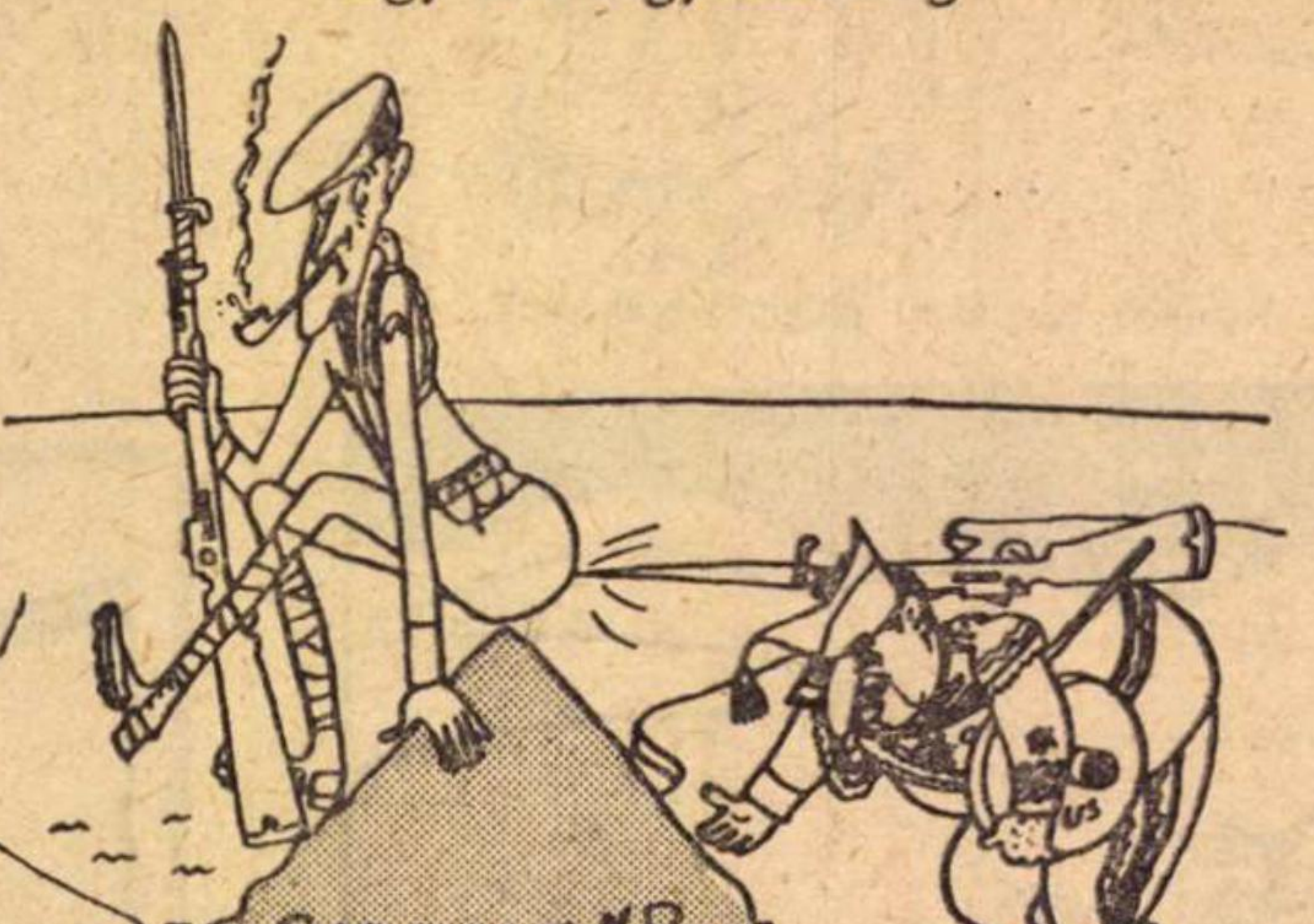

Franco: Milyen kényelmetlenül ül, Sir! Ha megengedi, gondoskodom az ön számára egy párnáról...
(Harri Parschau rajza a berlini Frischer Wind-ben.)

Aminek nem szabadna lennie

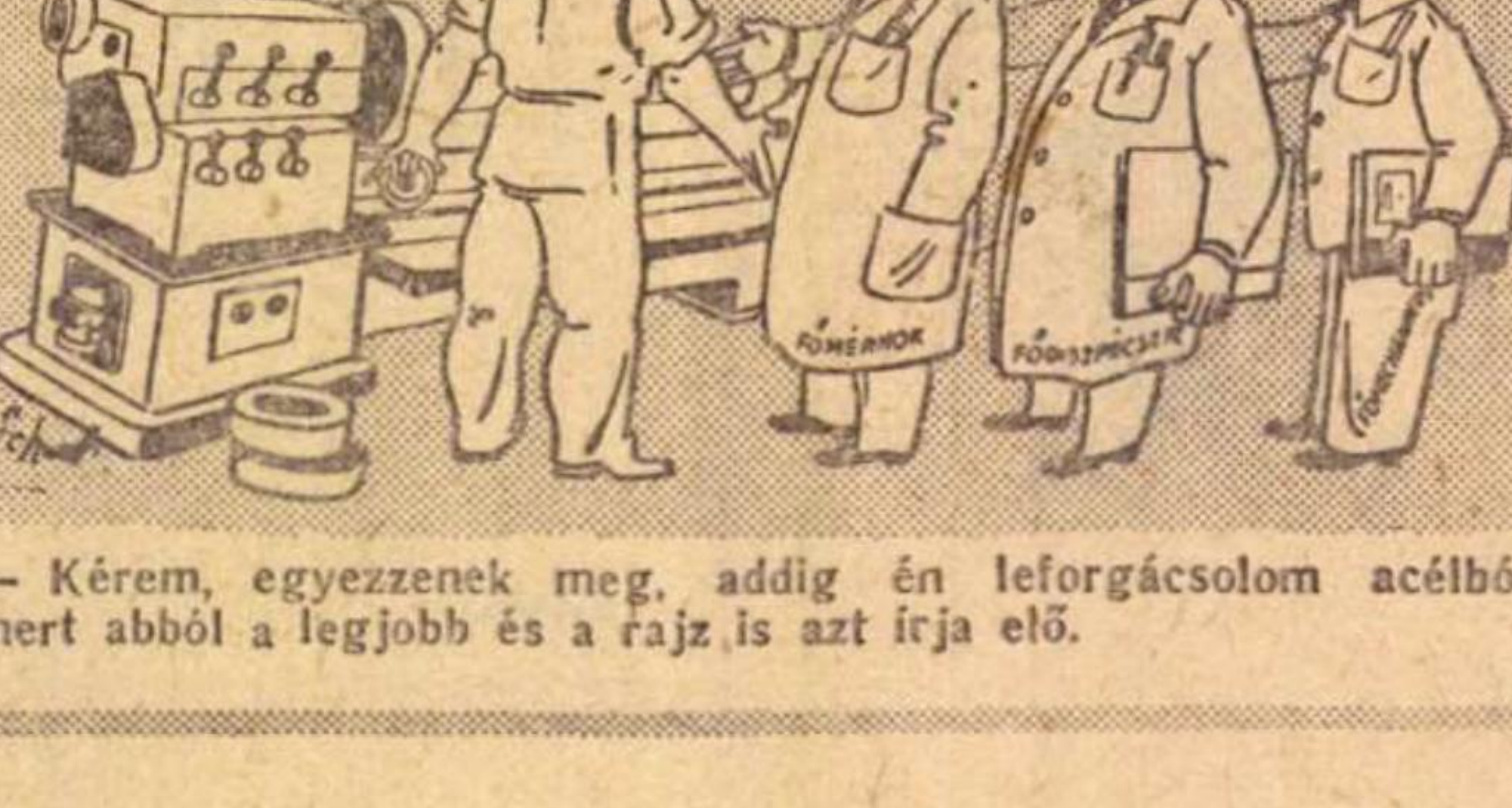

— Kérem, egyezzenek meg, addig én leforgácsolom acélból, mert abból a legjobb és a rajz is azt írja elő.

Tombol a sí-idény

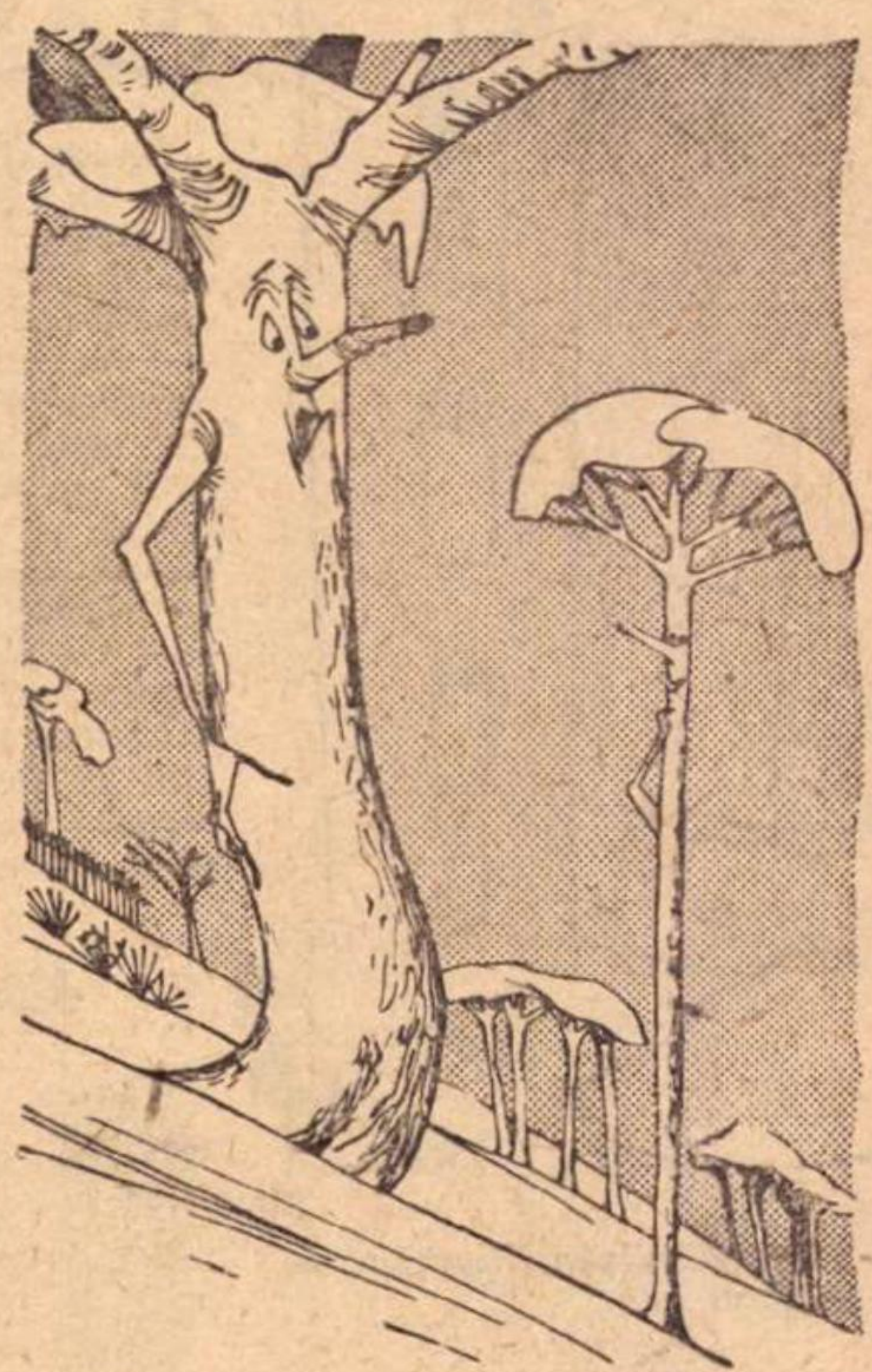

— Miért nyög, apoka?
— Fáj a derekam. Ezek a kezdő sielők egyáltalán nem kímélnek...

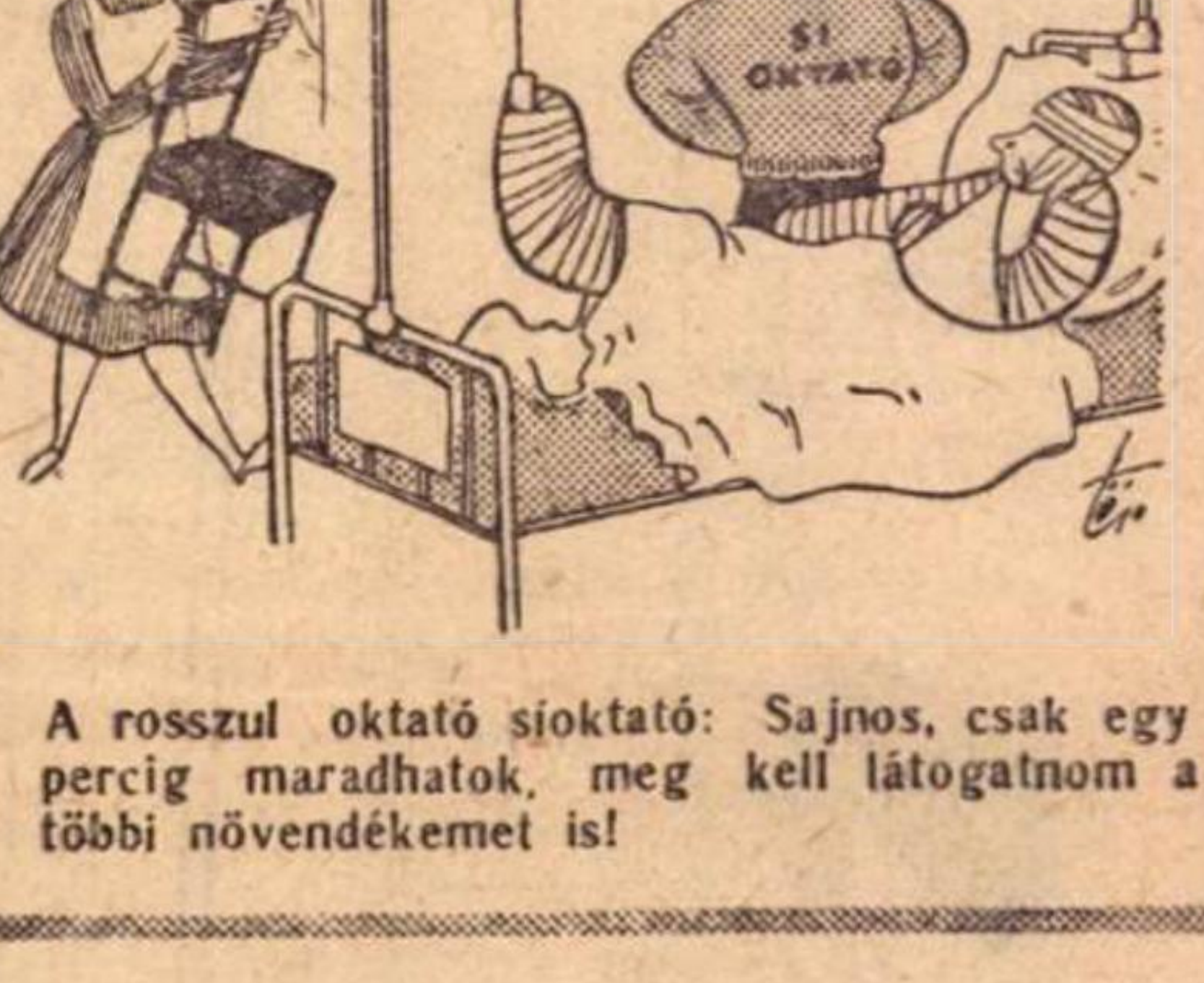

A rosszul oktató síoktató: Sajnos, csak egy percig maradhatok, meg kell látogatnom a többi növendékemet is!

A F.V.V. Igazgatóságának

Alulírott budapesti utas, tekintettel arra, hogy naponta többször van alkalma kiértékelni a villamoskocsik belső felső peremén elhelyezést nyert azon színes táblázatokat, amelyek különböző szemléltető ábrákban mutatják be a várható balesetek esélyeit és változatait, azzal a megállapítással fordul a FVV igazgatóságához, hogy fenti vonatkozó oktatványok a legkevésbbé sem merítik ki a balesetek súlyponti hibaforrásait. További kiküszöbölendő hiányosságot tartalmaz azon jelszó, amely a kalauzok felől minden megállónál elhangzik és amely: „Vigyázat a lépcsőn, indulás" felkiáltással értelemszerűen annyit jelent, hogy a kocsi már elindítást nyert, azonban az utasok még kollektíven a lépcsőn tartózkodnak és arra vesznek irányt, hogy a különböző tételek alatt elkönyvelt baleseteket közösen túlteljesítsék.

Alulírott újító javaslata tehát az, hogy a „Vigyázat a lépcsőn" kiáltás, mint központi hibaforrás, a legszigorúbban eltiltandó és ehelyett a kalauzok felé „Vigyázat az indítással" figyelmeztetés a legsürgősebben behozandó legyen. Amennyiben ez — abból az okból kifolyólag, hogy a kocsinak a menetidőt az utasok testi épségére való tekintet nélkül be kell tartania — nem volna lehetséges, úgy az igazgatóság gondoskodjék arról, hogy a „Ne lógj, a lépcsőn, baleset érhet!" figyelmeztetés helyett a „Ne szállj villamosra, nem érhet baleset" felirat, a „Legfőbb érték az ember" elv helyett pedig a „Legfőbb érték a menetrend" jelmondat haladéktalanul felszereltessék.

Abban a reményben, hogy közérdekű újításom illő jutalmat nyerend, maradtam kellő tisztelettel

Lovászy Márton

Kulturfront

„MAGYAR SAMBA"

Egy bécsi kotta címlapja

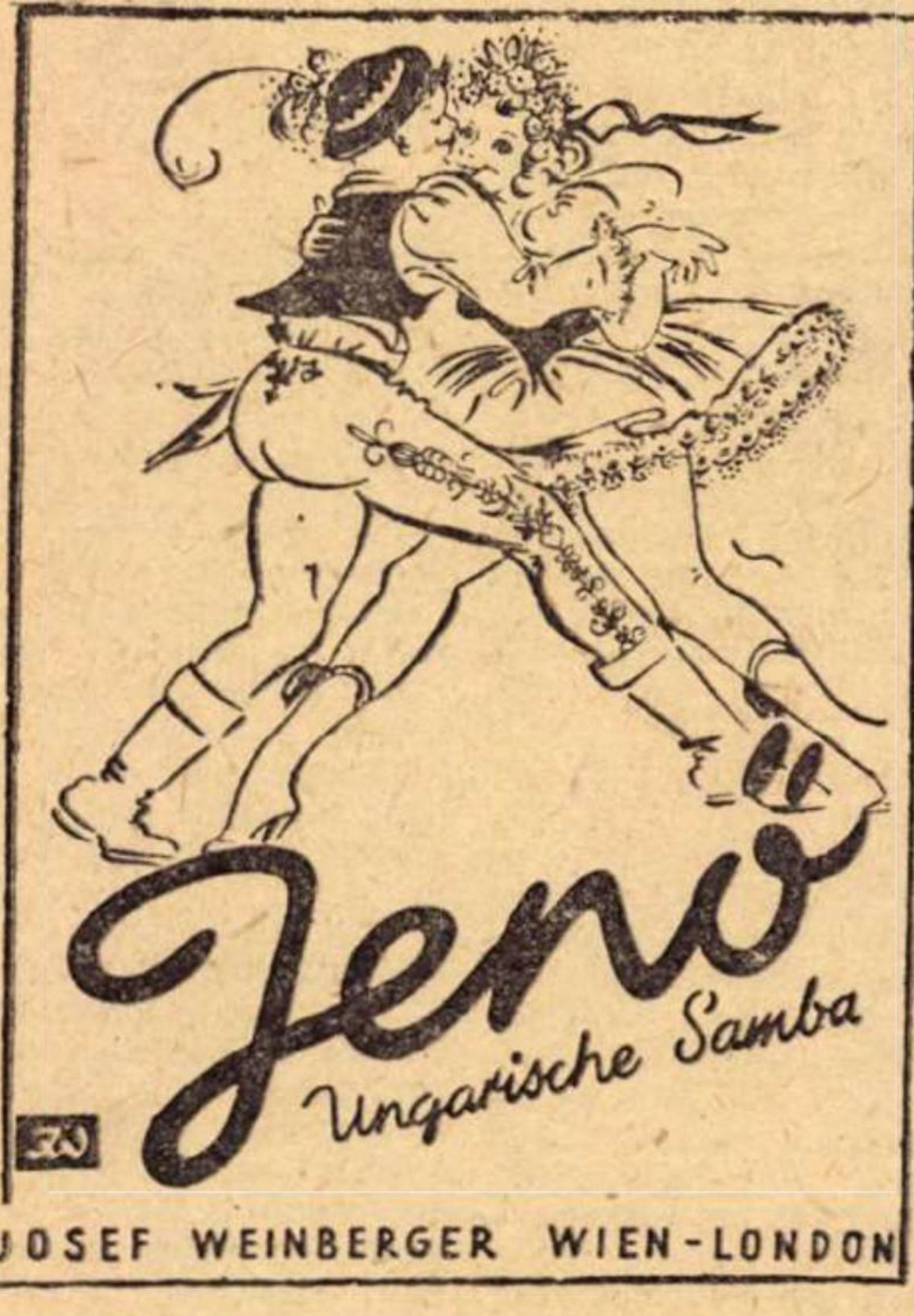

Mint látható, Jenőt alaposan kistafírozták, a kalapján levő pávatolltól a fenekén látható sujtásig minden „echt" magyaros rajta, nyilvánvaló, hogy sambacséplés alkalmával mindig ezt a ruhát hordja. Jenő arcán egyébként végtelen butaság tükröződik, minthogy a rajzoló az egész saját háztáji paralízisét ráruházta erre a lelkéből lelkedzett kulákgyerekre. Annál huncutabb fizimiskája van a karjában látható, kalotaszegi abroszba bújtatott sambamenyecskének. Látszik rajta, hogy sokat ingadozott, de aztán döntött és egész felszerelésével belépett Jenőbe.

Gondoljuk, az olvasó számára nem közömbös, hogy ki lehet ez a Jenő, aki a világhírű makói sambának propagandát csinál külföldön, épp ezért átadjuk a szót a dal szövegírójának, bizonyos Erich Medernek. A szöveg nyers, de hű fordításban a következőképpen hangzik:

> „A pusztán így szól a Piszta: teremtette, jaj mi van itt és a czikósok mind így kiáltanak: Ah! Cimbalom cseng ma gulyás-országban, akár a Rio Grandén, ilyesmi sosem volt még a pusztán. Mind azt kérdik: Kérem szépen, mi volt ez? Ez kérem szépen talán épp czárdás volt? (Avagy?) Amde egyszerre táncba kezd egy magyar, méghozzá egészen fiatal és egyik-másik lányka így szól: Aha!"

Így szól a sokat sejtető bevezető, amely úgyebár az egész nagy magyar Alföldet felöleli, mert benne van minden, a puszta, a Piszta, a czikósok, gulyásország és a Rio Grande. No de nézzük, hogy ez az egészen fiatal magyar mit vált ki a nőkből az ő mértéktelen tánctudásával. Aszongya a refrén:

> „Jenő, Jenő, mióta ismerlek, azóta tudom csak, hogy táncolják a magyar sambát! Jenő, Jenő! És könnyek közt mondom: Istenem és jaj mamám, hogy te mindent tudsz. Szegedtől Szigedig senki se tudja, hogy megy a samba, csak Jenő. Jaj, hogy elégek én, ha te ma velem magyar sambát táncolsz. Eljen, eljen a samba!"

Jenő tehát maszek, Szegedtől Szigedig csak neki van a sambára iparengedélye, ami tarthatatlan, mert egyes tsz-tagoknak tiz kilométereket kell gyalogolniok télvíz idején, ha sambázni akarnak. Jenő egyébként ezermester, tánc közben ki is derül róla, hogy mi mindent tud, ezért kiabálják a lányok, hogy istenem és jaj mamám.

A második strófából azt is megtudjuk, hogy Jenő a munkamódszerátadástól sem idegenkedik:

> „Ilonka a sarokban fogast eszik, látja Jenő táncát és így szól: Ah! Erre ő így felel: Megtanítlak szívesen az éjszaka folyamán, hogy kell ezt csinálni, csak arra van szükség, hogy a lábaidban paprika legyen. És a megszólított elpirul és így szól: Ez az! Igen! És először csak próbálgatja, mert a Jenő egészen megzavarta, nemsokára azonban így szól Ilonka: Aha!"

Ilonka tehát megcsinálja a szerencséjét, mert előrelátó volt és hozott magával egy lábra való szegedi paprikát, meg is tanítja őt Jenő sambázni. Így fest cikósországban a szalongulyás, puszta-piszta teremtette.

Istenem és jaj mamám, állatállományunk szépen gyarapszik, de nem hiszem, hogy Szegedtől Szigedig találunk még egy ilyen barmot, mint ez a Meder Erik, ez a sambaköltő és jenőgyáros. Minthogy azonban a kottán kiadóként bizonyos „Josef Weinberger Wien-London" szerepel, az a gyanúnk, hogy Bécstől Londonig rajta kívül még akad néhány.

Darvas Szilárd

A Műcsarnokban láttuk...

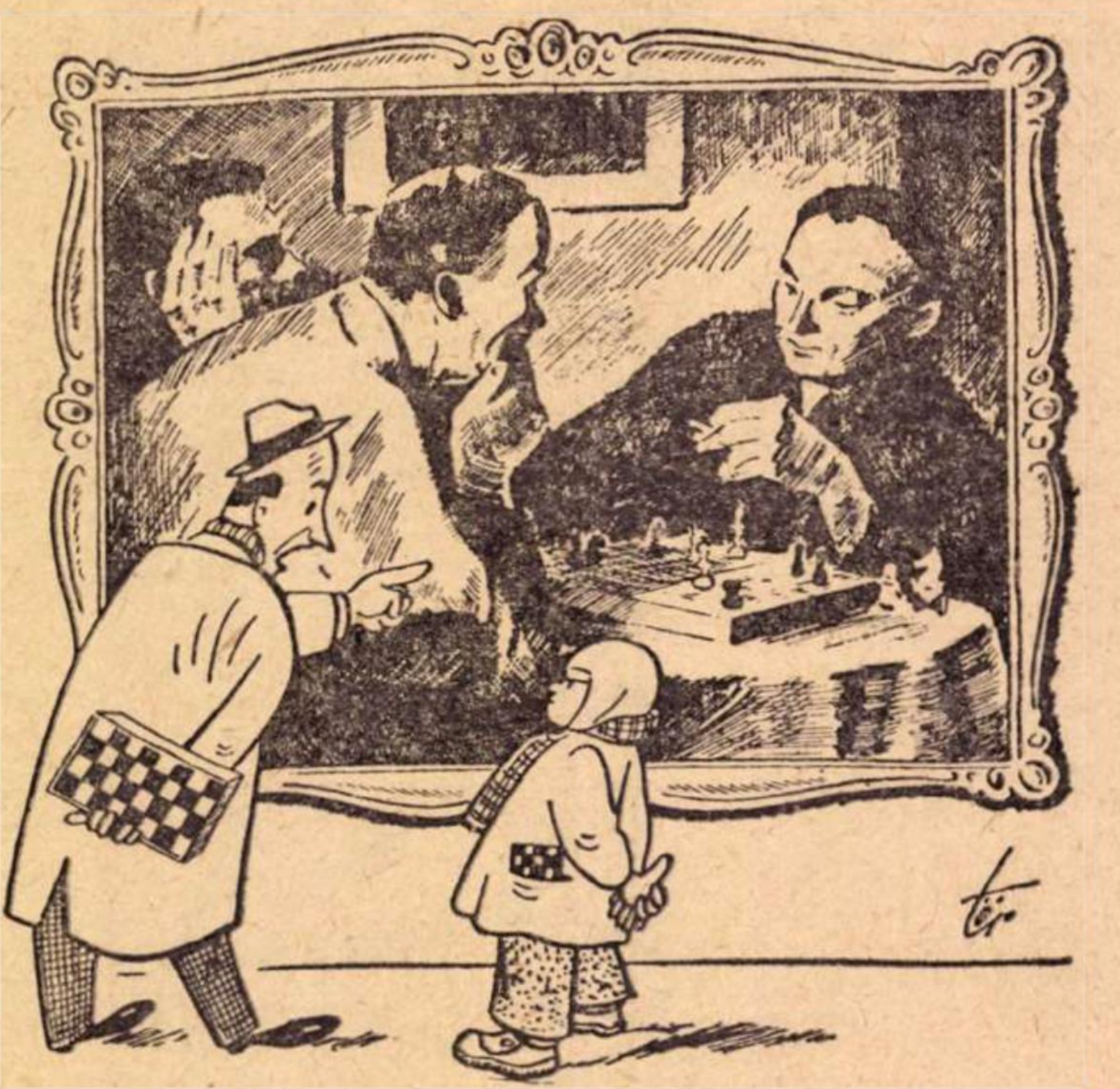

— Ne vitatkozz velem! Ha a fekete bástyával lép, két lépésben mattot ad!...

Korszerű színházi büffé

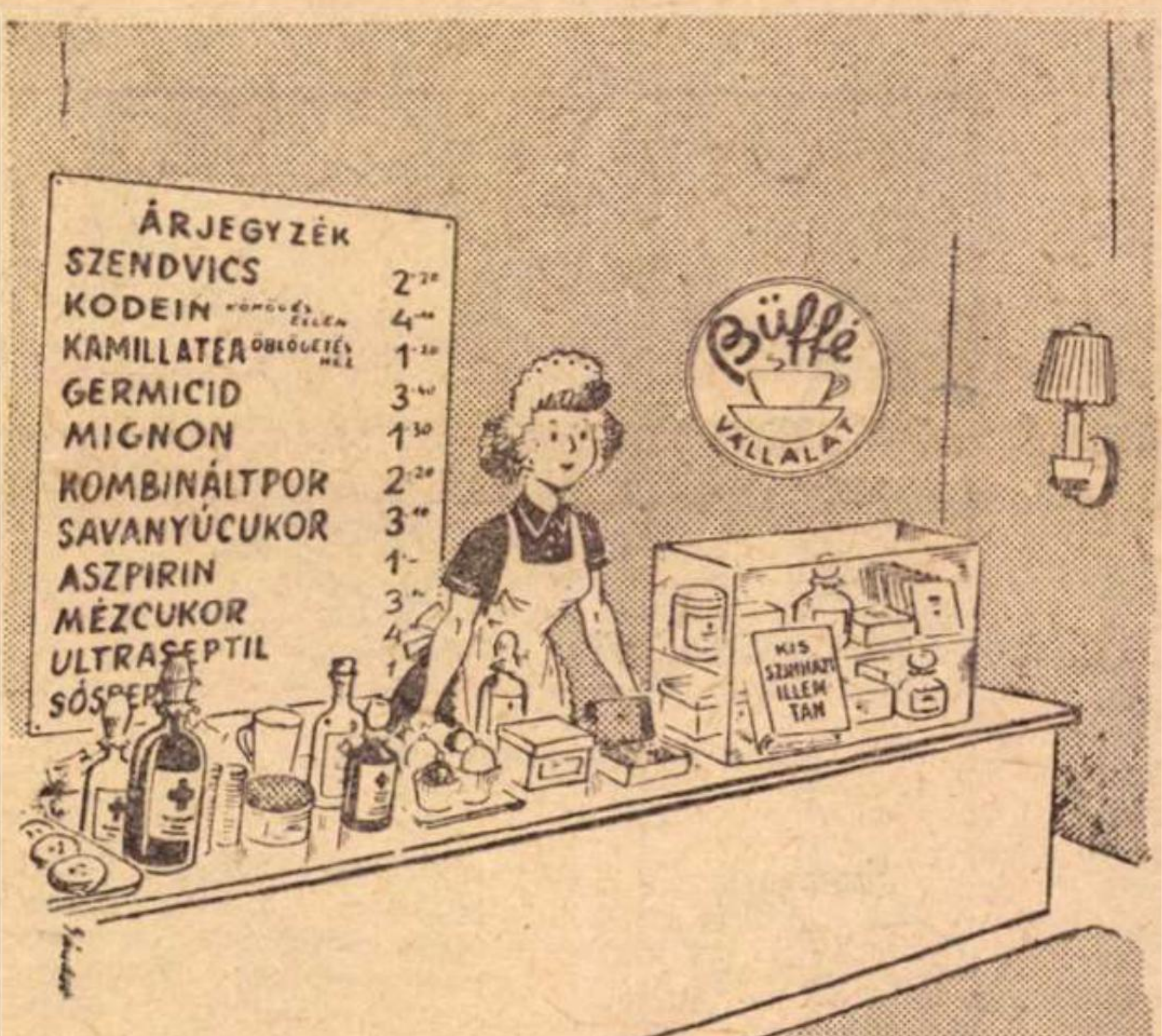

köhögő közönség részére.

Táncolnak az egerek

(A gyönki járásban a DISZ kultúrhelyiségét gabonaraktárnak használják).

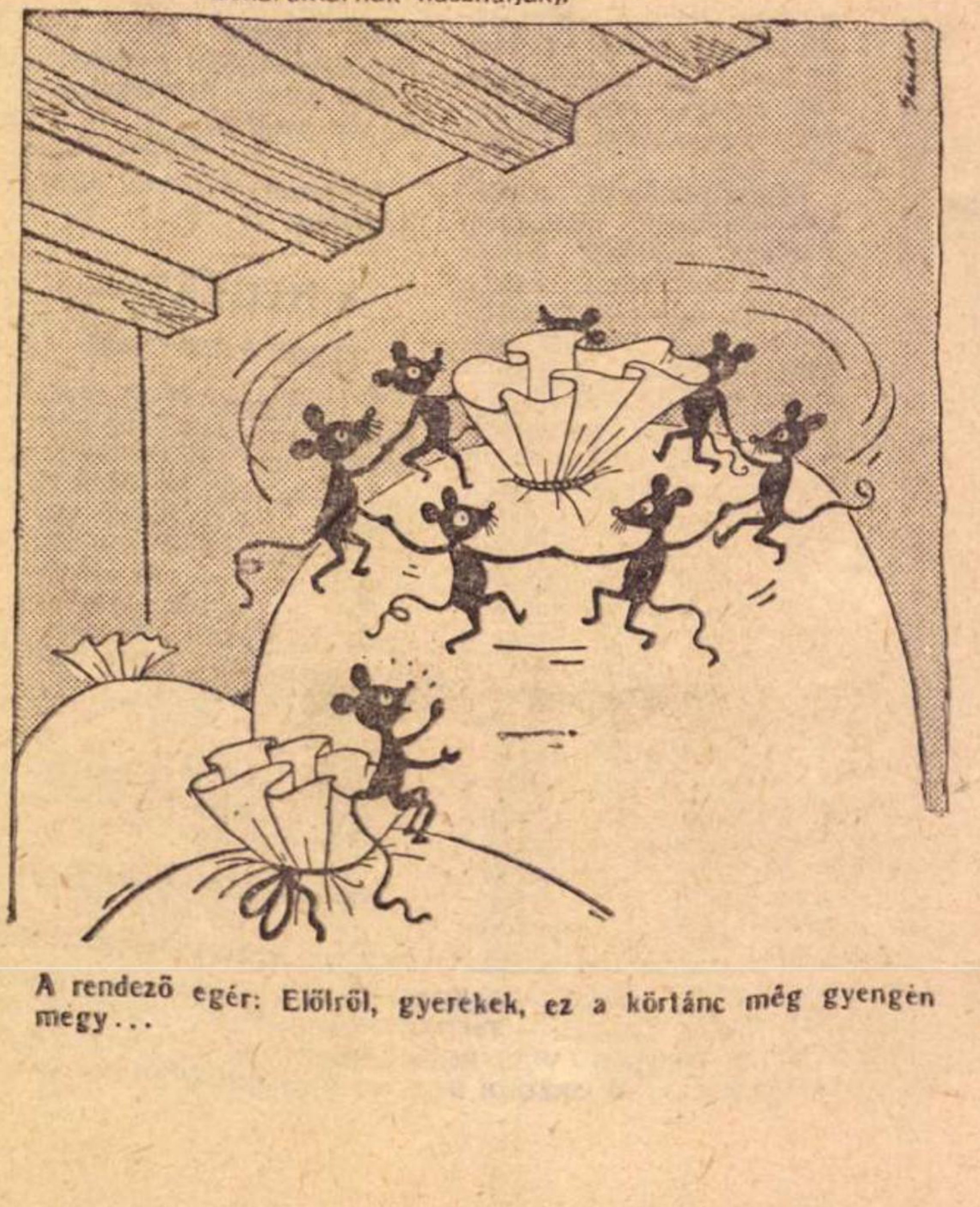

A rendező egér: Elölről, gyerekek, ez a körtánc még gyengén megy...

Ármány é. szerelem Szegeden

Amikor diákkoromban először láttam az ármányt és szerelmet, majdnem sikerült lelepleznem Wurmot, ezt az undok schilleri bürokratát, Miller Lujza előtt. Fel akartam ugyanis kiabálni a szinpadra: Lujza néni! (Akkor még néni volt nekem.) Ne higgyen egy büdös szót se annak a randa Wurmnak!... Sajnos, akkor megakadályoztak ebben a nemes cselekedetemben, azóta sem tudtam elintézni az ügyet.

Nemrégiben a szegedi Nemzeti Szinházban megnéztük az Ármány és szerelmet. Előadás közben bementünk a szinház társalgójába és ott a következő kép tárult a szemünk elé: Wurm, a kancellár titkára, békésen sakkozott együtt Ferdinánddal, Miller Lujza rajongó szerelmesével. Eszembe jutott az a régi eset, most alkalmam lett volna megakadályozni Wurm ármánykodását, de már elkéstem. Jó pár évet késtem. Nem tudom, mit szólt volna Miklósy György, Wurm kitűnő alakítója, ha „leleplezem" Ferdinánd, azaz Kovács János előtt. Ferdinánd elmondotta nekünk, hogy már negyvenedszer adják elő az Ármányt, és mindig telt házak előtt. Szegeden nagyon szeretik a színházat, jól ismernek minden színészt és nagy izgalommal várják a bemutatókat. A színház épülete gyönyörű, csak az öltözők száma kevés. Ha délután az Ármányt és este például a „Boci, boci tarkát" játszák, akkor a két darab szereplői kénytelenek ugyanabban az öltözőben készülődni, átöltözni. Rajzoló munkatársunk ezt a jelenetet így képzelte el:

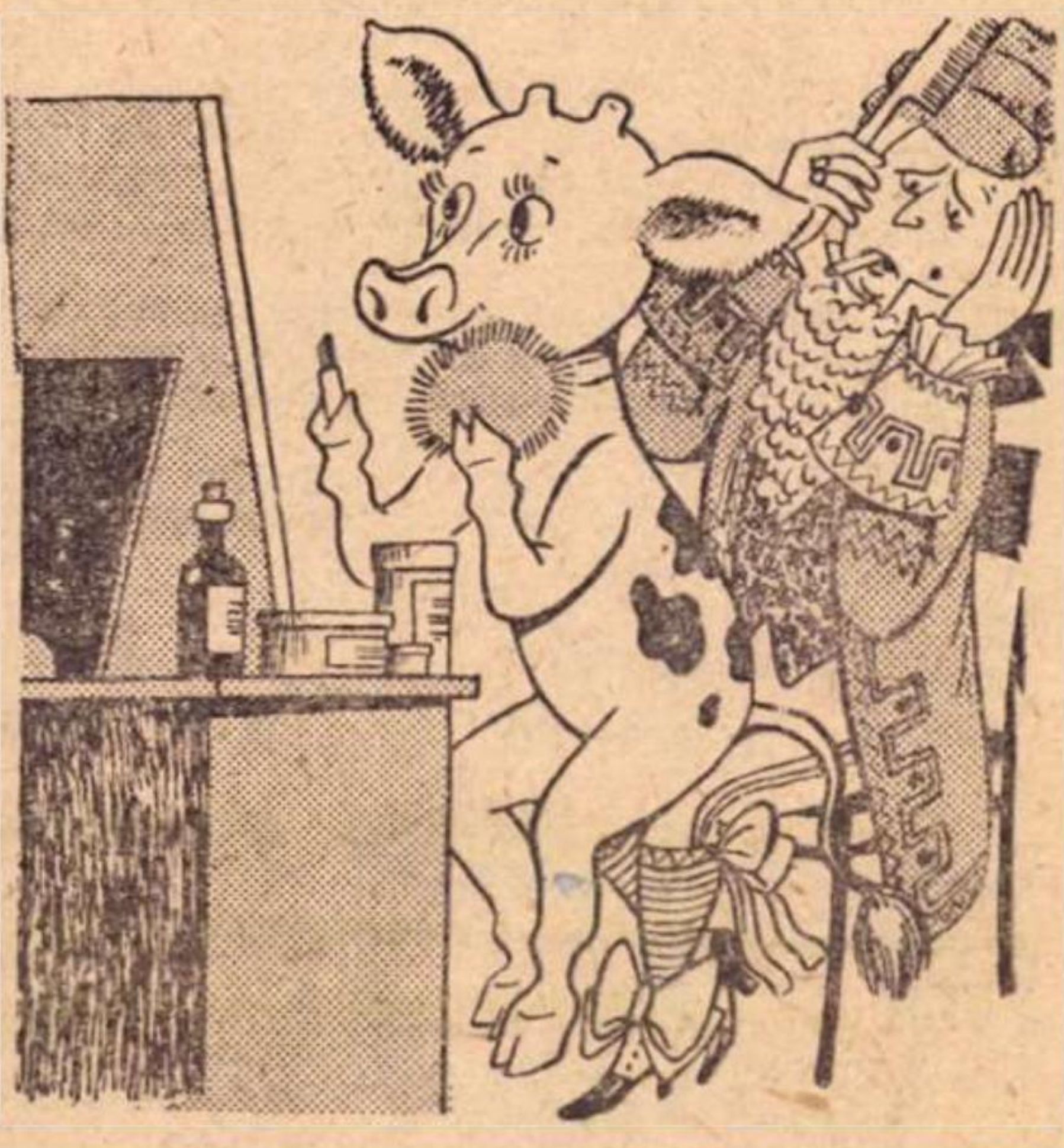

A darab csodálatos díszleteit Sándor Sándor tervezte. S itt el kell mondanom a színház panaszát: kevés a díszlet-anyag. A kancellár dolgozószobájának karcsú márványoszlopát úgy stoppolták össze húszcentis vászondarabokból.

De íme, Lujza apja, a szegény muzsikus Miller (Sugár Mihály) és a kancellár (Inke László) karonfogva léptek be a társalgóba. Miller muzsikus sokáig elbeszélgetett velünk, ráért, hiszen szabad volt, mert épp az előbb vitték el a kancellár poroszlói a dutyiba. Ő arra kért minket, hogy írjunk a színház vasfüggöny-felvonójáról, amelynek csak a neve felvonó, de sose von fel, mert nem működik, akárcsak a legtöbb pesti lift. A vasfüggöny azonban nem tud lépcsőn felbaktatni a zsinórpadlásra, akárhogy is akarna. A felvonó-csörlőt elküldték ugyan javításra a Felvonógyárba, de ott úgy „javították" meg, hogy mindjárt az első alkalommal elromlott. Most minden felvonás előtt négy ember gyürközik neki a felhúzásnak, ami erősíti az izmokat, az igaz, de korántsem modern színháztechnika.

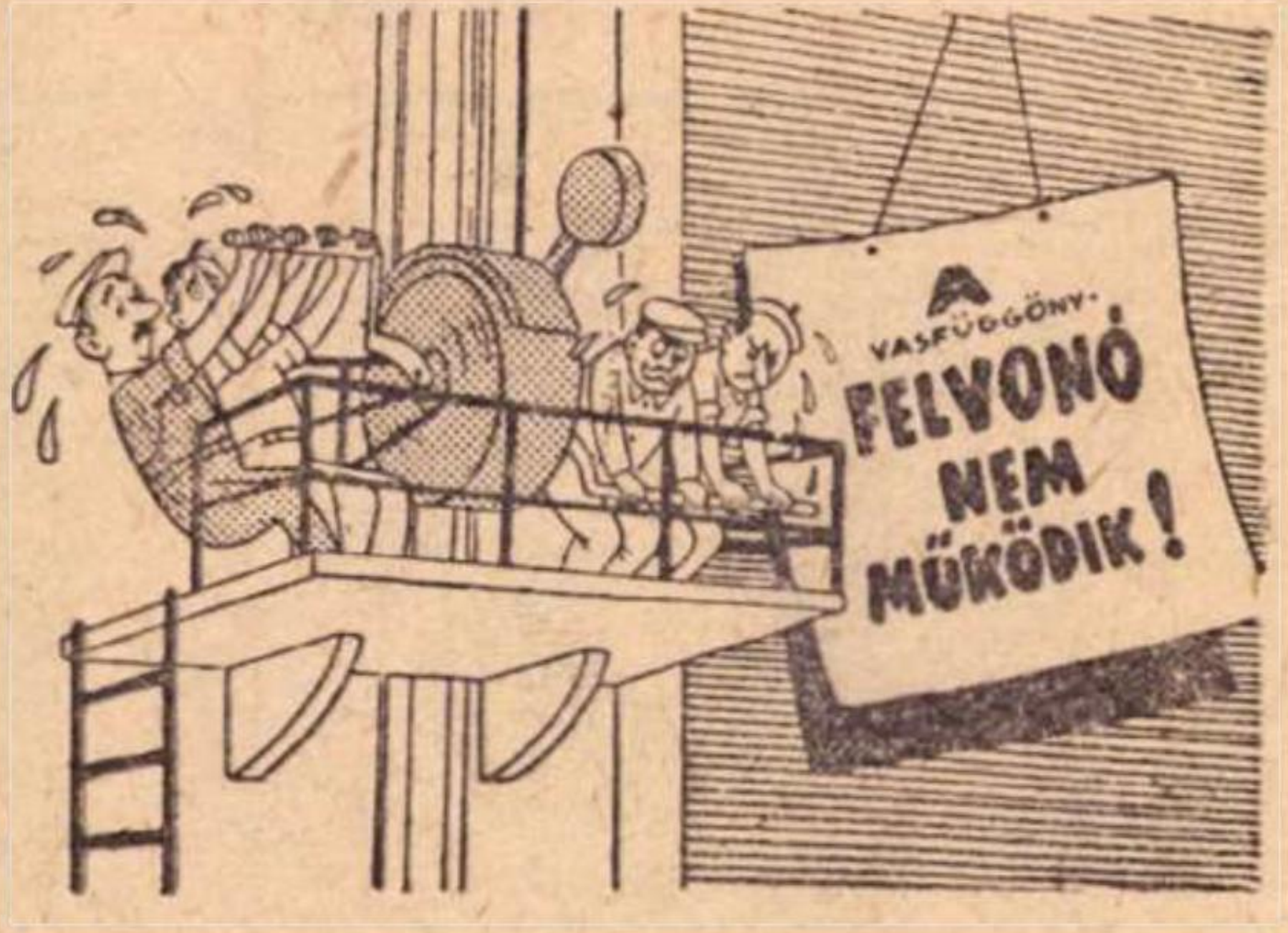
A VASFÜGGÖNY-FELVONÓ NEM MŰKÖDIK!

Miller Lujza szerepét Ambrus Edit játsza nagy sikerrel. Elárulják, hogy Miller Lujza Szegeden férjhez ment Walter kancellárhoz, azaz Inke Lászlóhoz és boldogan élnek, csak esténként veszekednek — a színpadon.

Időközben Ferdinánd elbúcsúzott tőlünk, mert még egy kis dolga volt a színpadon: meg kellett ölnie Lujzát, no meg saját magát. Fontos teendőire való tekintettel nem is tartóztattuk.

(mikes)

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Belezavarodtam a mértékegységekbe

Tudják önök, hogy mi az a természetes mértékegység?

Természetes mértékegysége a varrógépnek a darab, a pántlikának a méter, a kadarkának a liter és így tovább.

Az Országos Tervhivatal a termelők részére egy többkötetes kiadványban felsorolja a Magyarországon forgalomban lévő összes mezőgazdasági és iparcikkeket. Közli ezek árát és mellette gondosan megjelöli a cikkek természetes mértékegységét is.

Lapozzunk csak . .

Kezdjük a brilliánsgyűrűvel 1 kg 108.000 Ft. Hát igen. Jó volna azonban, ha a Drágaköveket Kiszerelő Vállalat negyedkilós csomagokat is hozna forgalomba. Utóvégre gondoljunk a gyerekekre is.

Nézzük, mit mond az Egységes Árulista a kutyáról. Kutya tíz darab 220 forint és mindjárt mellette: egyéb állatkerti állat egy darab 1500 forint, akár kanári, akár elefánt. Szinte látjuk, amint tolonganak a vevők és vásárolják az „egyéb állatkerti állatokat." A segéd épp néhány vizilovat tesz a mérlegre és ellenállhatatlan mosollyal kérdi: „Lehet valamivel több?"

De nézzük, mi a helyzet azoknál az állatoknál, ahol valóban döntő szerepe van a súlynak.

Tudós könyvünk erre is megfelel. Vágni való ló 1 db 800 Ft. Ha sovány gebe, ha kövér söröslő, az neki mindegy. Darab, az darab.

Ezzel szemben a cserepes disznövény természetes mértékegysége a mázsa. Nem is hangzik rosszul: kérek egy kiló szép filodendront és esetleg tehet rá néhány deka kaktuszt is.

Egy kis baj van a csoportosítással is.

„Műanyagból Készült Háztartási és Kozmetikai Cikkek", — az egyik fejezet címe. Alatta ezt olvashatjuk:

Bakelit furulya 1 tonna 130.000 Ft. Ebből, azt hiszem, bárki könnyen kiszámíthatja, hogy mibe kerül egy darab. Ha mégse, akkor kérje vissza a tandíjat.

És végül.

Halászhajó 1 kg 35 Ft. Hát ez már döfi! Ez aztán olcsóság! Ezt még a legszerényebb fizetésű tervhivatali dolgozó is megvásárolhatja magának.

Török Antal, Komárom,
Postafiók 45. (Hídépítő V.)

Többe kerül a leves...

A hevesi malom igazgatója a következő dörgedelmes levelet kapta a Hevesmegyei Malomipari Egyesülés gyöngyösi igazgatójától:

„Megállapítjuk, hogy az Egyesüléshez a malomtól hiányosan felbélyegzett levél érkezett. Utasítjuk a malmot, hogy a jövőben pontosan bélyegezze fel a leveleket és az igazgató elvtárs, miután az Egyesülésnek anyagi kárt okozott, 1.20 forint postaköltséget fizesse be a házipénztárba. A befizetés megtörténtét jelentse az Egyesülésnek."

Ez az 1.20 forintos anyagi kár a hevesi malom igazgatója szerint abból adódott, hogy szállítás közben a levélről leesett a bélyeg. De az 1.20 forint behajtása az Egyesülésnek újabb 60 fillérjébe került, a hevesi malomigazgatónak pedig 4.60 forintba, mivel expressz ajánlott levélben értesítette az igazgatóságot az 1.20 Ft befizetéséről. Most még csak az hiányzik, hogy a Hevesi Malomipari Egyesülés igazgatója ajánlott expresszlevélben nyugtázza az ügy gyors elintézését.

Molnár Gáspár,
Heves

Így nehéz dolgozni . . .

Fondorlatos módon sikerült bejutnom a Budapesti Központi Üzemélelmezési Vállalat központjába. Nagynehezen kinyitottam az ajtót, melynek vagy huszan támaszkodtak. Egy erőteljes rugaszkodással az irodahelyiségbe kerültem. Már az első pillanatban úgy éreztem magam, mintha a 6-os villamosra szálltam volna csúcsforgalom idején.

— Az igazgatót keresem, — mondtam az egyik elvtársnőnek.

— Abban az irányban van a szobája, — mutatott délkelet felé. Az ajtó ugyan's nem látszott az embertömegtől. Elindultam délkeletnek, de csak nehezen tudtam utat törni. Félórás közelharc árán — át-

vergődve számtalan íróasztalon és székbarikádon — végre rátehettem kezemet az igazgatói iroda rézkilincsére. Az irodában aránylag kevesen voltak: csak huszan . . . Így hamarosan Oltai igazgató elé kerülhettem.

— Hát igen — mondotta — ilyen szűken vagyunk. Helyiségigényünkkel hosszú idő óta hiába fordulunk a KECS-hez, KÖZELBIZ-hez, tanácshoz és Vendéglátóipari Tröszthöz. Tágasabb helyiséget nem kaptunk, de viszont a kiutalással kapcsolatos akták súlya má' másfél kiló.

Elmondották, hogy a vállalat legirigyeltebb embere a személyzeti osztályvezető, mert mintegy négy négyzetméteres, ablaktalan helyiségben dolgozik. Igaz, hogy nem egyedül, hanem

társbérletben a párttitkárral. A „galériának" becézett deszkatákolmány tetején az ellenőrzési csoport, újítási felelős és a szakszervezet dolgozik. A pénztár együtt van a kereskedelmi és az eladási csoporttal, az iktatóval, szállítással. Tizennégy dolgozónak 7 íróasztal jutott. Ezért senki sem meri elhagyni a helyét, mert a következő pillanatban már elfoglalhatják azt. Ez a helyzet a többi helyiségben is.

A vállalat 40.000 ember számára biztosít étkezést. A nehézségek ellenére igyekeznek jó munkát végezni. Ezt bizonyítja a dicsérőlevelek nagy száma is. Az igazgató szerint még jobb eredményt is elérhetnének, ha az illetékesek új helyiséget adnának. Ideiglenes megoldásként esetleg 1—2 környékbeli üres üzlethelyiségben is dolgozhatna a vállalat néhány osztálya. Ennek nemcsak a vállalat hetven dolgozója, hanem 40.000 olyan dolgozó is hasznát látná, akit a vállalat élelmez.

Retter Tibor

Penge és penge

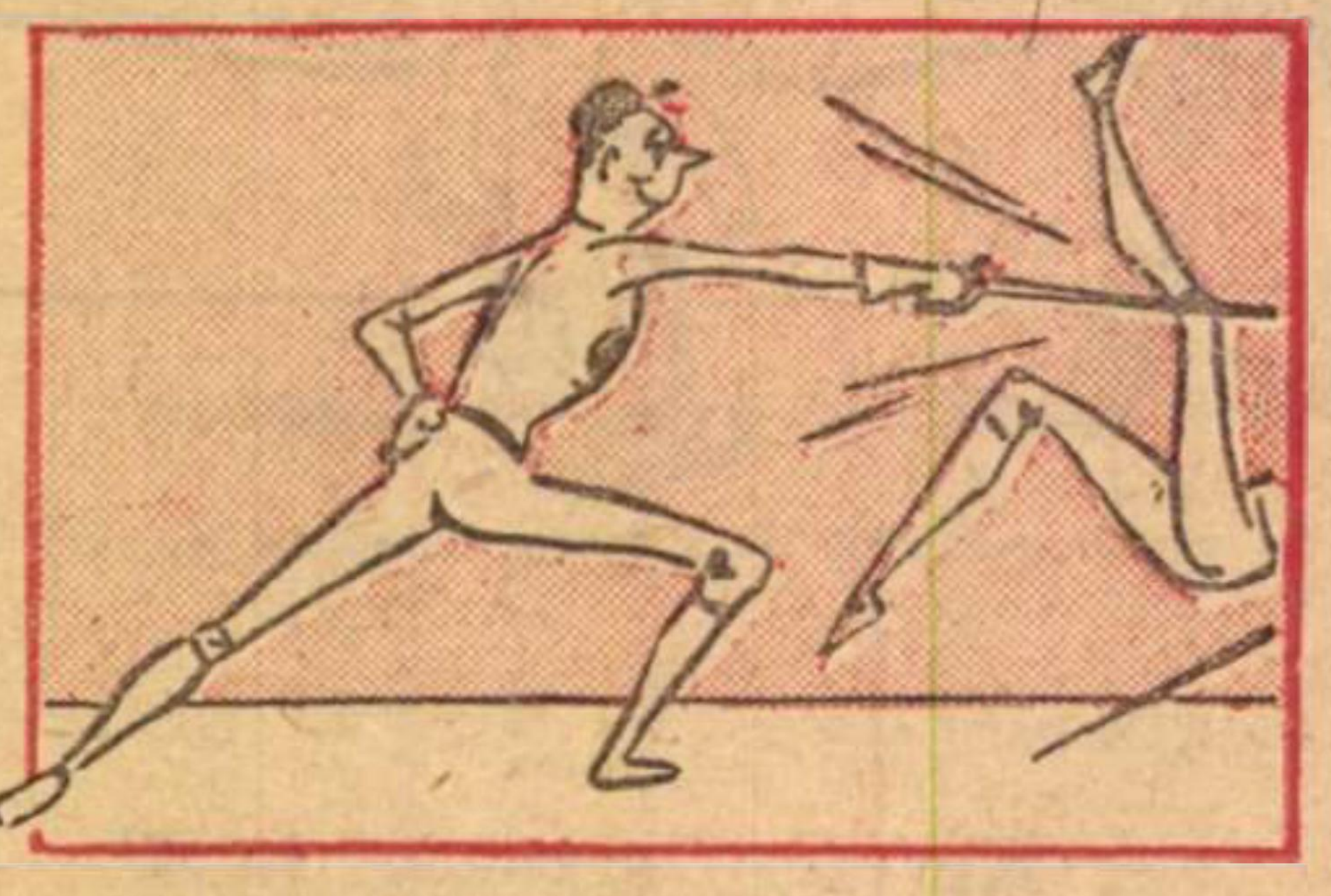

A magyar penge diadala.

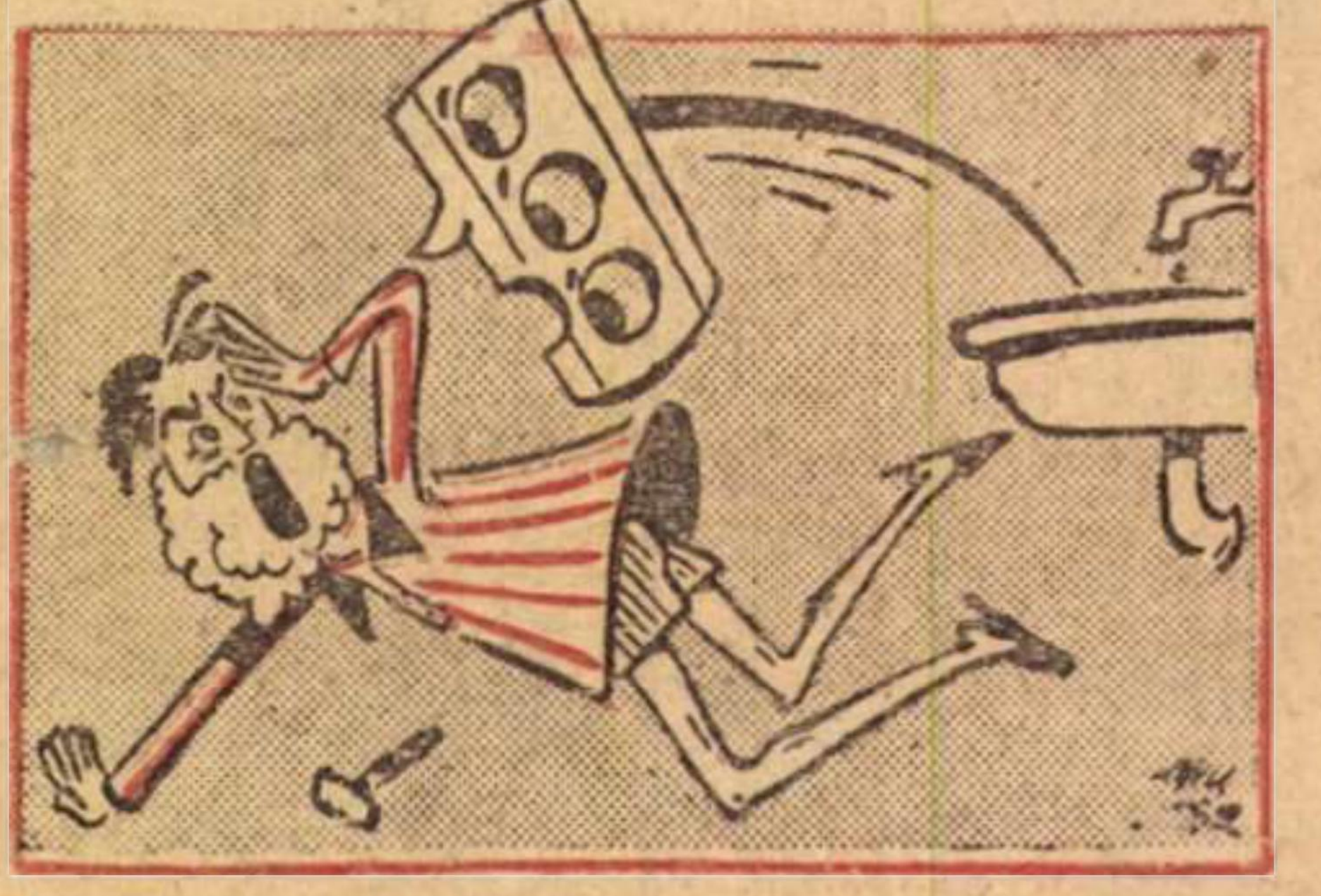

A magyar penge viadala.

Mégegyszer a „Kiszerelő"

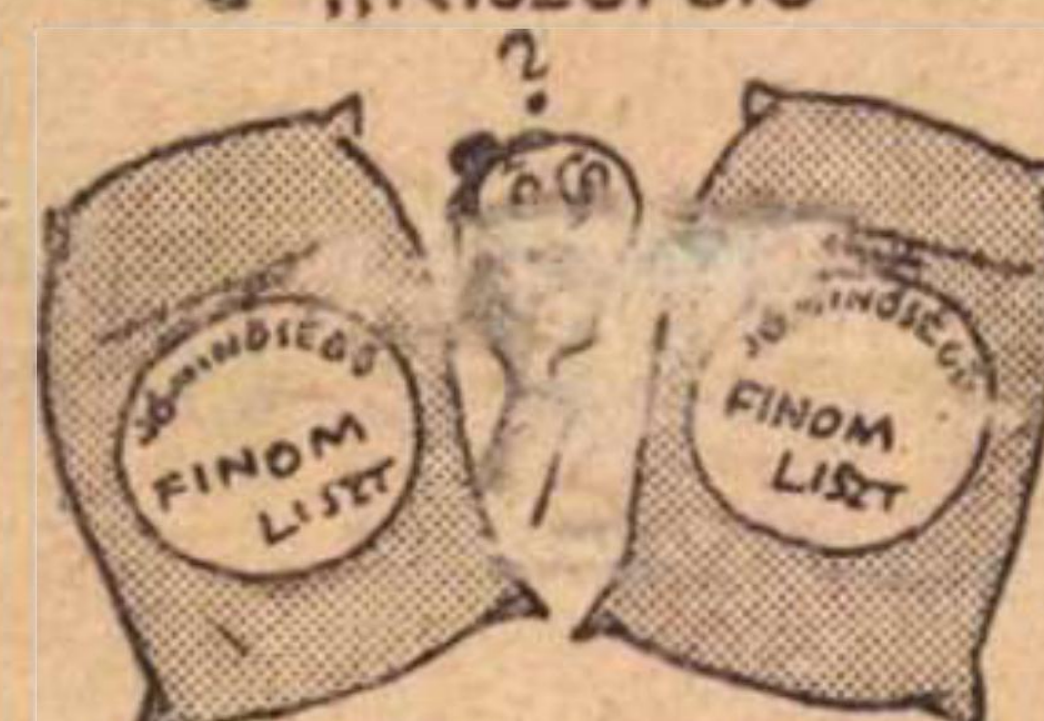

Az Élelmiszer Kiszerelő Vállalat által „kiszerelt" és a fogyasztóközönség részére „beszerelt" liszt zacskójának oldalán „jóminőségű finom liszt" felírás olvasható.

Ez a kecsegtető felirat kissé humoros, mert a „jóminőségű" meghatározás a „finom liszt" értékelést csökkenti. A kettő ugyanis nem ellentétes fogalom és azért sem logikus, mert ez esetben „rossz", vagy „silány" minőségű „finom liszt"-nek is kellene lennie.

Beke Dávid,
Perenye 56

Fiúsítás a II. kerületben

A személyazonossági igazolványok kiállításához szükségem volt feleségem születési bizonyítványára. A II. kerületi anyakönyvi hivatalhoz fordultam. Az anyakönyvi kivonatot meg is kaptam. Sajnos, ebből az derült ki, hogy két fiam anyja, akit tizennégy évvel ezelőtt vettem feleségül, nem lánynak, hanem fiúgyermeknek született. Most azután törhetem a fejemet, hogy kinek van igaza: a feleségem szüleinek, akik lánynak anyakönyveltették őt, vagy a II. kerületi anyakönyvi hivatalnak. Az 1951. január 29-én kiállított 10.063/1915 számú anyakönyvi kivonat szerint feleségem Márk Margit „fiúgyermek". Kérem a Ludas Matyit, segítsen nekem kideríteni, hogy kinek van igaza.

Kálmán Ferenc,
Bp., Fehérvári-út 24.

Szervusz!

Mint afféle rendes ember, több társadalmi egyesület tagja vagyok. Így a Szabharcosoknak, MSZT-nek és így tovább. Korábban az MNDSZ-be is beléptettek, de testi felépítésemben később olyan ismerveket fedeztek fel, hogy töröltek a demokratikus nők sorából. Röviddel ezután beszerveztek a Vöröskeresztbe.

Egyesületeimmel általában magázódó viszonyban vagyunk, máresak a személyes ismeretség hiánya miatt is. Ilyenformán szoktak írogatni: „Tisztelt tagtárs — kedves elvtárs — értesítjük Önt" stb.

Mint testület, utoljára az Egyházközség tegezett le, amikor az egyházi adót sürgető lap tetején felszólított: „Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat." A felszólítás nem is volt haszontalan, azóta nagyon szeretem tenmagamat és ten-felebarátaimat. Azért is léptem be — mint említettem — a Vöröskeresztbe.

Nemsokkal ezután, éppen Karinthy-estről tértem haza, ahol táppénzjogosultra nevettem magam a kényszeredett tegeződés kifigurázása felett — egy sárga cédula várt odahaza. Puszipajtásom, a Vöröskereszt egyik Abrakadabra-szignójú munkatársának előregyártott, nyomtatott levele várt: „. . . Értesítlek . . . jelentkezz véradást megelőző orvosi vizsgálatra . . . kérlek értesíts, mely időpont alkalmas."

Kedves Abrakadabra! Máris megragadom az alkalmat. Tudod, a multkor, ahogy együtt iszogattunk, megfáztam egy kissé, bocsáss meg, hogy most nem tudok elmenni. Ahogy kicsit összeszedem magamat, jelentkezem. Szervusz: sírig hű barátod:

Rajki Bandi

** Utóirat: A Stanci nénit üdvözlöm.*

Ludas Matyi elintézte

A „Két pár kesztyű kalandja" című cikkel kapcsolatban közöljük, hogy a vásárolt hibásanyagú kesztyű ellenértékét a vevő visszakapja a Könnyűipari Gyermekruházati Mintaboltban.

Győri Kötöttkesztyűgyár, Győr

Köszönjük Ludas, hogy a ruhaszárító-helyiség ügyében gyorsan és eredményesen intézkedtél.

A Nyár-u. 19. sz. ház lakói nevében, Hónig Vilmosné

Gyöngyösi Nándor panasza jogosult. A levélírót kártalanítottuk és a hibák elkövetőit felelősségre vontuk.

Közlekedés- és Postaügyi Minisztérium, Lorényi Gyula ügyo. vez.

Hol a logika?

1953. október 2-án a Kohó- és Gépipari Minisztérium kiutalása alapján a mohácsi városi tanács részére 20 kg zománchuzalt rendeltünk a Villamossági és Szerelőcikkeket Értékesítő Vállalatnál. November 18-án értesítést kaptunk, hogy az árut 1954 január 31-éig leszállítják.

Áru helyett január 29-én levelet kaptunk, amelyben ugyanaz a vállalat, amely novemberben visszaigazolta a rendelést és január végéig ígérte a zománchuzalt, arról értesített bennünket, hogy csak az 1954 évben megrendelt árukat szállíthatnak.

Mohács Város Tanácsa VB

Téli este

Több faluban nem lehet a telepesrádióhoz telepet és a petróleumlámpához lámpaüveget kapni

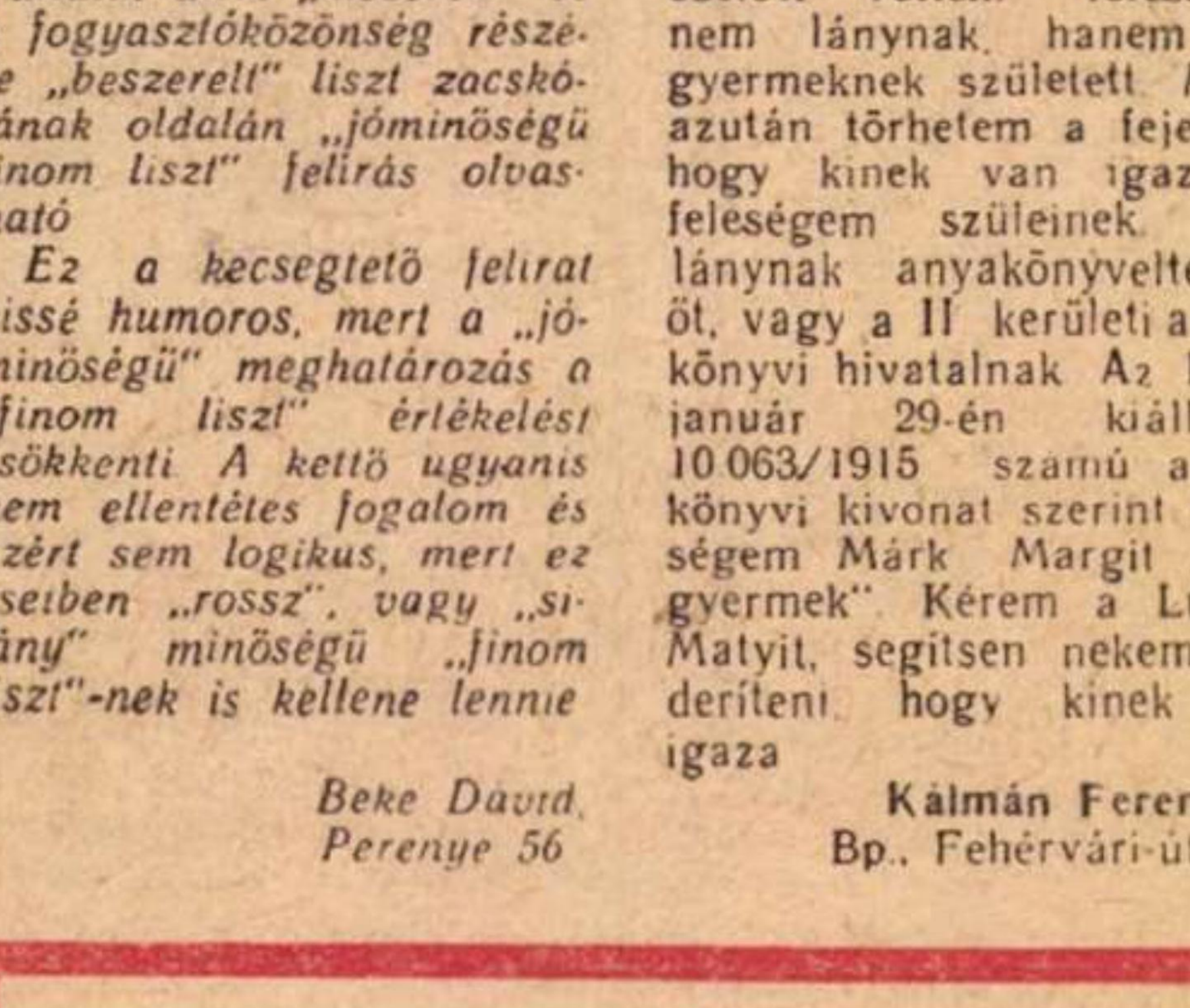

— Látod sógor, ez a legjobb télesti szórakozás: körülüljük a petróleumlámpát és meggyujtjuk a gyertyát, azután kinyitjuk a néma rádiót, és Maris énekel valamit . . .

A MEGÉRT — nem érti meg

A Kertészeti Magtermeltető és Vetőmagellátó Vállalatnak van egy vontatója. Baj nincs vele, jól látná el feladatát, ha megfelelő gumiabroncsot tudnánk a kerekeire szerezni. Az eddig kiutalt abroncsok országútra alkalmasak, de földutakon, csúszós, sáros időben nem használhatók.

Sajnos, a MEGÉRT, — melyre az ügy elintézése tartozik, nevével ellentétes módon, — nem érti meg a vállalat kérését.

Kertészeti Magtermeltető Vállalat

Pillanatfelvétel Kőbányáról

A Kőbányai Fonógyár kérésére a Maglódi-út és a Szlávi-utca sarkán várócsarnok épült, — de ablakok nélkül.

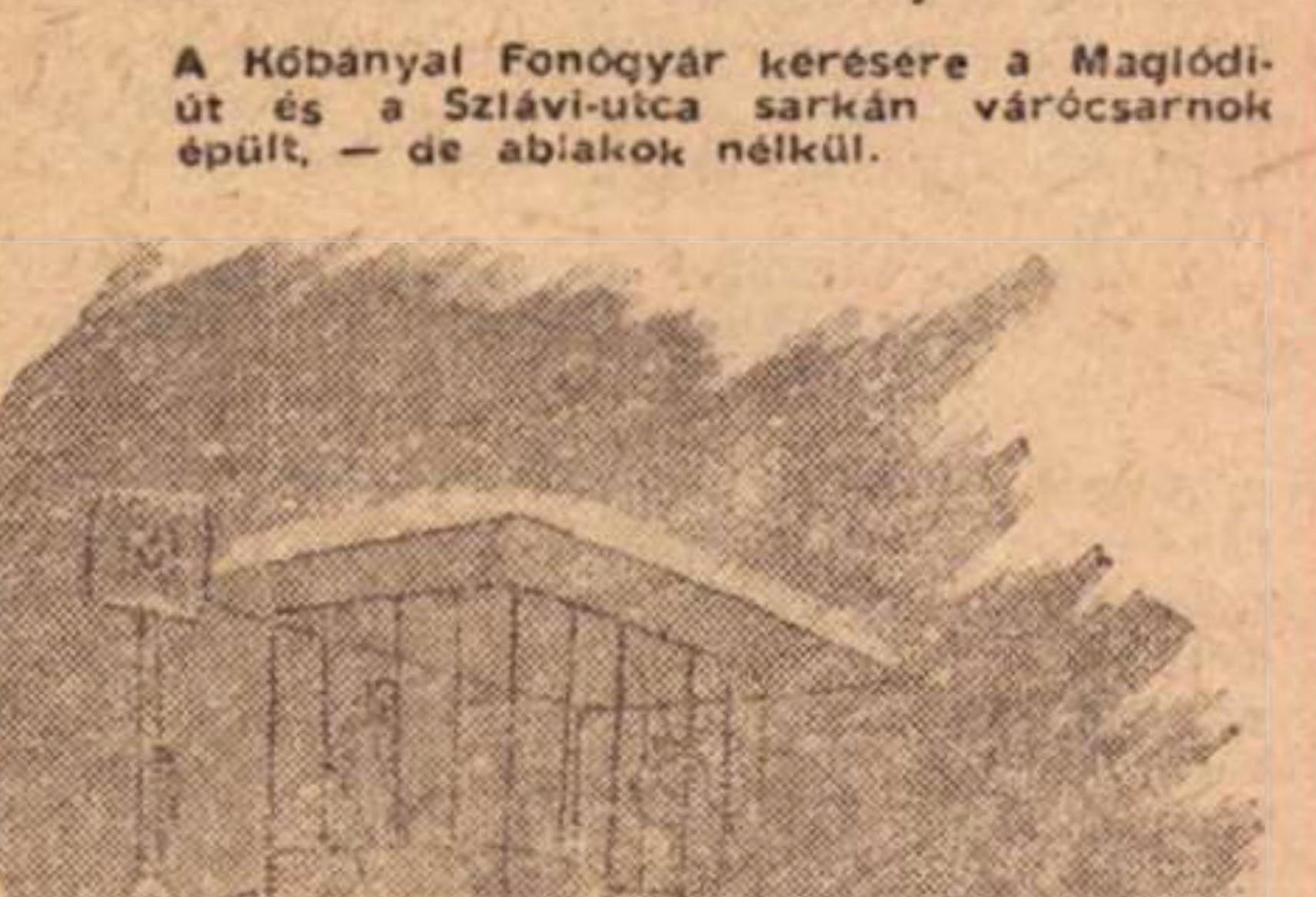

— Az előbb még hárman voltunk. Hol a Fazekas?
— Elfújta a szél!

(Beküldött rajz.)

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel. a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-krt 9—11.
Telefon. 222-271. 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Lapterjesztési ügyek: V., József nádor-tér 1.
Telefon: 183—022, 180—850. — Szikra Lapnyomda, Budapest VIII., Rökk Szilárd-u. 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály — Példányszám: 320.000.
KÉZIRATOKAT NEM ŐRZÜNK MEG, ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA!